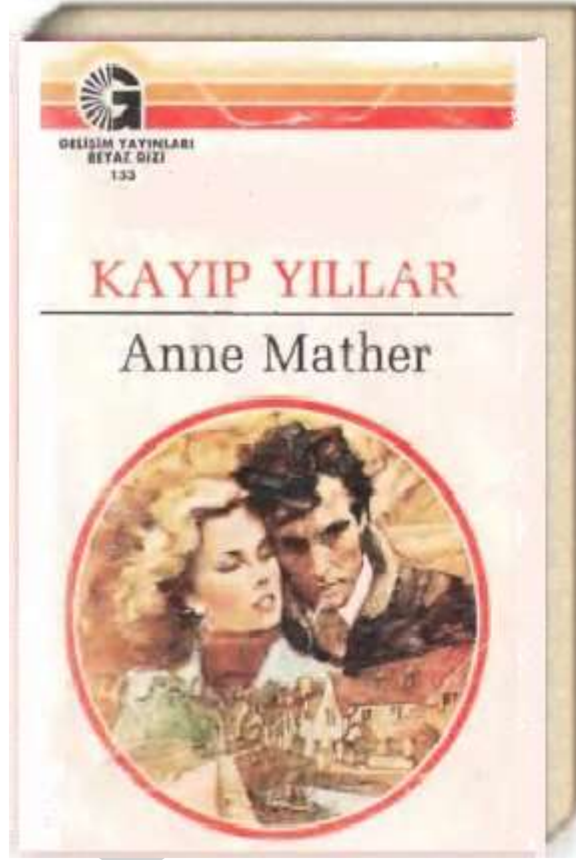
Anne Mather - Kayıp Yıllar

KAYIP YILLAR

Piers kapının önünde durup Abby’ye doğru döndü, hor gören bir ifadeyle baktı. Umarım seni bir daha görmek zorunda kalmam. Haklısın. Olanaksız bir ilişkiden kurtulmak için çocuğun doğumuna memnun oldum. Belki de gerçeği seninle evlenmeden önce söylemeliydim. Bunun için suçlu olabilirim. Ama bir seks delisi olduğunu o zaman nasıl bilebilirdim? Ne mal olduğunu ortaya koyman için o kadar kısa bir süre geçeceğini nasıl bilebilirdim?

BİRİNCİ BÖLÜM

Berbat bir gün olmuştu. Önce Bourne Elektronik Şirketi’nin kapanmak üzere olduğu haberi, ardından Matthew’nun öğretmeninin, gelip kendisiyle konuşmasını isteyen telefonu, şimdi de Rothside damgalı bu iki mektup... Abby’ nin unutmak istediği anıları canlandıran mektuplar.

Annesinin peşinden küçük oturma odasına giren Mattbew genç kadının elindeki zarflara şöyle bir göz attıktan sonra kendini kanepenin üzerine bıraktı. Yaşma göre çok uzun boylu bir çocuk oluşu, Abby’nin ona öğüt vermesini zorlaştırıyordu. Ama şu anda Abby, oğlunun okulundaki sorunu değil, bunca uzun bir aradan sonra Piers’m kendisine yeniden mektup yazma nedeninin ne olabileceğini düşünüyordu. Matthew son iki yıldır sorunlu bir çocuk olmuştu ve Abby’nin denetiminden hızla çıkmaktaydı.

Eskiden böyle değildi. On yıl birbirlerine yakın, hem de çok yakın olmuşlardı. Sonra Matthew bir gün, babasının hala hayatta olduğunu öğrenmiş, o andan itibaren de her şey ters gitmeye başlamıştı.

Abby ona, babasının kimliğini neden gizlediğini anlatmaya çabalamış, ama Matthew dinlemek bile istememişti. Daha kendisi dünyaya gelmeden babasını terk ettiğini öğrendikten sonra annesinin tüm açıklamalarına kulaklarını tıkamış ve evliliğin yıkılmasının tüm suçunu ona yüklemişti.

Abby başlangıçta konunun pek üstüne gitmemiş, zamanla Matthew'nun daha anlayışlı davranacağını, kendisini bağışlayacağını ummuştu. Ama zaman yaraları iyileştireceğine derinleştirmiş, ilişkileri ve Matthew'nun okuldaki davranışları giderek daha da bozulmuştu.

Ama şimdi, sık sık okuldan kaçtığı için onu okuldan almasını isteyecekleri haberi, kocasının kendisine neden mektup yazdığını öğrenme arzusu yüzünden, ikinci planda kalıyordu. Piers hiç yazmamıştı o güne dek. Abby, Hannah teyze yoluyla zaman zaman ondan haber alıyordu. Ama Matthew'nun doğumunda karısını hastanede ziyaret ettiğinden beri onu doğrudan hiç aramamıştı. Aradan geçen onca yıla rağmen, zarfı açarken Abby'nin parmakları titriyordu.

Mektubu zarftan çıkardı.

Sevgili Abby...

Kimden geliyormuş? Matthew alışılmadık bir merakla bakıyordu annesine. 'Belki de ellerimin titrediğini fark etti,' diye düşündü genç kadın. Daha iyi görmek için ışığa ihtiyacı varmış gibi pencereye doğru yürüdü.

Biraz izin verir misin? Gerçeği söyleyebilecek halde değildi o anda. Matthew omuzunu silkip, çizmelerinin beyaz süslerini incelemeye koyuldu.

Sevgili Abby, senden boşanmaya karar verdiğimi öğrenmek herhalde çok şaşırtmayacak seni.

Planlarım konusunda sana bilgi vermem gerekmiyor, ama artık sana karşı düşmanlık hissetmediğimi bilmeni istedim. Olan oldu. Sen evlilik bağıyla bağlanamayacak kadar gençtin, ben de bunun böyle olduğunu bilmemi gerektirecek kadar yaşlı...

Mektubu sonuna kadar okumak için kendini zorladı Abby.

Senin ve Matthevt'nun iyi olduğunuzu umarım. Birkaç gün içinde avukatlarım seninle temas kurar. Selamlar. Roth.

Abby kağıdı katlarken, 'Sadece Roth,' diye düşündü. 'Bir iş arkadaşına yazar gibi.' Kendini tutmasa ağlayacaktı. Ama hemen toparlandı. Ne fark ederdi ki? Neden böyle derinden sarsılmıştı sanki?

Ee?

Bir an için Matthew'yu unutmuştu. Omuzunun üzerinden bakarak, Önemli bir şey değil, dedi. Ah, bak bu da Hannah teyzeden gelmiş.

Eğer teyzemse, neden hiç görmedim onu? Oturduğu yerde doğruldu. Tamam, anlatma, biliyorum. Northumberland'de yaşıyor ve oraya gidecek kadar paramız yok. Yüzünü buruşturdu. Aslında, babamın da orada yaşadığını, bu yüzden Hannah teyzeyi hiçbir zaman ziyaret etmeyeceğimizi söylemek istiyorsun. Babamla karşılaşmamdan korkuyorsun çünkü.

Hayır! Abby'nin yüzü kızarmıştı. Ama oğlunun artık kendisine inanmadığını biliyordu. Mattihew, Londra'ya kaçarak kendisini babasından mahrum ettiğine yürekten inanmıştı bir kere.

Abby acı dolu gözlerle Hannah teyzenin mektubunu okumaya koyuldu. Alışılmıştan çok kısaydı mektup. Hannah Caldwell aslında annesinin teyzesiydi. Annesi erken doğum yaparken ölünce, küçük Abby'yi yanma, Rothside'a almıştı. Karısının ölümüne çok üzülen babası ise evlerini satıp, çalışmak üzere İskoçya'ya gitmeye karar vermişti. Bir ev tutup bir de bakıcı bulduktan sonra Abby'yi yanma alacaktı. Ama hiçbir zaman gerçekleşememişti bu. Babası birkaç hafta sonra bir deniz kazasında boğulunca, Abby sürekli olarak Hannah teyzenin yanında kalmıştı.

Şimdi, yaşlı kadının mektubunu giderek artan bir dikkatle okuyordu. Hannah teyze on gün önce bir kalp krizi geçirmişti. Önemli bir şey değil, diye işi hafife almaya çalışıyordu. Eskisi kadar genç olmadığımı hatırlatan bir şey sadece.

Kaç yaşındaydı Hannah teyze? Seksen iki? Seksen üç? Abby kaşlarını çattı. Tek başına yaşayamayacak kadar yaşlıydı.

Mektup, Doktor Willis beni yaşlılar' yurduna göndermekten söz ediyor, diye devam ediyordu. Ama beni oraya ancak sedyeyle götürebileceklerini söyledim. Bu genç doktorlar hep aynı şeyi düşünüyorlar.- Sığır sürüsü gibi, yaş-lüarı bir eve tıkmaki Ben bir eski kafalı ihtiyarla yaşamak istemiyorum. Çevremde genç insanlar görmek istiyorum. Keşke biraz daha yakında olsaydınız. Seni çok özledim Abby.

Vicdanı Abby'yi rahatsız ediyordu. On sekiz yaşındayken Piers'la evlenmesine katlanmak yaşlı kadına çok güç gelmişti, ama hiç olmazsa Abby'nin mutlu olacağına inanıyordu o zaman. Sonra, Abby daha bir yıl dolmadan Roth-side'ı terk etmişti ve Hannah teyze buna izin verdiği için kendini suçlamıştı. Başlangıçta, Matthew daha bebekken, üçüncü kuşaktan yeğenini görmek için Londra'ya gelmişti tabii, ama yol parası ve yaşlılık ikinci bir yolculuğu olanaksız kılmıştı. Birbirlerini görmeyeli neredeyse on yıl olacaktı. Abby, sürekli olarak mektup yazmasına rağmen, bunun teyzesinin yanma gitmekle aynı olmadığını biliyordu. İçini çekerek mektubu okumayı sürdürdü.

Piers'm yeniden evlenmeyi tasarladığını duy -muşsurıdur mutlaka. Birkaç gün önce beni görmeye geldi. Dr. Willis benim küçük sorunumdan bahsetmiş. Meyve ve yumurta dolu koca bir sepetle girdi içeri. Başkalarından duymadan önce beni uyarmak istedi sanırım. Valerie Lang-tonla evleniyor. Yirmi üç, yirmi dört yaşlarında güzel bir kız. Avlanmaktan ve yardım işlerinden hoşlandığına bakılırsa, Mrs. Roth'a çok uygun bir gelin.

Daha fazla yazacak gücüm kalmadı canım. Hemen cevap yaz. Bütün sevgimle...

Abby mektubu zarfa koyarken derin derin soluyordu. Demek Piers yeniden evlenebilmek için boşanmak istemişti. 'Nasıl yapabilir?' dedi kendi kendine. 'Nasıl yapaibilir?'

Matthew'nun bakışlarının farkına varınca normal hareket etmeye çalıştı. Hannah teyze kaip krizi geçirmiş. Doktor, o yaşta yalnız yaşamaması gerektiğini düşünüyormuş. Ben de aynı fikirdeyim.

Neden gelip bizimle oturmuyor?

Abby içini çekti. Evinden ayrılmak istemiyor. Ayrıca, ona bir ev de sağlayamam. Bourne Elektronik Şirketi kapanıyor. Bir aya kalmadan işsiz kalacağım.

Oğlanın gözleri irileşti. Ne yapacağız o zaman?

Bilmiyorum. Abby kendi sorunlarını düşünecek zaman bulamamıştı henüz. Ne yapacaktı? Küçük apartman dairesinin kirası çok fazlaydı. Zaten kıt kanaat geçiniyorlar, her hafta aldığı para elektrik ve gaz faturalarına, Matthew'nun sürekli küçülen giysilerine gidiyordu. Abby çok az yiyordu. Zaten ince yapılıydı ve vücut ölçüleri okul yıllarından beri pek değişmemişti. Gerçekten, patronu Trevor da, onun Matthewnun yaşında çocuğu olan bir kadına benzemediğini söylemişti. Ama Abby bu komplimanları oldukça ihtiyatlı karşılıyordu; şu son iki yıl içinde gözle görülür biçimde yaşlandığına inanmıştı.

Şimdi, gerçek bir endişe ve korkuyla bakıyordu oğluna. Ne yapacaklardı? Ne yapabilirlerdi?

Başka bir iş mi bulacaksın?

Umarım. Neşeli bir tavırla konuşmaya çalışıyordu. Evin ekmeğini kazanan ben olduğuma göre, bulmak zorundayım da, değil mi?

Matthew, Keşke çalışacak kadar büyük olsaydım, diye mırıldandı. Daha dört yıl var. Haksızlık bu!

Abby cevap vermeden mutfağa gitti. Oğlunun on altı yaşında okulu bırakması ihtimaliyle yüz yüze gelmeye hazır değildi henüz. Bir zamanlar, sınavlarda başarılı olup üniversiteye bile gidebileceği inancmdaydı. Ama şimdi böyle umutları kalmamıştı. Matthew,nun birlikte

dolaştığı çete şimdiye kadar başını yasalarla derde sokmamıştı, ama Abby, Matt; okulu bıraktığında neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Birkaç gün sonra, işyerinde çalışırken telefon çaldık Santralci kız kendisini aradıklarını söylediğinde, Abby, gözlerini kapayarak 'Matthew' nun öğretmeni değildir inşallah,' diye düşündü. Yabancı bir erkek sesi, Mrs. Roth? Ben Sean Willis. Mrs. Caldwell'in doktoruyum, deyince birden açtı gözlerini. Ağzı kuruyuvermişti. Teyzem...

Yo, hayır, üzülecek bir şey yok, Mrs. Roth. En azından şu an için yani.

Şu an için mi? Abby'nin aklı karışmıştı.

Sizi aramamın nedeni, Mrs. CaldweH'in, hayattaki tek akrabası olduğunuzu söylemesi. Doğru, değil mi?

Tek akrabası! Abby, bir an için Hannah teyzenin ölüm haberini alacağını sanmıştı. Kendini toplamaya çalışarak, Evet, dedi sonunda. Ne oldu? Kötü bir şey mi var? Ne yapabilirim?

Onu evinden ayrılmaya ikna edebileceğinizi umuyorum. Yalnız yaşıyor ve çok kısa bir zaman önce hafif bir kalp krizi geçirdi.

Biliyorum. Bana yazdı.

O evde tek başına yaşamasının ne kadar aptalca bir şey olduğunu anlamışsınızdır. Yaşı seksenin üstünde. Her şey olabilir.

Dr. Willis, Hannah - teyze hasta mı? Hastaneye yatması gerektiğini mi söylüyorsunuz?

Hastaneye değil, ama bir yaşlılar yurduna. Bilmem biliyor musunuz? Rosemount güzel bir evdir ve...

...yaşlılar içindir, diye kuru bir sesle tamamladı adamın sözünü Abby. Bana bunu da yazdı. Ama korkarım, evinden ayrılmak istemiyor.

Dr. Willis içini çekti. Eğer teyzenizi düşünüyorsanız Mrs. Roth, sürekli bakım altında olmasının onun için ne kadar önemli olduğunu anlarsınız. Eğer bir kriz daha geçirirse, eğer düşerse...

Abby mutsuzca, Durumu anlıyorum doktor dedi. Ama ne yapabileceğimi bilmiyorum.

Onunla temas kurun. Onun iyiliği için uğraştığımı anlatın. Sizi dinleyebilir.

Dinlemeyebilir de.

Ama deneyeceksiniz, değil mi?

Tabii. Abby duraksadı. Tehlikeli bir durum yok, değil mi?

Tek tehlike inatçılığı, dedi doktor. Bu işi size bırakıyorum Mrs. Roth. Elinizden gelöni yapın.

Bütün gün düşünen Abby sonunda Rothside'a gitmeye karar verdi. Mektupla olmazdı bu iş. Ayrıca, geçmişten kaçmayı da bir yana bırakmalıydı.

Eve geldiğinde Matthew'nun okuldan döndüğünü görüp rahatladı. Annesinin selamına, gözlerini televizyondan ayırmadan, homurdanır gibi karşılık verdi çocuk.

Abby ikindi kahvaltısını hazırlarken, Hannah teyzenin kalp krizi geçirdiğini söylemiştim, hatırlıyor musun? diye sordu ve ardından, bu hafta sonu gidip onu görmemiz gerektiğini düşünüyorum, diye ekledi.

Hmm... ne? Matthew sonunda ilgilenmişti.
Yani Northumberland'e mi gideceğiz?

Evet, Rothside'a.

Abby'nin çok uzun bir zamandır görmediği bir heyecanla bakıyordu annesine. Sahi mi?

Evet. Oğlunun tepkisi karşısında biraz şaşırmıştı. Matthew'nun ilk lig maçını kaçırmak istemeyeceğini sanmıştı.

Çok güzel! diye gülümsedi çocuk.

Abby ,cuma sabahı oğluna en yeni kıyafetini giydirip okula yollarken, üstünü kirletmemesini tembih etti. Yolculuk haberini aldığından beri gözle görülür biçimde iyi davranıyordu Matthew,

İşe gittiğinde, Trevor Bourne o gün erken çıkabileceğini söyledi. Abby onunla çalışmaktan zevk alıyor, ama onun, ilişkilerini daha da ilerletmek istemesine karşı çıkıyordu. Trevor'ın önerdiği şeyler tümüyle kabul edilemez gibi geliyordu genç kadına. Soğuk bir kadın olduğu için değildi bu. Ama kendini tutmasına neden olan iki şey vardı: Biri, oğlunun kendisi hakkm-daki düşüncelerinin Abby için çok önemli oluşuydu, diğeri de salt fiziksel ihtiyaçlarını gidermek için bir ilişkiye girmesinin kendisine olan saygısını yitirmesine yol açacağıydı.

Okula gittiğinde Matthew'nun onu beklediğini gördü. Otobüse yetişmek için koşarlarken Matt elindeki bavulu alınca, Abby, 'İstediği zaman ne kadar tatlı oluyor,' diye düşünüp sevgiyle gülümsedi.

Tren zamanında kalktı. Abby yolda fazla para harcamamak için yanlarına sandviç almıştı. Trende biraz dolaşmak isteyen Matthew'nun en az kendisi kadar sinirli olduğunu fark edince, buna izin verdi.

Yalnız kalınca aynasını çıkarıp, endişeyle solgun yüzünü inceledi. Fazla değişip değişmediğini sordu kendi kendine. On iki yıl uzun bir zamandı. Artık on sekiz yaşında değildi, neredeyse otuzuna girecekti. Gözleri hala yemyeşildi, ama parıltılarını kaybetmiş gibiydiler. Kül-rengine kaçan sarı saçlarına şükretmesi gerekiyordu; tek tük beliren beyaz teller görünmüyordu hiç olmazsa. Cildi hala güzeldi. Ender olarak fazla makyaj yapardı Abby. Ama hiçbir şey, artık genç bir kız olmadığı gerçeğini değiştiremezdi.

Matthew döndü. Loş ışıkta ince yüzü parlı-, yordu. Böyle anlarda Abby oğlunun babasına hiç benzemediğini düşünürdü; kendi sarı saçlarını ve açık renk gözlerini almıştı Matt. Kapıdaki camı açıp, biraz dışarı baktım. Annesinin yüzünde beliren korkulu ifadeyi görünce, Tehlikeli bir şey yapmadım ki, diye ekledi. Lokomotifi görmek istemiştim, ama aradaki kapı kilitliydi. Dizel trenler hakkında bir şey bilmiyorum. Nasıl çalıştığını öğrenip bizim heriflere anlatmak istedim.

Herifler?! Abby başını iki yana salladı. 'Çocuklar' demek istiyorsun, değil mi?

Matthew gülümsedi. Tamam, çocuklar, diye annesini taklit etti neşeli 'bir sesle. Abby, sürekli kendisini eleştirmeye ve suçlamaya çalışmadığı zamanlar oğlunun ne kadar sevimli bir çocuk olduğunu düşündü.

Solgun ğörünüyorsun, diye dikkatle annesini süzerek konuşmasını sürdürdü Matt. Hala Hannah teyze için üzülmüyorsun herhalde?

Üzülüyorum tabii, ama o kadar kötü göründüğümün farkında değilim. Yaşlı, çirkin bir acuzeye mi benziyorum yoksa? Beni tanıyıp tanımayacağından emin değilim doğrusu.

Neden tanımasın?

Neden mi? Abby başını salladı. Teyzemin beni son görmesinden bu yana on yıl geçti Matt.

Ne olmuş geçtiyse? Yaşlı görünmüyorsun.

Teşekkür ederim.

Doğrusunu istersen, geçen gün beşinci sınıf takilerden biri senin ablam olup olmadığını sordu, dedi gönülsüz bir tavırla. Annem olduğunu söyledim. O da, 'Seni doğurduğunda okula giden bir kızdı herhalde,' dedi. Ben de ona bir yumruk attım.

Oh, Matt! Abby üzülmüştü, ama oğlunun, başkalarının kendisi hakkında söylediklerine önem veriyor olmasından da etkilenmişti.

Şey... Matt omuzlarını kaldırdı. Babasız olduğumu söylemeye çalışıyordu. Ahlaksız piç.

Matt! Bir daha bu sözü duymayayım ağzından!

Ama doğru. Annemle babamın ayrıldıklarını söylediğimde kimse inanmıyor bana. Senin hiç evlenmemiş olduğunu düşünüyorlar.

Ama ikimiz gerçeği biliyoruz Matt.

Öyle mi? Birden yüzü karardı, ama bu tür şeyler yüzünden yolculuğunu berbat etmemeye kararlıymış gibi zorla gülümsedi. Pencereden bakarak, Neredeyiz? diye sordu. Newcastle burası mı?

Oğlunun konuyu değiştirmeye çalıştığını anlayan Abby, Hayır, o bu duraktan sonra, dedi.

İyi. Bir süre sustu. Sonra, Rothside'ş, nasıl gideceğiz? diye sordu. Alnbury'ye otobüsle gideceğimizi söylemiştin.

Abby kaşlarını çatarak, Otobüs terminalinin nerede olduğunu hatırlamıyorum, dedi. Ama birine sorabiliriz. Newcastle'a zamanında varırsak, dokuz otobüsüne yetişebiliriz. Bir saat sonra da orada oluruz.

Saat dokuza on kala Newcastle'a vardılar. Bavullarını indirdiklerinde dokuza beş vardı ve dokuz otobüsüne yetişme şansları giderek azalıyordu.

Abby biletleri bulmak için çantasını karıştırırken, Matthew, Telaş etme, dedi. Dokuz buçukta bir otobüs daha vardır belki.

Abby Olmadığına eminim... diye söze başladı, ama parmaklığın arkasında duran adamı görünce birden sustu. İnce, uzun boylu, siyah saçlı bu adamın yüzünü hatırlamamak olanaksızdı. Eskisinden daha yaşlı ve biraz daha geniş omuzlu duruyordu, ama Abby görür görmez tanımıştı onu.

Birden durunca Matthew da durdu. Sabırsız bir ifadeyle baktı ona. Anne!

Abby zaman kazanmak için çantasını arıyormuş gibi yaptı; ama hiçbir şey adamın orada durup kendilerini beklediği gerçeğini değiştiremezdi. 'Hannah teyze bunu yapmamalıydı,' diye öfkeyle düşündü genç kadın. Hazırlıklı değildi. Bu gece onu görmek en son beklediği şeydi. Endişeyle Matthew'ya baktı.

Ne oldu? Matt tuhaf tuhaf bakıyordu annesine. Onun şaşkınlık ve korkusunu fark edince kaşları çatıldı. Ne var anne? Kendini iyi hissetmiyor musun? Saat dokuza geliyor. Otobüsü kaçıracağız.

Abby'nin dudakları, biraz sonra olacakları açıklayabilecek sözcükleri bulmak için aralandı ama hiçbir şey söyleyemeden tekrar kapandı. Sonra, Ben... biz... otobüse yetişmek zorunda olmayabiliriz, dedi. Matthew şaşkınlıkla ondan yana döndü.

Ama, genç kadın bir açıklama yapmaya çalışırken bir şey oldu, kalbinin bir an durmasına, sonra eskisinden de hızlı çarpmasına neden olan bir şey... Piers birine gülümsüyor, birinci sınıf kompartımanlardan çıkan biriyle konuşuyordu. Valerie Langton? Abby bayılmak üzereymiş gibi sersemletici bir duygu hissetti. O bu duyguyla savaşırken Matthew bakışlarını parmaklığa doğru çevirdi, sonra tekrar annesine baktı.

Nedir bu? diye sordu. Anne, neler oluyor? Kim şu adam? Tanıyor musun onu?

Abby kuruyan dudaklarını yaladı. Ben... tanıdığımı sandım, diye mırıldandı. Aman, bu gece hava ne sıcak, değil mi? Sinirli sinirli eliyle yelpazelendi.

Bana sıcak gelmiyor. Matt bavulu ve çantayı bir eline alıp ötekiyle annesinin kolunu tuttu. Bembeyaz kesildin.c Abby'yi. bilet kontrolüne doğru sürüklemeye başladı.

Kürklü kız hala elinde bileti, parmaklığın bu yanında duruyor ve Piers Ta konuşuyordu. Ben... acele etmeye gerek yok artık Matt. Otobüsü yakalayamayacağız.

Ama biraz önce yetişmek zorunda olduğu muzu söyledin,diye parladı çocuk. İyice şüphelenmişti artık. Anne, o adamı tanıyorsun, değil mi? Kim o? Babam mı?

Abby bayılmış olmayı diledi. Her şey, Piers'm dönüp kendisini görmesi riskine girmekten daha iyiydi.

Anne!

Abby çaresizlikle başını salladı. Pekala. Senin baban o. Ama gördüğün gibi, bizi karşılamaya gelmemiş.

Matthew'nun yüzünde, birbiri ardına değişik duygular belirdi, sonra kocaman açılmış, inanmaz gözlerle parmaklığın arkasındaki adama baktı.

Abby, Piers'm yürümeye başladığını görünce rahatladı. Kız arkadaşı koluna girmişti, bir hamal bavullarını taşıyordu. İçindeki acı duyguları bastırmaya çalışarak, 'Arabası kapının önündedir mutlaka,' diye düşündü. Piers'm istasyona gelmek için bu geceyi seçmesi ne büyük bir şanssızlıktı. Zavallı Matthew! Neler hissediyordu acaba? Babasını ilk kez görüp kendini ta-nıtamamak!...

Biletlerini kontrolöre uzatırken birden yerinden fırladı Matthew. Elindekileri yere bırakıp Piers'la kızın arkasından koşmaya başladı.
Abby dehşetle donup kaldı. Berbat bir karabasana benziyordu bu. Titreyen bacaklarının üstünde durmaya çalışarak, oğlunun onlara yetişmesini izledi. Matt'in, Piers'm koluna dokunduğunu, onunla konuştuğunu ve şaşkınlıkla yanındaki adama bakan kızın yüzündeki dehşet dolu ifadeyi gördü.

İKİNCİ BÖLÜM

Abby ertesi sabah uyandığında, çatıdaki güvercinlerin seslerinden ve bahçenin çimenleri arasında zıplayarak dolaşan sığırcıkların cıvıltılarından başka bir şey duyulmuyordu. Birden, Rottıside'da olduğunu hatırladı. Piers'la evliliği yaşamını ebediyen zehir etmezden önce belki de on beş yıldan da uzun bir süre yattığı yatakta, kendi yatağındaydı.
Örtüleri üzerinden atıp pencereye koştu. Ev köyün neredeyse dışında sayılırdı, ama başını çevirince yeşil çayırları ve bir zamanlar içinde kağıttan kayıklar yüzdürdüğü küçük gölü görebiliyordu. Küçük bir köydü Rothside. Postaneden ve her şeyin satıldığı büyük bir mağazadan başka dükkan yoktu. Ama Abby burayı Londra' daki apartman dairesinden çok daha fazla benimsemişti. Piers Roth'la evlenmemiş olsaydı, hala burada yaşıyor olacaktı. Kendisinden daha büyük ve yaşam biçimi çok farklı bir erkek yerine Tristan Oliver'la evlenmiş olsaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı. Birden, bir çiftçinin karısı olmaya nasıl uyum sağlayabileceğini merak etti. Tabii, Piers'm annesi bunun çok daha uygun olacağını söylerdi. Abby'nin, oğluyla evlenmesini hiç istememiş, ilişkilerine, başından beri karşı olmuştu. Gene de, sonunda kadının korkuları haklı çıkmış sayılırdı; en azından Rothlar açısından...
Pencereden uzaklaştı. Rothları düşünmek istemiyordu, ama dün gece olanlardan sonra başka bir şey de gelmiyordu elinden. İstasyondaki o sahne bütün ayrıntılarıyla kafasına kazınmıştı. Matthew'nun davranışını hatırladıkça öfke ve acımayla doluyordu içi.
Çok kötü, çok utandırıcı, çok saçma ve gülünçtü olanlar. Piers dönüp o soğuk, ölçüp biçen bakışlarını üzerine diktiğinde bin kez ölmek istemişti. Şimdi o anı düşününce, olanları gülünç buluyordu. Piers belki de çocuğu böyle davranmaya kendisinin zorladığını sanıyordu.
Korkunç bir şeydi bu! Ellerini ateş gibi yanan yanaklarına bastıran Abby, daha fazla yalnız kalmaya dayanamayarak aşağı indi. Saat yedi buçuk olmasına rağmen Hannah Caldwell kalkıp giyinmişti. Abby'nin onu son gördüğü günden beri pek değişmemiş gibiydi. Yeğenini sevgiyle süzdü. Ben de ikimiz için çay hazırlıyordum, diyerek mutlulukla gülümsedi. Kalktığına göre, çayımızı mutfakta içebiliriz.
Masanın başına oturan Abby, Hannah teyzenin varlığı için Tanrıya şükrediyordu. Birisiyle konuşmak ihtiyacmdaydı çünkü.
Yaşlı kadın tepsiyi masanın üzerine bırakıp karşısına oturdu. Ee... döndün! Uzanıp Abby' nin elini tuttu. Kalacak mısın?
Yalnızca hafta sonu, dedi Abby. Doğal davranmaya çalışıyordu. Mektubumda yazmıştım.
Evet, biliyorum. Matthew için endişelendiğini de yazmıştın. Şimdi onu tanıyınca, neden olduğunu anlıyorum.
Abby içini çekti. Dün gece olanları mı kastediyorsun?
Dün gece olanların nedenini kastediyorum. Fincanlara çay koydu. Abby, Matthew'ya gerçeği neden söylemedin?
Nasıl söyleyebilirdim? Fincanı avuçlarının arasına aldı. Bana inanmazdı. Babası ölmüş gibi davranmak daha kolaydı. Yani... bizim açımızdan ölmüştü.
Ah, Abby!
Genç kadın kendini haklı çıkarmaya çalıştı. Hannah teyze, Piers bizi reddetti, Matthew'yu kabul etmedi. Sen olsan bunu çocuğa söyleyebilir miydin?
Ne zaman öğrendi?

İki yıl önce. Abby duraksadı. O... doğum kağıdını görmüş olmalı. Ben evde yokken, senin yazdığın mektuplardan birini okumuş. Çaresizliğini belirten bir el hareketi yaptı. Benim hatamdı. Büyüdüğünü, daha meraklı olmaya başladığını bilmem gerekirdi.

Hannah içini çekti. Özür dilerim canım, daha dikkatli olmalıydım.

Neden? Piers'm soyadını hiç yazmadın ki. Ama oldukça ender rastlanan bir adı var.

Oğluna gerçeği o zaman söyledin, değil mi?

Piers'la anlaşamadığımızı, evliliğimizin bir hata olduğunu, ayrılmaya karar verdiğimizi söyledim.

Hepsi bu kadar mı? Hannah sabırsızlıkla baktı ona. Kavgalardan söz etmedin mi? Tris-tan'ı anlatmadın mı?

Bir yararı olur muydu? Anlamıyor musun? Çok geçti. Matt'in anlayış ve sevgisini kazanmam için bütün şansımı yitirmiştim. Beni suçladı. Dün gece olanların kanıtladığı gibi, hala da suçluyor.

Ah, canım. Hannah üzgün görünüyordu. Olanları anlat bana. Dün gece o kadar üzgündün ki, fazla kurcalamak istemedim.

Berbattı! Matt bütün gün çok iyi ve yardımsever davranmıştı. İlişkimizde yeni bir sayfa açmaya karar verdiğini sanıyordum. Piers'ın mektubu ve boşanma konusunu bildiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bilseydim, buraya gelmeden önce bir kez daha düşünürdüm. Abby dudağını ısırdı. Piers'ı ilk gördüğümde şey sandım...

Seni karşılamasını istediğimi mi?

Abby başıyla onayladı. Aptallıktı, şimdi anlıyorum bunu. Ama o an tek açıklama buymuş gibi gelmişti bana.

Sen de Matthew'ya söyledin.

O sırada değil. Donup kalmıştım, şok geçiriyordum. Matt, açıkça belli olan sonuca kendiliğinden vardı.

Piers'ın arkasından koşmasına neden izin verdin? Neler olabileceğini biliyordun tabii.

Abby burnunu çekti. İzin vermedim. Onu durduramadım. Ne olduğunu anlayamadan, git-niıişti bile. Piers'a oğlu olduğunu söyledi.

Gene de, hiç olmazsa Miss Langton'ın önünde onu reddetmemiş Piers.

Abby omuzunu silkti. Piers, Matt'i oğlu olarak kabul etmiyor. Sanırım bunu biz arabadan iner inmez, Miss Langton'a da söylemiştir. Titredi. Hayatımın en uzun yolculuğuydu. Hepimiz oturmuş, gideceğimiz yere bir an önce varmayı bekliyorduk.,

Piers nasıl geldiğini, neden geldiğini sormadı mı?

Arabadayken sormadı. Söylediği hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Tek hatırladığım, düşmanlığı. Çok kötüydü.

Nasıl tanıştırdı seni Valerie'yle?

Eski kansı olarak. Çok küçültücüydü. Kız Matt'in hasta olduğunu düşündü herhalde. Hannah hafifçe gülümsedik fir. çocuğun bir adama koşup, onun oğlu olduğunu iddia etmesi günlük olaylardan değildir, bunu kabul et.

Abby elinde olmadan kıkırdadı. Oldukça komikti sanırım. Ama hiç olmamasını dilerdim.

Aldırma. Hannah tatlılıkla baktı yeğenine. Yeniden burada olman ne kadar güzel, bilemezsin Abby. Ev yıllardır öyle boştu ki... Genç kadının iki elini de avuçlarının arasına aldı. Sevgiyle bakıştılar.

Gene seninle olmak çok güzel Hannah teyze. Peki, bu kendine hiç dikkat etmemen hikayesi de ne?

Hannah ellerini çekti. Dr. Willis'le yaptığın konuşmayı mı kastediyorsun? Sana yazdım, evi terk etmek niyetinde değilim, Öleceksem, burada ölmek istiyorum. Hiçbir eşyamın yanımda olmadığı başka bir evde değil.

O zaman bir hemşireye ya da yardımcıya ihtiyacın var. Sana bakacak biri...

Yabancı bir kadını mutfağımda istemem, diye sözünü kesti yaşlı kadın. Evimde ne yapacağımı söyleyen bir kadın istemem. Kararımı verdim Abby. Bunu değiştirmeye çalışmak için geldinse, zamanını boşa harcıyorsun demektir.

Dr. Willis yalnız kalmaman gerektiğini söyledi.

Öyleyse sen kal, dedi Hannah açık açık. Hele şimdi Piers'dan boşanacağına göre, burada oturmaman için hiçbir neden yok, Roth-side'a dön. Seni işe alırım. Matthew'ya da gerçekten ait olduğu yeri tanıma fırsatı vermiş olursun.

Yapamam! Abby dehşete kapılmıştı.

Neden? Londra'daki işin yüzünden mi?

Abby başını iki yana salladı. Neden bu değil. Bir an tereddüt etti. Aslını istersen, Bourne Elektronik Şirketi kapanıyor.

Öyle mi? Hannah memnun olmuştu. Tamam o zaman. Sorun kalmamış demektir.

Olmaz, teyze. Rothlar buraya dönmemden hoşlanmazlar.

Hannah burnundan soludu. Ne olmuş hoşlanmazlarsa? Ne zamandan beri Rothların ne düşündüklerine aldırmaya başladım acaba ben?

Abby çaresiz bakışlarını yaşlı kadına çevirdi. Hannah teyze, bunu Piers'a yapamam.

Ne yapamazsın? Kadın sabırsızlanmaya başlamıştı. Güneyde yaşamak seni yumuşatmış kızım! Piers'ın sana yaptığını unuttun mu? Matt-hew, Piers'ın oğlu mu, değil mi?

Onun oğlu olduğunu biliyorsun.

Tamam öyleyse. Piers'ın gerçekle yüz yüze gelmesi zamanının artık geldiğini düşünmüyor musun? Yeteri kadar kaçtı gerçeklerden.

Abby çabucak, Ondan hiçbir şey istemiyorum, dedi.

Tamam. Omuzunu silkti yaşlı kadın. Seni ikna etmeye çalışacak son kişi benim. Ama her şeyi bildiği gibi yapmasına izin verdiğini görmüyor musun? Kavgacı ruhun nereye gitti kızım? Kaybedecek neyin var?

Yapamam. Abby yerinden kalkıp pencereye gitti. Bir zamanlar sebze ve çiçek tarhlarıyla dolu olan, şimdi yabani otların bürüdüğü bahçeye baktı. Hannah teyze toprakla uğraşamayacak kadar yaşlıydı artık ve Abby buraları ne kadar da özlemişti...

Hannah duvarda asılı tasa uzandığı sırada kapı vuruldu. Yaşlı kadın ellerini önlüğüne kurularken, Çiftlikte çalışan çocuk olmalı, dedi. Yumurta bırakmaya gelmiştir. Kapıyı açınca hafifçe bağırdı. Piers! Bütün vücudu kasılan Abby, teyzesinin onu içeri aldığını duydu. Erken kalkmışsın, dedi Hannah.

Mecbur olduğum zaman kalkarım, diyen Piers iri vücuduyla bütün mutfağı doldurmuş gibiydi. Günaydın Abby. Sen de erkencisin.

Abby masanın başında oturduğu iskemleden kalkmadı, bacaklarına güvenemiyordu. Piers'a bakınca, bir önceki gecenin anıları doldu kafasına tekrar.

Piers hemen hiç değişmemişti. Kaslı vücuduna sımsıkı oturan elbisesi her zamanki gibi çok şıktı. Kuzgun kanadı gibi siyah ve parlak olan saçları eskisinden kısa kesilmişti, ama hala ensesine kadar iniyordu. Yüzü daha sertleşmiş, bakışları daha bir derinleşmişti. Sarımsı kahverengi gözlerindeki anlatımı okumak kolay değildi. Burnu güçlü ve belirgin, elmacık kemikleri çıkık olan yüzünde ağzı uzlaşmaz bir tavırla gerilmişti. Bu ağızda, bir zamanlar Abby' ye gösterdiği duyarlık ve istekten eser yoktu şimdi. Otuz yedi yaşındaki Piers Roth, Abby nin, yanında çalışmaya başladığı yirmi üç yaşındaki Piers'dan çok daha çekiciydi. Bunca zaman sorumluluklarından kaçmış olmasının kendisine yapılmış büyük bir haksızlık olduğunu düşündü genç kadın.

Abby cevap vermeyince, Piers, Hannah'ya döndü ve kibarca gülümsedi. Tahmin etmiş olacağınız gibi Miss Caldwell, Abby'yi görmeye geldim. Onunla konuşabilir miyim... yalnız olarak?

Tabii. Salonu kullanabilirsiniz. Bunun üzerine salona geçtiler.

Piers kapıyı kapatıp, sırtını kapalı kanada dayadı ve gözlerini bir süre eski moda eşyalarla döşeli odada gezdirdi. Abby onun neler düşündüğünü merak etti. Bu odaya ilk girdiği geceyi hatırlıyor muydu acaba? Hannah teyzenin hasta bir akrabayı ziyarete gittiği o geceyi... Ya da Hannah teyze yattıktan saatler sonra burada, halının üzerinde nasıl seviştiklerini? Oda, Abby'nin unutmak istediği anılarla doluydu. Piers'ın bakışlarını üzerinde hissedince huzursuzca kımıldandı.

Neden buraya geldiğimi biliyorsun tabii. Sesindeki tüm nezaket ve tatlılık silinip gitmişti. Belki dün geceki küçük sahnenin amacının ne olduğunu bana söylemek istersin. Orada olacağımı nasıl öğrendin? Hannah mı söyledi? Eğer öyleyse, nereden almış bu bilgiyi?

Abby derin bir soluk aldı. İster inan, ister inanma, görmeyi umduğum son kişiydin sen, dedi. Ya da, görmek istediğim son kişi mi desem? Bildiğin gibi, Hannah teyze hasta. Doktoru, yalnız yaşamasının kendisi için ne kadar tehlikeli olduğunu ona anlatmamı istedi. Burada bulunuşumun tek nedeni bu.

Piers'ın gözleri kısıldı. Bir mektup da aynı işi yapmaz mıydı? Daha da ucuz olurdu.

Belki. Ama teyzemin üstüne titriyorum ben. Beni düşünen, korumaya çalışan tek kişi o oldu hep.

Bu sözler üzerine Piers'ın yüzü sabırsızlıkla kasıldı, ama bir şey söylemedi. Çocuğu neden yanında getirdin? Ne faydası oluyor sana?

O benim oğlum. Onu düşünüp korumaya çalıştığımı öğrenmek seni şaşırtabilir, ama gerçek bu.

Piers yaslandığı yerden doğruldu. Bırakabileceğin kimse yok mu? Bir... arkadaş?

Kızgınlık ve içerleme bir girdap gibi kaynadı Abby'nin içinde. Eğer bir erkek arkadaşı kastediyorsan, korkarım seni hayal kırıklığına uğratacağım. Matt'le ikimiz yalnız yaşıyoruz. Hem, neden Matt'i getirmeyecekmişim? Buraya ait o.

Genç adamın gözlerinde sert, küçümser bir ifade belirdi. Bunu ona da söylemişsindir.

Ona hiçbir şey söylemedim.

Babası olduğumu söyledin ama.

Öylesin!

Piers'ın dudakları kıvrıldı. Of, lütfen! Gene başlamayalım. Gerçek şu: Kim olduğumu söyleyip beni gösterdin ona. Yoksa neden peşimden koşup Val'le ikimizi o utanç verici duruma düşürsün?

Öyle olmadı. Abby sükûnetini korumakta zorluk çekiyordu. Ne kadar kendinden emin, ne kadar küstahtı bu adam. Ve Abby, Piers öteki kızdan sahiplenerek söz ettiğinde duyduğu hafif öfkeyi de görmezlikten gelemiyordu. Şok geçirdim, dedi. Çok... beklenmedik bir şeydi. Matt'e kim olduğunu söylemedim... yani 'Bu adam baban,' demedim. Söylememe gerek yoktu. O tahmin etti. Ne yapacağını nereden bileyim?

Piers, Bir yabancıyı görüp babası olduğunu tahmin ettiğini mi söylemeye çabalıyorsun? diye alaylı bir tavırla sordu. Beni bu kadar aptal sanamazsın Abby.

Seni... alçak! Abby acıyla bakıyordu genç adama. Öz babasının kendisini reddettiğini bilmesini istediğimi mi sanıyorsun? İki yıl öncesine kadar senin öldüğünü sanıyordu. Hala buna inanmasını dilerdim.

Piers şüpheyle baktı ona. Aramızda bir ilişki olduğunu birden keşfettiğini mi söylemeye çalışıyorsun sen?

Hannah teyzenin mektubunu okumuş, diye kısaca açıkladı Abby. Senin adını görmüş ve doğum belgesindeki isimle aynı 'olduğunu fark etmiş tabii. Aptal değil o. Piers adlı iki erkek tanımam olasılığının ne kadar az olduğunu anlamış.

Piers'ın dudakları kasıldı. Sen de bütün hikayeyi anlattın ona.

Ona hikaye falan anlatmadım. Sadece... evliliğimizin yürümediğini açıkladım. Anlaşamadığımızı söyledim.

Çocuk benim hakkımda ne biliyor? diye sordu Piers birden. Sırtı hala Abby'ye dönüktü. Sanırım beni suçluyor. Neydi o söylediğin, evliliğimizdeki anlaşmazlık konusunda?

Aslını ararsan, Matt beni suçluyor, diye öfkeyle bağırdı Abby. Bu seni memnun etmeli.

Piers ona doğru döndü. Beni hiç memnun etmiyor, diye sert bir sesle cevap verdi. Çocuk senin. Neden gerçeği söylemedin ona? Benim adımı taşımasına rağmen, benim oğlum olmadığı gerçeğini!

Çünkü bu gerçek değil, dedi Abby ölgün bir sesle. Neden gitmiyorsun Piers? Merak etme, Matt'in tekrar seni rahatsız etmemesine dikkat ederim. Yarın gidiyoruz.

Öyle mi? Piers pencereden uzaklaştı. Şimdi Abby'ye o kadar yakın duruyordu ki, onun vücudunun sıcak kokusunu duyabiliyordu. İçini çekerek. Beni istasyonda görmeyi ummadığına inanıyorum, dedi Piers sakin bir sesle. Talihsiz bir tesadüftü. İkimiz de olanları unutmaya çalışmalıyız.

Bu ılımlı sözler Abby'yi yatıştırmaktan çok uzaktı. Ne kadar düşüncelisin! dedi gergin bir sesle. Piers'ın yakınlığının fazlasıyla bilincindeydi ve buna kayıtsız kalamayışına kızıyordu. Bana büyüklük taslamaya, beni korumaya çalışma Piers. Buna ihtiyacım yok. Git, Miss Langton'dan özür dile sen. Onun ihtiyacı var, benim değil.

Özür dilemiyordum! Piers'm sarımsı kahverengi gözleri bir kedinin kiler gibi parıldadı. Val'i karşılayacağımı bilemeyeceğin gerçeğini kabule hazırım, ama oğlanı buraya getirmenin, çılgınlığın dik alası olduğu kanısındayım ha-lü. Özellikle, beni merak etmesinin çok doğal olduğu şu sırada.

Ne demek şu sırada?

Boşanmak üzere olduğumuzu kastediyorum.

Matt bu konuda hiçbir şey bilmiyor.

Emin misin?

Abby onun yanılıp yanılmadığını düşündü. Başlangıçtaki soruları dışında Matthew, Piers' m mektubuna hiç ilgi göstermemişti. Şimdi, Hannah teyzeninkine yaptığı gibi, babasının mektubunu da bulup okumuş olabileceğini düşünmeye başlıyordu.

Piers'ın şüphesini ne reddetmeyi, ne de kabul etmeyi başaramadan, huzursuzca başını salladı. Bildiğini sanmıyorum, dedi sonunda. Ama, bilse bile, ne fark eder ki?

Bunu bana soruyorsun ha! Derin bir soluk aldı. Tanrı aşkına Abby, çocuk beni babası sanıyor!

Eee?

Tanrım! Piers kederle inledi. Anlamıyor musun? Benim ya da senin neye inandığımız önemli değil. Önemli olan onun neye inandığı. İncinmesini mi istiyorsun?

İncinip incinmediğine neden aldırasın ki?

Benzer durumdaki her çocuğa aldırırım. Abby, ona gerçeği söyle. Yeterince zeki bir çocuk. Anlayacaktır.

Abby birden tüm kontrolünü yitiriverdi. Yaa, gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Yeşil gözleri ateş saçıyordu. Seni kibirli, tutucu ukala! Ne cesaretle buraya gelip, on iki yıldır varlığını görmezden geldiğin oğlun için bana öğüt vermeye kalkıyorsun? Matthew senin çocuğun değilmiş gibi davranmak ne iyi, değil mi? Tatsızlaşan bir evlilikten kurtulmak için ne rahat bir yol! Bana nafaka bile ödemedin. Bizi tamamen unutabilirsin.

Piers'm çenesi kasıldı. Doğru değil bu. Sana para gönderdim...

Ben de geri çevirdim, diye sözünü kesti Abby. Senin sadakanı istemem!

Sadaka değildi.

Neydi öyleyse? Vicdanını rahatlatmak için bir teklif miydi? Aslında tek istediğim şeyin senin paran olduğunu ispat etme çabası mı? Yoksa kolayca silip atamayacağın suçluluk duygusunu bastıracak bir yol mu?

Hayır! Piers kolundan yakalayıp kendine doğru çekti onu. İster inan ister inanma, birimizde hala biraz terbiye ve nezaket duygusu var.

Parmakları Abby'nin etine gömülmüştü. Lanet olasıca! Kendinden başka kimseyi hiç düşündün mü sen?

Abby kolunu gerip olanca gücüyle tokatladı onu. Çıkan ses küçük odada yankılandı. Piers' m söylediklerine içgüdüsel bir tepkiydi bu ve daha eli yanağına değerken yaptığına pişman olmuştu, dehşetle kocasının yüzüne baktı ve onun, aynı şekilde karşılık vermemek için sarf ettiği olağanüstü çabayı hissetti.

Senden bunu beklemeliydim, diye dişlerini gıcırdattı Piers. Abby'nin kolunu sıkan parmaklar daha da kasıldı ve Piers biraz daha kendine çekti onu. Abby kocasının bacaklarındaki gergin kasları hissediyordu.

Bakışlarını Piers'm yüzüne kaldırınca, çenesinde bir nabız gibi atan kası, gür, uzun kirpiklerini gördü. Piers derin derin soluyor, aralık dudaklarının arasından beyaz dişleri görünüyordu. Ilık, tatlı nefesi Abby'ninkitıe karışmak-
taydı. Bakışı Piers'ın gözlerindeki vahşi parıltıya takıldı. Bu garip, altın rengi beneklerle dolu sarımsı kahverengi gözler, Piers'ın duyduğu öfkeyle için için yanıyorlardı. Sert ve aman vermez bu gözlerdeki anlatım... hor görme miydi? Artık emin değildi Abby.

Abby'nin sıcaklığını hissettikçe Piers'ın yüzündeki anlatım değişmeye başladı, daha ateşli, ama daha yumuşak bir hal aldı. İstemeye istemeye Abby'nin dişiliğinin farkına varıyor, bu da genç kadının onda uyandırdığı duyguların değişmesine neden oluyordu.

Seni öldürecektim! diye mırıldanarak başını ona doğru eğdi ve Abby'nin dudakları kendiliğinden aralanıverdi.

Genç kadın olanlara inanamayarak, 'Beni öpecek,' diye düşündü. Küçük görmesine, kızgınlığına, nefretine rağmen hala bir şeyler duyuyordu demek kendisine karşı. Piers'ın tutkulu bakışları ağzına kayınca, dizlerinin bağı çözüldü.

Ve sonra birden Piers onun kolunu bırakıp kapıya doğru yürüdü. Abby kendinden nefret ediyordu.

Piers kapının önünde durup ona doğru döndü, hor gören bir ifadeyle baktı. Umarım seni bir daha görmek zorunda kalmam. Haklısın. Olanaksız bir ilişkiden kurtulmak için çocuğun doğumuna memnun oldum. Belki de gerçeği seninle evlenmeden önce söylemeliydim. Bunun için suçlu olabilirim. Ama bir seks delisi olduğunu o zaman nasıl bilebilirdim? Ne mal olduğunu ortaya koyman için o kadar kısa bir süre geçeceğini nasıl bilebilirdim?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anne?

Matthew'nun sesiyle, odada yalnız olmadığını anlayan Abby kendini zorlayarak oğluna döndü, önceki ağlama krizinin izlerini saklayama-yacağını, şiş gözlerinin her şeyi ortaya koyacağını biliyordu.

Ne oldu anne? Neden ağlıyordun?

Abby içini çekti. Nasıl olduğunu bilirsin, diye mırıldandı. Eski yerler, eski anılar...

Çocük, Babam gelmişti, değil mi? dedi' açık açık. Sesini duydum. Onun için uyandım. Neden bu kadar erken gelmiş?

Abby bir cevap bulmaya çalıştı. Senin... baban meşgul bir insan. Sanırım yapacak başka işleri vardı.

Dün geceyle ilgiliydi, değil mi? diye mırıldandı Matthew. Şu Valerie Langton karısıyla randevusunu bozduğum için kızmıştı.

Onu utandırdın, dedi Abby yorgun bir tavırla. Matt, bunu burada keselim, olur mu? İçinden geldiği gibi davrandın, ne yaptığını düşünmüyordun o anda. Babanın bunu anlayacağından eminim. Unutalım bunu, olur mu?

Unutmak mı? Matthew,nun çenesi kasıldı. Ben unutmak istemiyorum. Sonunda onunla karşılaştım. Sanırım benden hoşlandı. O aptal kadın yanımızdayken doğru dürüst konuşamadik tabii. Ama onu tekrar gördüğümde...

Ah, Matt! Abby çaresizlik içinde başını salladı. Anlamaya çalış. Senin... baban bizimle dğilenmiyor; ikimizle de. Sadece özgürlüğünü is-;iyor.
Matttn aksiliği tutmuş gibiydi. Seni istemediği için beni de istemediğini sanıyorsun. Söyle olması gerekmez. Bir sürü çift ayrılıyor, ama çocuklar düzenli olarak annelerini de, ba-oalarmı da görmeye devam ediyorlar.
Öyle değil. Abby nasıl olduğunu açık açık anlatmak üzereydi, ama oğluna duyduğu şefkat, ;ocuğun elindeki son gurur kırıntılarını da yok etmesini engelledi. Matt... bana öyle bakma. Benim suçum değil bu, yemin ederim. Ama... ou sabah baban ikimizi de görmek istemediğini söyledi.
Doğru değil bu!
Doğru. Abby ona sarılmak istedi, ama kaç-;ı çocuk.
Ne söyledin ona? diye sordu. Sesindeki hıçkırık Abby'nin tüm cesaretini kırmış, ümitsiz-iğe sürüklemişti onu. Çekip gitmesini söylediğine bahse girerim. Babam beni görmeyi red-detmezdi! Sen yaptın bunu. Hepsi senin suçun.
Matt dönüp koşarak dışarı fırladı. Yukarı çı-an çocuğun ayak sesleri Abby'ye, ilişkilerinin düzelmesi konusundaki son umutlarının ölüm ;anları gibi geliyordu.
Hannah mutfağa giren Abby'ye bakarak, Ne ıldu? diye sordu. Önce Piers hoşça kal bile .emeden çıkıp gitti. Şimdi de Matthew, sopayla vovalanıyormuş gibi yukarı koştu.
Abby yorgun bir tavırla, Sorma, dedi. Bazen, keşke annem gibi, onu doğururken ölsey-dim diyorum. Dayanacak gücüm kalmadı.
Tabii var gücün. Hannah kızmış gibiydi. Bir daha böyle korkunç bir şey söylediğini duymayayım. Elindekilere şükret. Genç ve sağlıklısın. Bir sürü insan yalnız bunlar için sana imrenir, unutma.
Abby içini çekti. Ne yapacağımı bilemiyorum Hannah teyze. Matt her şey için beni suçluyor. Bu sabah Piers'ı evden uzaklaştırmakla bile suçluyor. Ama Tanrı biliyor ya, öyle olmadı.
Hannah sabırsızca soludu. Sanırım Piers, oğlanı ondan uzak tutmanı söylemeye geldi.
Onun gibi bir şey.
Bu aptal adam aralarındaki benzerliği göremiyor mu? İkisi de ne kadar inatçı! İkisi de, suçsuz olduğun halde seni suçluyorlar. Biliyor musun, kafalarını birbirine çarpmak isterdim.
Keşke bu kadar basit olsa, diye acı acı içini çekti Abby. Biliyorsun, Piers'ın er geç şüpheleneceğine gerçekten inanmıştım.
Sanırım, annesi neden oldu buna. Evlendikten o kadar kısa süre sonra hamile kalmakla onun durumunu güçlendirdin. Yıllardır seninle Tristan hakkında uydurulan o masala inanması için Piers'ın beynini yıkayıp duruyordu zaten.
Tristan'ın uzaklara gitmesinin de bir yararı olmadı herhalde.
Hayır. Oliverlar bir süre acı çektiler. Ama Lucy büyüyüp evlendi. Çiftliğin yönetimini de kocası üstlendi.
Tristan Kanada'ya gitti, değil mi?
Evet. Çok iyi ettiğine de inanıyorum. O da bir Kanadalıyla evlendi. Üç çocukları var.
Şanslı Tristan. Abby içini çekti. Elimde imkan varken onunla evlenseydim, her şey ne kadar kolay olacaktı.
Onu sevmiyordun, diye gerçeği dile getirdi Hannah. Bazı yönlerden daha kolay olabilirdi. Ama gerçekten mutlu olamazdın. Tamam, Piers' la işler beklediğin gibi yürümedi. Ama elinde fırsat varken mutluluğu tattın.
Şimdi karşılığını fitil fitil ödediğim mutluluğu. Ağrıyan boynunu ovuşturdu. Piers neden açıklama fırsatı tanımadı bana? Ya da Dr. Morrison'la konuşup yeni testler uygulatma...
Abby... Hannah şefkatle bakıyordu genç kadına. Bu kadar saf olamazsın. Hele on iki yıllık evlilikten sonra. Bu tür şeylerin özellikle bir erkek için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Piers, annesinin tavsiyesi üzerine, ters bir şey olmadığına emin olmak için bu testi yaptırdı.

Testler de yanılabilir ama, biliyorsun bunu, diye bağırdı Abby. Ağlamamak için gözlerini kırpıp duruyordu.
Belki. Ama o yaptırdıklarının doğruluğu konusunda Piers'ın şüphelenmesi için bir neden yoktu ki. Neler hissetmiş olabileceğini anladığına eminim. Sana bile söylemedi. Annesinin niyetinin başından beri bu olmasına rağmen...
Mrs. Rot'h bunun Piers'a olan duygularımı değiştireceğine nasıl inanabilir?
Neden değiştirmesin? Genç kadınların çoğu çoci'k ister, bugün bile.
Evlat edinebilirdik.
Aynı olmaz. Ya da en azından, Piers aynı olmayacağını düşündü. Abby, kendini onun yerine koymaya çalış. Bir doktor çocuğun olmayacağını söyleseydi neler hissederdin?
Gene de, açıklamam için bana bir şans tanıması gerekirdi.
Sanırım. Ama kanıtlar seni mahkûm ediyordu. Evlendikten birkaç hafta sonra hamile olduğunu fark ettin.
Hannah teyze! Abby kızgınlıkla bakıyordu. Kimden yanasın sen?
Kötü kişiyi oynuyorum sadece, diye açıkladı yaşlı kadın. Seni anlıyorum canım. Ama kaçıp gitmenin bir faydası olmadığını düşünmeden de edemiyorum.
Burada kalamazdım. Titredi. Bebeğimi burada doğuramazdım.
Nedenmiş o?
Piers'ın beni görmesini istemedim. Şişkola-şıp çirkinleşmemi gözlemesini, beni küçük görmesini istemedim.
Hamile kadınlar şişkolaşıp çirkinleşmezler, diye sabırsızca karşı çıktı Hannah. Abartmaktan vazgeç Abby. Kaçtın, çünkü kalıp onlarla yüz yüze gelecek cesaretin yoktu. Üzgünüm ama, doğru bu. Rothların, yaşamına hükmetmelerine izin verdin. Londra'ya gitmek iyi olabilirdi; orada kendine bir sığınak da edindin. Ama Rothside'ı bağımsızlığını ispat etmek için terk ettiğini sanma sakın. Gittin, çünkü Roth-side seni sürdü buradan.
Abby yerinden kalkıp pencerenin önüne gitti. Gerçekten hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Sesi öyle zayıf çıkmıştı ki, Hannah yanma gidip sarıldı ona.
Benim her şeyimsin canım, biliyorsun bunu.
Ama bir sorundan kaçarak ondan kurtulacağını sanıp kendini kandırmanın bir yararı yok. Er geç karşına çıkar o sorun. Ve sanırım, şimdi olan da bu.
Matt'le mi demek istiyorsun? Hannah başıyla onaylayınca, Ama ne yapabilirim? diye sordu Abby.
Gene kaçmanın bir yararı olmaz. Olanlardan suçlu tutulacak kişinin sen olmadığını opa ispat edene kadar Matthew seni affetmeyecek.
Nasıl ispat edebilirim?
Gelip burada yaşayarak. Ona, babasını olduğu gibi görme şansı tanıyarak.
Olmaz. Abby başını iki yana sallıyordu. Teyze, bunu yapamayacağımı daha önce de söyledim sana. Haksızlık olur bu.
Piers'a mı? Hannah öfkeli bir ses çıkardı. Abby, Matthew, Piers'm oğlu. Bu gerçeği görmezden gelmeye ne hakkı var bu adamın?
Abby dudağını ısırdı. Herkes ne der? Ne düşünür?
Önemli mi bu? Herhalde çocuğu Londra'dayken peydahladığını düşüneceklerdir. Orada do-' ğurdun zaten.
Abby tereddüt etti. Ama Matthew'nun Piers' m oğlu olduğunu nasıl ispat edebilirim? Bana asla inanmaz o.
Belki sen ispatlamak zorunda kalmazsın.
Anlamadım.
Canım, eğer Matthew'yu buraya getirip, Aln-bury!deki okula yazdırır ve köydeki öteki çocukların arasına karışmasına izin, verirsen, Piers'm neler hissedeceğini düşünebiliyor musun? Başlangıçta çok kızacaktır. Ama ona zaman tanırsan, er geç kızgınlığın, içerlemenin

yerini başka duygular alacak ve o da, yüreğini yeniden gözden geçirmeye başlayacaktır. Seni görmezlikten gelemeyecektir. Valerie Langton senin ve Matt'in kim olduğunuzu biliyor.

Piers'ın, bunun kendisini rahatsız etmesine izin vereceğini mi sanıyorsun? Miss Langton'a doğru olduğunu sandığı şeyi söyleyecek.

Gene de şüphe tohumları çoktan ekilmiş oldu ya... Bu adam bir zamanlar seni sevdi, değil mi? Seni tekrar görerek, başkalarından seninle ilgili haberler alarak anıları canlanacaktır. Kaçınılmaz bir şey bu.

Abby, Sonunda bunlar olsa bile, dedi, Piers' ın yaptıklarını hiç affedebilir miyim?...

Yaşlı kadın açık konuştu. Mucize beklemiyorum. Matthew'dan söz ediyoruz biz. Onu düşünmek, onun geleceğini güvence altına almak zorundasın. O Piers'ın oğlu ve Manor toprakları sonunda ona kalmalı.

Şey, evet... ama...

Hiç olmazsa bir şans tanı. Babasına benziyor çocuk. Senin gibi sarışın, ama zamanla, çevrenin değişmesiyle neler olacağını kim bilebilir9 Bunca yıldır düşündüğünden şüphelenmeye başladığında Piers'ın yüzünü görmek isterim doğrusu.

Abby'nin dudakları gerildi. Kendisi de görmek isterdi bunu. Başına gelenler artık değiştirilemezdi, ama Piers'ın, ömrünün sonuna kadar, yaptığı çılgınlığın acısıyla yaşadığını görmek de ne tatlı bir intikam olurdu kimbilir...

Matthew öğle yemeği zamanı geldiğinde aşağı indi. Abby oğlunun üzüntüsünün azaldığını imama onu görünce rahatladı. Çocuğun bakışları kendisine çevrildiğinde somurtkan bir ifade beliriyordu gözlerinde, ama davranışları normaldi. Önündekileri iştahla silip süpürdü.

Tatlılarını yerken, Bu öğleden sonra ne yapacağız? diye sordu Hannah teyze. Abby? Neden Matthew ile yürüyüşe çıkmıyorsunuz? Köyü gezmekten hoşlanacağına eminim.

Yaşlı kadının masum bakışlarıyla karşılaşan Abby, Teyzem hiç vakit kaybetmiyor doğrusu diye acı bir alayla düşündü. Teyzesinin, Roth-side'a yerleşmeleri konusunda konuşmak istediği .belliydi. Böyle yaparlarsa hem başlarını sokacak sürekli bir çatıları olacak, hem de yaşlı kadın evinden ayrılmak zorunda kalmayacaktı.

Abby oğluna döndü. Matt? Çocuğun reddetmesini bekliyordu, ama kabul etti oğlan.

Neden olmasın? Sert ve küstahtı bakışları. Yarın gideceksek, zamanımı iyi değerlendirmeliyim, değil mi?

Abbv içini çekip, kendisi Hannah teyzeye yardım ederken üstünü değiştirmesini söylemekle yetindi. Tartışmak istemiyordu. Masayı tek ba-şıpa toplamakta ısrar eden Hannah'ya da, Eğer burada kalmamı istiyorsan, bana sağlayacağın şeylerin karşılığını vermeme izin vermelisin, dedi kuru bir sesle.

Hannah kulaklarına inanamıyormuş gibi, Sahi mi? dedi.

Abby pişman bir tavırla baktı yaşlı kadına. Eğer Matt razı olursa, diye, kabul ettiğini açıkladı. Hiçbir söz vermiyorum, ama başka çarem kalmadığına göre, bir kez denemeye hazırım.

Yeşil çayırların üzerinden köye doğru yürürlerken, Abby konuyu Matt'e açmaya çalıştı. Kışa yaklaştıkları şu günlerde şaşılacak kadar güzel ve ılıktı hava. Havada mısır ve yeni biçilmiş ot kokusu vardı. Arılar çiçekten çiçeğe uçuyor, kuşların cıvıltısı göldeki ördeklerin sesine karışıyordu.

Evden çıktıklarından beri hiç konuşmamıştı Matthew, çevresine de pek dikkat etmiyordu. Bazı olayları düşündüğü ve düşündüklerinin hiçbirinden hoşlanmadığı yüzünden belli oluyordu.

Birkaç çocuk çayırlıkta kriket oynuyorlardı. Onlar geçerken durdular. Abby, kim olduklarını merak ettiklerini düşündü. Çayırlığın öteki ucunda kilisenin sivri kulesi görünüyordu. Piers'la orada evlenmişlerdi. Abby papaz Mr. Arms-trong'un dışarı çıkıp kendisini tanımasından korktu. Matthew'yu ona tanıştırmak çok yakışıksız bir şey olurdu. Matt'in, Piers'ın oğlu olduğunu herkese söyleme fikrine kendini alıştı-ramamıştı henüz. Bunun ne kadar

münasebetsiz bir iş olacağını .Hannah teyzenin anlayıp anlamadığını merak etti. Ona inanmayabilirler-di. Eğer Mrs. Both bildiğini okumaya başlarsa, inanmayacakları kesindi hatta. Korkunç bir görevi üstleniyordu. Endişeyle, bu işin bütün bu sıkıntılara değip değmeyeceğini düşündü.

Usulca, Matt... dedi. Çocuk başını kaldırıp küskün gözlerle baktı ona. Söyleyeceği şeyin iyi mi kötü mü olduğuna karar vermek zordu, ama sözlerini sürdürdü. Hannah teyze, gelip... onunla kalmamız gerektiğini söylüyor... bir süre için.

Matthew'nun yüzü birden değişti. Gelip onunla kalmak mı? Tatil gibi mi?

Hayır. Gelip... burada yaşayacağız. Bir süre için. Oğlunun tereddüt ettiğini görünce, Biliyorsun, doktoru yalnız yaşamaması gerektiğini düşünüyor, dedi. Yaşlı ve kalbinden rahatsız. Aslında sen de buna benzer bir şey önermiştin Londra'dayken. Onun bizim yanımıza ge-_ lebileceğini söylemiştin.

Londra'dan ayrılacak mıyız? Hannah teyzenin evinde mi oturacağız? Annesi iki sorusuna da olumlu cevap verince, Okula burada mı gideceğim? dedi.

Alnbury'deki okula gidebilirsin. Çevre köylerdeki çocukları toplayan bir servis otobüsü olduğuna eminim.

Matt şüpheli bir tavırla, Babam da o okula mı gitmiş? diye sordu.

Hayır. Abby içini çekti. Ne dersin, Hannah teyzenin dediğini yapalım mı?

Matthew eğilip bir ot kopardı ve dişlerinin arasına sıkıştırdı. Sonra ısrarla annesinin yüzüne bakarak, Babam biliyor mu? diye sor-du.

Abby'nin yüzü kızardı. Hayır. Neden bilsin? Yapmaya karar verdiğimiz şeyin onunla bir ilgisi yok.

Bu onun köyü değil mi?

Hayır! Abby dehşete kapılmıştı. Rothlar bir zamanlar buradaki en büyük toprak sahipleriymiş. Ama zamanla, miras vergileri nedeniyle falan, değişmiş bu durum. Gene de eskisinden fakir...

...ya da güçsüz değiller, diye tamamladı sözünü. Matt onu kızdırmak ister gibiydi.

Abby oğluna aldırmadan, Rothside'ın sahibi değiller, dedi. Aslında buranın halkıyla pek ilişki kurmazlar. Dostlarının çoğu dışardandır.

Matt kaşlarını çatarak baktı ona. Peki sen nasıl tanıştın babamla? diye sorunca, Abby' nin Rothside'a geri dönme konusundaki şüpheleri yeniden uyandı.

Gerçekten bilmek istiyor musun? Matt, hepsi geçmişte kaldı. Bir hataydı.

Benim bir hata olduğumu kastediyorsun, diye küskün bir tavırla mırıldandı Matt. Abby kapıldığı umutsuzca kederi yenmek için gözlerini yumdu.

Hayır, dedi sonunda. Bunu demek istemedim. Evliliğimizin bir hata olduğunu kastetmiştim. Piers'la ben değişik sınıflardan geliyoruz. Bu evlilik hiç olmamalıydı. Ortak hiçbir şeyimiz yoktu.

Matthew huysuz bir tavırla, Benden başka, dedi.

Matt... sen doğmadan önce ayrıldık biz!

Öyleyse, yapmamanız gerekirdi, diye sertçe karşılık verdi çocuk. Hiç olmazsa, kiminle yaşamak istediğimi seçme şansım olmalıydı.

Abby'nin soluğu kesildi. Matthew daha önce de, defalarca kırmıştı onu, ama hiçbiri bu kadar kötü olmamıştı. Bu zalimce mantığa karşı söyleyecek bir şey bulamadığı için, çaresizlikle arkasını döndü.

Eve dönmek için kendisini toplamak zorundaydı. Matthew'nun önden yürüdüğünü görünce rahatladı. Oğlu, çayırlıkta oynayan çocukların hizasına varmıştı bile. Tam o sırada, bir tenis topu zıplayarak geldi ve ayaklarının dibinde durdu.

Matt eğilip topu aldı Abby, onun çocukların oyununa katılacağını düşünüp memnun olmuştu. Onlardan biri gibi normal, sağlıklı bir köy çocuğu haline gelebilseydi, Abby'nin çekeceği bütün acılara değerdi bu.

Küçük, tombul bir oğlan Matthew'nun yanına gitti, toplarını geri istiyordu. Abby küçük çocuktan çok daha uzun olan oğlunun, topu onun ulaşamayacağı bir yükseklikte tuttuğunu gördü. Çocuğa gülümseyerek oğluna döndü. Topu geri at Matt. Oyunu durduruyorsun.

Matthew tereddüt etti. Elindeki topu inceliyordu. Sonra, bir kelime bile söylemeden, olanca gücüyle, bekleyen çocukların üzerinden aşırarak fırlattı elindekini. Top büyük bir şapırtı çıkararak göle düştü. Ördekler korkuyla kaçışırken Matthew'nun yüzünde tatmin olmuş bir ifade belirdi. Tam on ikiden! diye mırıldanıp, ağlamak üzere olan küçüğe yılışık yılışık gülümsedi.

Seni... seni terbiyesiz! Abby öfkeden ve duyduğu tepkiden titriyordu. Terbiyeli çocuklarla bir arada olmaya layık değilsin sen! Eve git ve doğru odana çık. Yarına kadar gözüm görmesin seni!

DÖRDÜNCÜ BÖLOM

Bir an için oğlunun kendisine karşı geleceğini sandı Abby. Matthew'nun yüzü çirkin bir renk almış, iki. yana sarkıttığı elleri yumruk olmuştu. Sonra, belki de hala annesine karşı biraz saygı duyduğu için, yüzündeki ifade değişmemesine rağmen, dönüp eve doğru yürümeye başladı.

Abby kendini toplayıp küçük oğlana döndü. Gidip, topu kurtarıp kurtaramayacağımıza bakalım mı, ne dersin? Tam gölde gezilecek bir gün.

Top suyun yüzüne çıkmıştı, ama erişilemeye-çek bir uzaklıkta yüzüyordu. Abby onu bir dal parçasıyla çekmeye çalıştı, ama başaramadı.

Benim almamı ister misiniz? Uzun, kahverengi saçları iki örgü halinde sallanan küçük bir kızdı bunu soran. Ayakkabılarını çıkarmaya başlamıştı bile. Abby biraz duraksadıktan sonra reddetti bu öneriyi. Suyuıı derinliğini bilmiyordu.

Ben alırım, dedi. Bir yandan da, gölün bulanık suyuna ayaklarını sokma düşüncesi midesini bulandırıyordu. Eğilip sandallarını çıkardı, pantolonunun paçalarını sıvadı.

Gölün suyu, tahmin ettiği gibi berbattı. Abby, nasıl bir pisliğin üstüne bastığını düşünmeye bile cesaret edemiyordu.

Yardımım dokunabilir mi?

Baba!

Bu sözler neredeyse aynı anda söylenmişti. Abby'ye yardım öneren küçük kız geniş omuzlu, tıknaz erkeğe doğru döndü. Pamuklu bir pantolonla gömlek giymişti adam. Gömleğin kolları dirseklerine kadar sıvalıydı. Krem rengi pantolonun dizinde de kırmızı bir boya lekesi vardı. Adamın yüzü neşeli ve dostçaydı.

Kendim yapabilirim sanırım. Topu yakalayınca yüzünü buruşturdu. İşte oldu. Ama yardım talebinize teşekkür ederim.

Benijn için zevkti. Adam uzanıp elinden tutarak çayıra çıkmasına yardım etti. Sanırım gelmekte geciktim. Boya yapıyordum, ellerimi yıkamak zorunda kaldım. Başıyla Abby'nin kirli ayaklarını işaret etti. Çocuklara yardım etmeniz ne iyi. O sudan uzak durmaları gerektiğini biliyorlar.

Bizim suçumuz değildi! diye çocukların hepsi birden konuşmaya başladılar, ama adam elini kaldırıp susturdu onları.

Adım Sean Willis, dedi. Siz de Miss Cald-well'in yeğeni olacaksınız. Yatağının başucunda duran fotoğrafınızdan,tamdım sizi.

Sean Willis! Abby boş yere ayaklarını çimlere sürterek kurutmaya çalışıyordu. Öyleyse siz...

Teyzenizin doktoruyum. Çocuklar tekrar oyunlarına dönmüşlerdi. Geleceğinizi söylemişti. Size müteşekkirim.

Abby eliyle 'boşverin' der gibi bir hareket yaptı. En azından bunu yapabildim.

Eve böyle gidemezsiniz. Ayakkabılarınız berbat olur. Bakın, evim şurada. Neden gelip te mizlenmiyorsunuz? Miranda da bizimle gelir., şu yaşlı kadınların yanlış bir izlenim edinme meleri için...

Abby başını kaldırdı. Ama karınız...
Karım öldü Mrs. Roth. Kızım daha birkaç aylıkken kan kanserine yakalandı. Ev işlerini yapan bir yardımcım var: Mrs. Davison. Tam bir hazinedir; ama bugün evde yok. Ben de kendi kendime birşeyler yapmaya çalıştım.
Abby adamın kendisini ikna etmesine izin verdi. Her şey bir yana, Matthew'nun peşinden eve gitmeden önce biraz sakinleşmeye ihtiyacı vardı.
Abby temizlenip kurulandıktan sonra hole çıktığında Sean onu karşısındaki kapıya doğru götürdü. Gelin. Çay yaptım. İşime ara vermek için harika bir bahane olacak sizinle çay içmek.
Abby tereddüt ettiğini belli etmeden adamın arkasından yürüdü. Odanın boş olduğunu görünce doktorun yüzüne baktı.
Miranda oynamaya gitti, dedi Sean, onun yanma otururken. Servisi siz yapar mısınız? Süt ve şeker alırım.
Abby gülümseyerek çayları doldurdu. Fincanı elinde arkasına yaslanınca, birden rahatlayıp gevşediğini hissetti.
Ne kadar kalacaksınız burada Mrs. Roth? Miss Caldweirin sizi görmekten çok mutlu olduğuna eminim. Gittiğinizden beri Rothside'a gelmediğinizi söylemişti.
Adam konuyu bu biçimde ortaya koyunca, Abby açıklama yapma gereğini duydu. Çok uzun bir yol. Ama Hannah teyzem beni ziyarete geldi. Birkaç kez hem de.
Evet, söylemişti. Sean kaşlarını çattı. Pahalı bir yolculuk herhalde. Sonra konuyu değiştirdi. Hava güzel olduğu için şanslısınız. Bozduğu zaman korkunç bir yer olur Rothside.
Abby başıyla onayladı. Uzun zamandır mı buradasınız Dr. Willis?
Sean deyin lütfen. Evet, neredeyse on yıldır. Sanırım Dr. Morrison'ı tanıyorsunuz. Siz gittikten hemen sonra emekliye ayrılmış.
Evet. Abby ne diyeceğini bilemeyerek sustu. Sonra, biraz önceki olaylar hakkında bilgi yerme gereğini duydu. Matthew'dan söz etti doktora. Ona ne oldu, bilemiyorum, diye mırıldandı. Genellikle çocuklarla iyi anlaşır. Topu ona çıkartmalıydım belki de, ama o kadar kızmıştım ki, eve göndermekle yetindim.
Onu gördüm. Yaşma göre iri bir çocuk. Kaç yaşında? On iki? On üç?
Neredeyse on ikisine girecek. Korkarım yapısının iriliği aleyhine oluyor. Yaşından çok büyük göründüğü için herkes daha olgun davranmasını bekliyor.
Onu doğurduğunuzda çok gençtiniz herhalde Mrs. Roth.
Ben... On sekiz yaşındaydım, diyen Abby ayağa kalktı. Sizi daha fazla meşgul etmeyeyim Dr. Willis. Çay nefisti. Ama gitmem gerek.
Pekala. Sean de kalktı. Abby yüksek topuklu sandallarıyla neredeyse aynı boyda durduklarını fark etti. 'Otuz beş-kırk yaşlarında diye düşündü. 'Piers'm yaşında herhalde Ama ikisi arasında hiçbir benzerlik yoktu. Tristan Oliver'a benziyordu daha çok. Ama ondan daha dayanıklı ve duygularını daha iyi gizleyen biriydi. Kapıya doğru giderken, 'Güvenilebilecek bir erkek,' diye geçirdi aklından.
Bahçe yolunda ilerlerken, Gitmeden önce sizi görecek miyim? diye sordu Sean. Teyzeniz hafta sonunu burada geçireceğinizi söylemişti. Pazartesi sabahı da burada mı olacaksınız?
Korkarım hayır. Kararı ne olursa, olsun Londra'ya dönmesi gerektiğini biliyordu. İşlerini düzene koymak zorundaydı. Ama kısa süre sonra karşılaşabiliriz belki. Çay için teşekkürler.
Ertesi sabah mutfakta patates soyarlarken teyzesine, Rothside'a taşınma konusunu yeniden düşündüğünü söyledi. Fikrini değiştirmişti.
Ama Abby... Yaşlı kadının gözleri dolmuştu. Söz verdin! Eğer kalmazsan, Dr. Willis beni Rosemount'a gönderir; evimden ayrılırsam çok yaşayamam.
Abby içini çekti. Hannah teyze, Dr. Willis göstermeye çalıştığın gibi bir canavar değil. Onunla tanıştım. Bir gün önce olanları kısaca anlattı. Senin iyiliğini istiyor o. Burada kalmakta ısrar edersen, başka bir şeyler ayarlamaya çalışabilir.

Biliyorum... bir arkadaş, değil mi? diye feryat etti Hannah. Önlüğünün ucuyla gözlerini kuruluyordu. Neden fikrini değiştirdin sanki? Burada mutlu değil misin? Bir şey mi yaptım? Bana söylersen...

Öyle bir şey yok. Abby kendini çok kötü hissediyordu. Lütfen o kadar üzgün durma. Seni ziyarete gelmeyeceğimi söylemiyorum ki. Ama Matthew buraya uyum sağlayamayacak teyzeciğim.

Ayrılmak zordu, hele çayırlıktaki olaydan beri Matthew kendisine iki kelime bile etmemişken... Hannah teyze ikisini de kucaklayıp güle güle derken Abby neredeyse ağlayacaktı.

Ondan sonraki alabildiğine gergin hafta boyunca, Abby'nin Rothside'a yerleşme kararından caymasının nedenlerinden hiç söz edilmedi aralarında. Matthew okuluna, Abby de işine gidiyordu. Genç kadın giderek azalan işlere baktıkça, Trevor'm ona sırf iyiliğinden ötürü para verdiğini düşünmeye başlamıştı. Gene de, kurduğu küçük dünyası on gün sonra altüst olana kadar, her şeyin yolunda gittiği görünümünü korumaya çalıştı.

Her zamanki gibi bir gündü. Büronun camlı kapısının ardında bir polis memuru göründüğünde saat üç buçuğa geliyordu.

Mrs. Roth? Polis memuru genç ve utangaçtı, ama görevini yapmaya kararlı bir hali vardı. Oğlunuz Mrs. Roth. Onu ve iki arkadaşını karakola götürdük. Marbury mağazasında hırsızlık yaparken yakalandılar.

Abby'nin bacakları birden vücudunu taşıyamaz olmuştu. Güçlükle bir iskemleye oturup, inanmaz gözlerle genç adama baktı. Ama ben onu okulda sanıyordum... diye kekeledi çaresizlik içinde.

Sınıf öğretmeni bir süredir okuldan kaçtığını söyledi. Birkaç hafta önce de sizinle konuşmuş.

Evet. Abby doğru dürüst düşünmeye çalıştı. Bu sömestr başladıktan hemen sonra konuştuk. Matt'in derslerine daha çok ilgi göstermesi gerektiğini söyledi, ama aklıma bile gelmemişti... Bir an sustu. Kolayca etkilenebilen bir çocuktur memur bey. Yanlış arkadaşlar edindi...

Polis memuru, Benimle karakola gelin, dedi. Durumu komiser Hodges'a anlatın. Anlayışlı davranacağına eminim.

Matthew ve öteki iki çocuk bekleme odasında, başlarında iki polisle oturuyorlardı. Komiserle yaptığı konuşma hiç de iç açıcı olmadı. Çocuklar daha önce de aynı mağazada şüpheli hareketler yaparken görülmüşlerdi. O zaman bir şey ispatlanamamıştı, ama bu kez peşlerine adam takılmış ve hırsızlık yaparken suçüstü yakalanmışlardı. Komiser, Matthew'nun, arkadaşlarının etkisinde kalmak şöyle dursun, çetenin elebaşısı olduğunu söyledi. Ertesi sabah çocuk mahkemesine çıkarılacaklardı.

Çocuk mahkemeleri, çocukları cezalandırmaktan çok çıkarlarını gözetmeyi ön plana alır, dedi Komiser Hodges sakin bir sesle. Karar büyük ölçüde, okul müdürünün vereceği rapora bağlı olacaktır.

Karakoldan çıkıp eve doğru yürürlerken, Abby'nin söylediklerine inatçı bir suskunlukla karşılık verdi Matthew.

Geleceğini mahvettiğinin farkındasın, değil mi? Mr. Braintree seni okuldan kovar herhalde. Daha hayata atılmadan, olay çıkaran biri olarak lekelendin işte.-

Ne olmuş? Canının istediğini yapsm. Aldırmam.

Ben aldırıyorum.

Okula da sen git o zaman, diye asık suratla cevap verdi Matthew. Benim eğitime ihtiyacım yok.

Ne demek istiyorsun?

Matt omuzunu silkti. Çok para kazanacağım. Büyük bir ev alıp kocaman bir arabaya bineceğim,

Hiçbir konuda eğitilmeden bu kadar parayı nasıl kazanacağını sanıyorsun? diye sordu Abby yorgun bir tavırla.

Kim diyor kazanacağımı? Küçük görür gibi konuşuyordu. Başka yollai da var.
Abby'nin beyni zonklamaya başladı. Matt... böyle konuşmaktan vazgeç! Zerre kadar vicdanın yok mu? Parasını vermeden tatlı ve sigara aldın. Ben seni sınıfta sanırken sen okuldan kaçtın. Hiç mi düşünmüyorsun beni?
Matthew cevap vermeyince, Abby ezici bir yenilgi hissi duydu. Oğlunun iyi tarafına da seslenemiyorsa, hiçbir umut kalmamış demekti artık. Aralarındaki engelin, hızla, daha da aşılamayacak bir hale geldiğini hissediyordu.
Matthew'yu eve yolladıktan sonra telefon kulübesinden Trevor'ı arayıp, olanları kısaca anlattı. Yarın sabah onunla mahkemeye gitmem gerekiyor, diye ekledi.
Elimden geleni yapmak isterim Abby. Dilersen, hafta sonuna kadar ücretli izin verebilirim.
Abby patronunun kibarca, kendisine verilecek işi kalmadığını söylemeye çalıştığını sezdi. İki hafta sonra tümüyle işsiz kalacaktı. İşsizlik sigortası almak için katlanacaklarını düşündükçe içi acıyla doluyordu.
Daireye girdiğinde sesler duydu, ama aldırış etmedi. Matfchew'nun her zamanki gibi televizyon seyrettiğini düşündü. Kendi dertlerine öylesine dalmıştı ki, oturma odasının kapısını açıp içeri girerken, odada bir başkasının daha bulunduğunu fark etmedi bile.
Şunu kapatsan... Pencerenin önünde duran uzun boylu, esmer erkeği görünce birden sustu. Matthew, kıpkırmızı olmuştu ve küskün duruyordu. Babasıyla ilk karşılaşmasının aksine, sessiz ve boyun eğdirilmiş bir hali vardı. Abby, Piers'a dönmeden önce şaşkınlıkla baktı oğluna.
Piers çok rahat ve sakin görünüyordu; sadece, sımsıkı kapanmış ağzı duygularını biraz belli etmekteydi. Telaşsız hali karşısında Abby, onun sorumluluklardan kaçmadaki yeteneğini kıskandı.
Sonra birden, burada bulunmasının nedeni geldi aklına. Büyük bir çaba göstererek korkusuzca baktı ona. Şu anda ihtiyacı olan son şey Piers'm acımasıydı. Kendini zorlayarak, oğlunun haksızlığa uğramış gibi üzülmesine yol açacak neler söylediğini merak etti.
Polis ne dedi? diye sordu Piers. Sanırım bir uyarıyla yakasını kurtaracağını söylemişlerdir. Daha geleneksel bir cezanın çok daha iyi sonuçlar doğuracağına inanıyorum, ama onun bir ihtarla kurtulması seni rahatlatmıştır herhalde.
Bu seni ilgilendirmez, diye mırıldandı Matt-hew. Abby, çocuğun olanları babasına anlatmış olmasına şaştı. Hiç de övünülecek bir şey değildi yaptığı.
Buraya gelip evde olmadığınızı görünce çalıştığın yeri aradım, diye açıkladı Piers. Oğlunun sözlerine hiç aldırmamıştı. Bourne diye biriyle konuştum. Adımı vermediğim için beni resmi bir görevli sanmış olabilir. Nerede olduğunu söyledi.
Neden geldin? Teyzeme bir şey mi oldu? Doktor Willis bana telefon edemez miydi?
Piers'm dudakları kıvrıldı. Sean Willis'ı tanıyorsun demek?
Tanıştık. Abby sabırsızlanıyordu. Piers, lütfen! Hannah teyzemle ilgili kötü bir şey varsa. ..
Bildiğim kadarıyla, teyzen şu anda iyi. Sen geldiğinden beri sağlığında bir değişme olma-, dı. Buraya gelişimin nedeni o değil. Matthew' dan yana baktı. Özel olarak konuşabilir miyiz Abby? Seninle tartışmak istediğim bir şey var. Teyzenin sana söylememi istediği bir şey.
Boşanmayla ilgili sanırım.
Hayır, boşanmayla ilgili değil. Şimdi, eğer bir sakıncası yoksa...
Bir an tereddüt etti Abby, sonra, Odana git Matt, dedi usulca. Birkaç dakika sonra gelip konuşurum seninle.
Matthew asık suratla, Neden... diye başladı, ama babası tartışma kabul etmez bir tavırla, Odana Matthew! deyince, içgüdüsel bir itaat göstererek odadan çıktı.
Abby derin bir soluk alıp, Pekala, dedi. Hannah teyze sana ne söyledi? Ne söylediyse, bunun buraya kadar gelmene neden olabileceğine inanamıyorum.
Haklısın. Piers omuzuna attığı ceketi bir el hareketiyle sıyırıp kanepenin üstüne bıraktı. Londra'da bulunuşumun seninle ilgisi yok.

Abby başını dikleştirdi. Teyzem gelip beni görmeni mi istedi? Sanırım yapmamı istediği şeyi de anlatmıştır. Ama üzülme, Rothside'a dönecek değilim. Yeteri kadar sorunum var zaten.

Görüyorum. Piers iki elini de arkasına götürüp başparmaklarını kemerine taktı. Matthew'nun başı ne zamandan beri polisle dertte?

Bugünden beri. Tırnakları avuçlarına batıyordu. Ne söyleyeceksen söyler misin lütfen? Bugün gevezelik edecek halim yok.

Gevezelik mi diyorsun buna?

Evet... hayır... bilmiyorum. Abby titreyen parmaklarıyla şakağına bastırdı. Buraya neden geldiğini bilmiyorum Piers, ama Matt hak-kındaki fikirlerini öğrenmesem de olur. Pekala... artık bir sorun olmaya başladığını biliyorum. Ama geçen gün de belirttiğin gibi, benim sorunum bu, senin değil.

Hiç vazgeçmezsin, değil mi? Yarayı deşmek için hiçbir fırsatı kaçırmazsm.

Yarayı deşmek ha! Abby soluğunun kesildiğini sandı bir an. Onun, oğlun olduğunu her inkar edişinde ben neler hissediyorum sanıyorsun?

Bu başka bir şey.

Öyle mi? Abby kızmıştı. Görebildiğim kadarıyla, ikisi de aynı şey. Sorumluluklarını terk edeli on yıldan fazla oldu. Şimdi oğlumu yetiştirme yöntemlerim konusunda bana soru sormaya hiç hakkın yok.

Pekala. Piers aynı şekilde karşılık vermemek için kendini zorluyordu. Buraya Matthew hakkında tartışmaya gelmedim. Dün teyzeni aramıştım. Tahmin ettiğin gibi, yapmanı istediği şeyi anlattı bana.

Neden yapsın ki bunu? Neler söyledin teyzeme?

Senin de duyamayacağın hiçbir şey söylemedim, diye sakin bir tavırla cevap verdi Piers. Abby, konuştuğumuz zaman neden bundan söz etmedin bana? Onun yerine, Londra'da yaşamak için beni bir neden olarak kullandın. Miss Caldwell'e, Rothside'a dönmene karşı çıkabileceğimi söyledin.

Çıkmaz mıydın? Abby arkasını döndü ona.

Piers duraksadı. İstediğin yerde yaşamana ben engel olamam.

Ya Matthew?

Ne olmuş Matthew'ya?

Onun kimliğini saklamam beklenmiyor mu benden?

Piers içini çekti. Senin kullandığın deyimle, Matthew'nun kimliği, senin vicdanını ilgilendiren bir konu.

Seni ukala!...

Derin bir soluk alan Piers, Bu iş çok ileri gitti Abby, dedi. Ben söz konusu olduğum sürece, insanlara he istiyorsan onu söyleyebilirsin. Boşandıktan sonra Val'le evleneceğim. Ve hakkımda söyleyeceğin yalanlar zerre kadar ilgilendirmiyor beni.

Yalanlar! Öfkeyle süzdü onu Abby, sonra başını çevirdi. DefoJ! Sesi bir hıçkırıkla kesildi. Tanrı aşkına, defol git buradan!

Abby... Piers ona yaklaştı. Neden yapıyorsun bunu Abby? Neden kasten kışkırtıyorsun beni? Mazohistçe bir tatmin mi sağlıyor bu sana? Artık kendine ve çevrene acı vererek mi tatmin olmaya başladın?

Hayır! Birden ondan uzaklaştı. Lütfen git Piers. Birbirimize söyleyecek başka hiçbir şeyimiz yok.

Sen ne yapacaksın?

Sana ne bundan?

Bilmek istiyorum Abby.

Eskiden nasıl yaşıyorsam öyle sürdüreceğim hayatımı. Başka ne yapabilirim ki?

Rothside'a dönebilirsin. Teyzen işinden söz etti bana. Çocuk da yeni bir başlangıç yapabilir.

Senin deyiminle ‘çocuk’, kendisi için yaptığım her şeye karşı çıkıyor. Abby mendilini aradı. Ve... buraya gelmen işleri daha da bozuyor. Görmüyor musun, sadece onu cesaretlendiriyorsun, inanması için...

Babası olduğuma inanması için, dedi Piers. Tamam, bu noktada haklısın. Ama Rothside’a dönmen başka bir konu. En azından, kimse Matthew’nun oraya ait olduğunu inkar edemez. Ve eminim, Oliver’lar...

Defol! dedi Abby avaz avaz. Artık dayanamayacağını anlamış gibiydi.

Piers kapıya doğru yürüdü ve ceketini omuzuna alıp çıkarken, Söylediğimi düşün, dedi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Abby ertesi sabah mahkemeden çıktığında, olanlara inanamıyordu. Matthew bile şaşkına dönmüş gibiydi. Piers yalnız kendisinin bildiği bir nedenle, Matthew’nun davranışlarından sorumlu hale getirmişti kendini. Avukatı Miles Shand’i duruşmaya yollamıştı. Adam, Abby’ye aldırış etmeden, kibarca, çocuğun lehine yapacağı işleri kolaylaştırmak için Mrs. Roth’un Kuzey İngiltere’ye gideceğini bildirmişti.

Tümüyle şaşkına dönmüştü genç kadın. Mantığı, geçmişte oğlunun varlığını bile görmezden gelen Piers’m, onların üzerinde hiçbir hakkı olmadığını söylüyor, duygulan ise Matthew’nun açıkça belli olan heyecanı karşısında isyan ediyordu. Babasının müdahalesine karşı çıkmak şöyle dursun, sevinç içindeydi çocuk. Piers’m artık onun hayatında gerçek bir baba rolü oynamaya hazırlandığını sandığı öylesine belliydi ki... Nasıl düş kırıklığına uğratabilirdi onu Abby?

İyi bir karar, Mrs. Roth. Miles Shand birden yanında belirmişti. Şimdi ayrılmadan önce yapılması gereken işleri hallederiz. Mr. Roth bizim her şeyi düzenleyeceğimizi söylemiştir size.

Hayır Mr, Shand. Abby sesinin sert çıkmasını engelleyememişti. Mr. Roth bize hiçbir şey söylemedi. Ama onunla konuşmamı sağlarsanız sevinirim.

Miles Shand şaşırmıştı. Ama biliyorsunuzdur mutlaka. Mr. Roth bu sabah Rothside’a dönmek zorundaydı. Şey... birlikte seyahat ettiği biri vardı ve Mr. Roth onu arabasıyla götürmek...

Sanırım Miss Langton’ı kastediyorsunuz. Abby adamın rahatladığını sezdi.

Ah, tabii, bundan haberiniz olmalı. Şey, kocanızla konuşmak için Rothside’a dönmeyi beklemek zorundasınız.

Herhalde Piers’ın boşanmak için başvurduğunu biliyorsunuz.

Avukat biraz rahatsız olmuş gibiydi. Öyle mi? Şey... Evet.

Anne! Biraz daha konuşursa, huzursuzlan-maya başlayan oğlunun umutlarını tümüyle yıkacağını fark eden Abby sustu. Piers’ın kafasındaki şeyin ne olduğunu bilmiyordu ve onunla konuşmadan bir karara varmak niyetinde değildi. Ama kesin olan bir şey vardı: Rothlar bir kez daha işlerine karışmışlardı ve Matthew ile kendisi bu ;olayın kurbanıydılar.

Yolculukları ilkinin tekrarı gibiydi. Abby, bu kez Piers’ın teşvikiyle Rothside’a dönüyor olmalarındaki tiraj ikomik durumu düşündü. Daha bir ay önce, kendisini bir daha görmek istemediğini söylemişti Abby’ye.

Tren Newcastle’a saat altıda vardı. Soğuk bir ekim akşamıydı.

Elirrdekini alayım. Parmaklığın orada bir hamal bekliyor. Kalabalığın arasından birden beliren Piers, Matt’in taşıdığı iki bavuldan birini ve Abby’nin elindeki kocaman yolculuk çantasını aldı. Uzun adımlarla yürümeye başladı sonra.

Bu kez bizi karşılamaya gelmiş, diye gü lümsedi Matthew. Haydi anne, sallanma!

Bavulları bagaja koyduktan sonra Piers, Matt-hew’ya arkaya geçmesini söyledi. Oğlanın düş kırıklığına aldırmadan, Haydi Matthew, dedi. Geç kalıyoruz. Abby, sen öne bin. Çocuğun kımıldamadığını görünce, sesi sabırsızlıkla keskinleşerek, Arkaya Matthew, dedi ve çocuğu içeri doğru itti. Genç kadın kocasının gözlerindeki çelik gibi sert kararlılığı görünce sesini çıkarmadan öne oturdu.

Kentten çıktıkları zaman, yolculuklarının nasıl geçtiğini sordu Piers.
Abby, birden, ne cesaretle, dünyanın en doğal şeyiymiş gibi gelip onları karşıladığını sormak için dayanılmaz bir istek duydu içinde. Ne yaptığını göremiyor muydu bu adam?
Matthew süratli trenler ve bunların havayollarını etkilemesi konusunda dakikalarca konuştuktan sonra susup camdan çevreyi seyretmeye başlayınca, Piers alçak sesle, Abby'ye, Kötü bir şey mi oldu? diye sordu. Sizi karşıladığımdan beri bir kelime bile etmedin. Otobüsle gelmeyi tercih ediyormuşsun gibi bir duyguya kapılıyorum.
Abby çocukça bir tepkiyle, Öyle yapacaktım, dedi. Piers'm şakasına aldırmamıştı bile. Ne yapmaya çalışıyorsun Piers? Matt'le aramızdaki son anlaşma şansını da yok etmeye mi çalışıyorsun?
Direksiyonun üstünde kasılan elleri Piers'in ne kadar kızdığını gösteriyordu, ama konuştuğunda sesi sakindi. Bunu istediğini sanmıştım Abby. Gözlerini yoldan ayırmamıştı. Adımı taşıdığına göre, Matthew'ya karşı bazı sorumluluklarım bulunduğunu kabule hazırım. Kişisel duygularım ne olursa olsun, sana yardım etmek istiyorum; fena halde ihtiyacın var çünkü buna. Abby'nin öfkeyle içini çektiğini duyunca, onu uyarıyormuş gibi kaldırdı elini genç adam. Omuzunun üstünden arkaya doğru bir göz atıp, Sonra konuşuruz, dedi. Şimdi, Shand'in istediklerimi yapıp yapmadığını anlat bana.
Abby dişlerini gıcırdattı. Ne söylediysen onu yaptı. Yargıcın kararını kabul etmeye zorladı beni. Söyle bakalım, Miss Langton bizim için yaptıklarını nasıl karşılıyor?
Piers iğneleyici bir bakış fırlattı Abby'den yana. Val ne yaptığımı biliyor. Ama benim sahibim değil o. Matt'le ilgilenmeye karar verdim ve o da bunu kabul etti. Aslında onunla tekrar karşılaşmak için sabırsızlanıyor. Bu senin sorunu cevapladı mı?
Abby yutkundu. Onunla karşılaşmak için sabırsızlanıyor! Bir yankı gibi tekrarlafnıştı kocasının sözlerini.
Evet, böyle dedim. Aldırmaz bir tavırla kaldırdı omuzlarını. Abby, davranışlarımla bunu doğrulamadan Matthew'yu ismen evlat edine-meyeceğimi anlıyorsundur, eminim.
Abby'nin ağzı açık kalmıştı. Evlat edinmek mi?
Sözcüğün taşıdığı anlamda değil. Piers alçak, sabırsız bir sesle konuşuyordu. Abby... Matthew'nun sorumluluğunu almaya karar verdiğim zaman ne yaptığımı biliyordum. İçini çekti. Bak, bunu kabul etmek senin için zor olabilir, ama çocuğun çıkarları için hareket ediyorum. Bu işe karışmam faydasını gösterdi. Matthew'nun davasında görevli olan sosyal hizmet uzmanı da benim ilgilenmemi beklerdi. Yazılacak bir rapor var hala, bu yüzden gelecekteki davranışları sağlama alınmalı.
Bunu biliyorum, dedi Abby. Ama Piers'm, görevini bu kadar ciddiye alacağını bilmiyordu. Başka her şey gibi bu konuda da onun niyetlerini tümüyle yanlış yorumlamıştı. Şimdi bu gerçeği içine sindirmek ve ne anlama geldiğini düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.
Yaklaştık mı?
Matt kollarını ön koltuğa dayamış, onlara doğru eğilmişti. Babası, On beş dakikalık yolumuz kaldı, deyince kontrol tablosundaki kadranlara ve yanıp sönen ışıklara baktı. Bu araba ne kadar hızlı gidebilir?
Piers, Abby'ye bakarak, Oldukça hızlı, dedi. Ama İngiltere karayollarında hız sınırı saatte yetmiş mildir ve bu sınırın üstünde gitmek de pek akıllıca olmaz.
Büyüdüğüm zaman kendime bir Mercedes alacağım.
Sahi mi? Gene Abby'yle bakıştılar. Önce kırk fırın ekmek yemen lazım. Ben olsaydım, bu kadar erken ümit etmeye başlamazdım, dedi Piers.
Matthew kızgınlıkla, Sadece beş yıl gerek, dedi Çabucak geçer. On yedi yaşma geldiğimde...
Piers, On yedi yaşmd$ hala okuyor olacaksın, diye sözünü kesti.
Yo, hayır. On altı yaşında okulu bırakacağım, annem sana söylemedi mi? Sınavlar, hazırlanmalar bana göre değil. Özgür olmak istiyorum. Gezmek ve...
Parasız fazla gezemezsin, diye karşılık verdi Piers. Sesi ifadesizdi.

Para bulacağım.
Nasıl? Başka bir süpermarketi soyarak mı? diye sordu babası acı bir alayla. Yoksa kafanda daha karlı bir şey mi var?
Çocuk, Annem söyledi, değil mi? diye homurdandı.
Annen gelecek hakkmdaki planların konusunda hiçbir şey söylemedi bana. Ama izin verirsen, benim planlarımdan söz edeyim. On sekiz yaşma kadar okuyacaksın, dedi Piers tarafsız bir sesle. Eğer kafan çalışıyorsa, üniversiteye gideceksin.
Üniversite! Matt'in sesi iğreniyormuş gibi çıkıyordu.
Piers kılı bile kıpırdamadan, Evet, üniversite, dedi. Denemeden bir yana atma hemen. Hayatını kazanmak için çılgınca çalışmaktan çok daha iyidir, merak etme. Üstelik şimdiki okuluna da benzemez. Dilediğin konuyu seçmekte serbestsin.
Matt elinde olmadan ilgilenmişti. Seii üniversiteye gittin mi? Hangisine?
Londra Üniversitesine.
Oğlunun gerçekten heyecanlandığını gören Abby bu konuşmanın biraz ileri gittiğini düşündü. Üniversite tahsili pahalıdır, dedi. Çok para ister. Matthew onu üniversiteye göndermemin zor olduğunu biliyor.
Piers sakin bir sesle, Senin göndermen gerekmez, dedi. Ben göndereceğim. Abby'nin bir şey söylemesine fırsat vermeden Matthew' ya dönüp, Rothside'm ışıklarını gösterdi.
Daimler marka büyük araba bahçe kapısının önünde durduğunda, Hannah teyzenin onları evin kapısında beklediğini gördüler. Piers bavulları içeri taşıyıp bagajı kapatırken yaşlı kadın onu içeri davet etti. Bu gece olmaz, diye karşı çıktı Piers. Arabanın çevresinden dolanırken, Yarın görüşürüz Abby, diye ekledi. İyi geceler Matt. Annene göz kulak ol.
Kapı arkalarından kapandığında Abby öfkeden delirecek bir durumdaydı, ama Matthew' nun garip bir dikkatle kendisini süzdüğünü görünce kendini tuttu ve Rothside'a dönmeleri dünyanın en doğal şeyiymiş gibi davrandı. Ancak, yemekten sonra Matt yatmaya çıkınca, qlan bitenler konusunda teyzesiyle konuştu.
Umarım Piers'ı seni görmeye gönderdiğim için beni bağışlarsın, dedi yaşlı kadın. Böyle bir sonuç vereceği aklımdan bile geçme'mişti. Benim niyetim, buraya dönmen için seni ikna etmesini sağlamaktı. Piers bu işe itiraz etmediğini söylerse senin fikrini değiştireceğini düşünmüştüm.
İyi ama, sana söylediklerimi ona nasıl anlatabilirsin? Bu kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum.
Aman Abby, çocukluğundan beri tanırım onu, diyen Hannah, yeğeninin karşısına oturdu. Hem, Rothların kiracılarıyız biz. Babası gibi o da işlerimizle ilgilenir. Endişeyle baktı Abby'ye. Matthew hakkında hiçbir şey söylemedim ona. Piers, Dr. Willis'in niyetini biliyordu. Ona sadece, gelip sorunu çözemediğini söyledim.
Onun yüzünden burada kalmadığımı mı söyledin Piers'a?
Aynen böyle demedim. Ama bu doğruydu, değil mi? Yani sadece Matthew'nun davranışı yüzünden değiştirmedin fikrini.
Abby içini çekti. Ben öyle olduğunu sanıyordum.
Neyse, Matthew için en iyisi bu. Rothside'da her şeye yeniden başlamak için bir şansı olacak.
Sanırım, Piers'm onu bir Roth olarak kabul etmesini kastediyorsun.
Evet. Bunu da yapıyor, değil mi? Hannah düşünceliydi. İstediğin bu değil miydi?
Şimdi mi? Abby oturduğu yerden kalktı. Teyzeciğim, on bir yıldan uzun bir süre Matt'i tek başıma büyüttüm. Piers'm gelip bu sorumluluğu elimden almasını haklı mı buluyorsun?
Ama Matthew'nun başı dertte değil mi şekerim? Onu yanında tutup tutamayacağın konusunda bir sorunun olduğunu sanıyordum ben.
Kim söyledi bunu sana?

Hannah tedirgin görünüyordu. Şey, sanırım Piers. Bak Abby... Matt yetkililere kendisini tam sevdiremedi, bunu kabul etmelisin. Okul müdürünün yazdığı rapor bir felaket.

Piers bunu da mı söyledi?

Şey, evet. Hannah dudaklarını yaladı. Bu kadar öfkeli görünmekten vazgeç Abby. İyi taraflarından bak olaylara. On bir yıldır, çocuğun tüm sorumluluğu senin üstündeydi. Biraz dinlenme zamanın gelmedi mi? Yükün birazını da babasının almasının zamanı değil mi artık?

Abby'nin dudakları titredi. Matthew'yu bir yük olarak düşünmedim hiçbir zaman.

Gene de yüktü. Büyüdükçe senin de işin zorlaşıyordu.

Ama Piers hala Matthew'nun kendi oğlu olduğuna inanmıyor Hannah teyze. Tüm yaptığı, aynı adı taşıdıklarını kabul etmek.

Acaba neden? Manalı manalı baktı yaşlı kadın, ama Abby'nin dudakları kıvrılıverdi.

Bunu düşünme, dedi şiddetle. Piers bunu benim için yapmıyor. Biliyorsun, Valerie Lang-ton için yapıyor.

Ne? Hannah'nın aklı karışmıştı. Neden?

Matt kendini ona Piers'm oğlu olarak tanıtmadı mı? Piers de bunu inkar etmedi. Oğlunu hiç görmeyen bir baba biraz tuhaf biri olur; değil mi?

Gene de...

Gene de bu, gerçeğe şimdiye kadar duyduklarımın hepsinden daha yakın. Abby başını salladı. Midemi bulandırıyor bu durum. Kendisini nasıl Matt'in gardiyanı yaptığını düşündükçe midem bulanıyor. Bunu yapmaya hiç hakkı yok. Ziavallı Matt! Buraya nasıl alışacak, merak ediyorum. Umarım, kırılan onurunun yeniden tamir olduğuna karar verdikten sonra, Piers onu rahat bırakır.

ALTINCI BÖLÜM

Abby şaşılacak kadar iyi uyudu o gece. Sabah kalktığında, her şeyi göğüsleyecek kadar güçlü hissediyordu kendini. Piers kısa sürede 'sorumlu bir baba' rolünü oynamaktan bıkacak ve bu yeni rolün çekiciliği de tükenecekti şüphesiz. Boşanma işlemleri bitip Valerie Lang-ton'la evlendiğinde, kadın, yarı yaşında bir üvey oğul istemeyebilirdi ayrıca.

Erkenden giyinip aşağı indi ve çayı hazırladı. Sonra tepsiye koyup teyzesinin odasına götürdü. Yaşlı kadına, Saat daha yediyi çeyrek geçiyor, dedi. Biraz dinlenmeni istiyorum. Ocağı temizleyip ateşi yaktım. Kahvaltıda ne istediğini söylersen, hazırlayıp getiririm.

Yastıklara dayanmış, çayını içen Hannah öylesine zayıf ve kolayca incinebilir görünüyordu ki, Abby ona dert ve sıkıntı vermiş olmaktan dolayı büyük bir acı duydu. Kararlı bir tavırla, Somurtmaktan vazgeçtiğimi bilmek istersin sanırım, dedi. Zaten buraya gelmek istiyordum. Sadece Matt... ve Piers engelliyordu beni. Şimdi buradayız işte. Ve bu yüzden üzülmemen için elimden geleni yapacağım.

Yavrum, sorunu böyle görmeye karar verdiğin için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam.

Piers, kahvaltı bulaşıkları yıkandıktan az sonra geldi. Matthew dışardaydı. Piers'm ayak seslerini bahçe yolunda duyan Abby elinde olmadan heyecanlandı Matt'in babasını nasıl heyecanla karşıladığını duyunca hissettiği kıskançlık inkar edilecek gibi değildi.

Oğlu mutfak kapısında belirdi. Bak, kim geldi. Sonra babasına döndü. Kapıdaki araba Mercedes mi? Gidip bakabilir miyim?

Motoru çalıştırmaya kalkmazsan bakabilirsin, diyen Piers arabanın anahtarlarmı verdi Matthew'ya. Sonra kapının kenarına dayanıp, Günaydın Abby, dedi. Günaydın Miss Cald-well.

Hannah telaşla ocağa doğru gitti. Bir fincan kahve içer misin Piers? Hemen hazırlarım.

Aslında, Abby'ye benimle birlikte bir araba gezintisi yapıp yapmayacağını sormaya gelmiştim, diye yumuşak bir sesle açıkladı Piers. Kısılmış gözlerini Abby'nin şaşkın gözlerine dikti. Sorar gibi bakıyordu. Konuşmak zorundayız ve ona bir şey göstermek istiyorum. Matt-hew'yu sizinle bırakmamıza bir itirazınız yok, değil mi Miss Caldwell?

Tabii yok. Abby? Evet demesini istermişçesine baktı yeğenine.

Omuzlarını dikleştiren genç kadın, Burada konuşabiliriz, dedi. Daha önce de konuştuk.

O zaman Matthew uyuyordu. Piers dayandığı yerden doğruldu. Sırtına bir şey al. Arabanın içi sıcak. Fazla bir şey giymen gerekmez.

Abby blucin pantolonuna ve pamuklu süveterine baktı. Sonra gözlerini ona doğru kaldırdı tekrar. Dışarı çıkma konusunda ısrar ediyorsan, gidip üstümü değiştireyim.

Neden? Gayet iyi görünüyorsun.

Bir yere gideceksek... diye söze başladı Abby, ama Piers'ın alaylı alaylı baktığını görünce sustu.

Önemli bir yere gitmeyeceğiz. Sırtına bir ceket al. Arabada beklerim.

Abby kapıdan çıktığında Matthew'nun bahçe kapısının yanındaki duvarda oturduğunu gördü. Asık yüzünden, kendisinin de götürülmeyi-şine içerlediği belli oluyordu.

Karısı arabaya binince, Onun için üzülme, dedi Piers. Seni sömürmemeyi, yaptıklarının kıymetini bilmeyi öğrenmeli. Buna izin verdiğin için aptallık ediyorsun.

Ah, aptalım, doğru, diye acı bir sesle konuştu Abby. Hayatımı düzenlemene izin vermekle aptallık ettim. Miles denen o adamı duruşmaya yollamak güzel bir hileydi doğrusu.- Yardımına ihtiyacım yok. Kendim hallederim.

Sahi mi? Pek başarılı olamadın gibi geliyor bana. Çocuğu denetlemekte zorluk çektiğini görüyorum.

Ne demek istiyorsun? Abby dönüp ona baktı. Polisle bir kez başı derde girdi diye...

Bir kez değil Abby. Senin bildiğin bir tane. Tanrım, sürekli olarak okuldan kaytaran bir çocuk! O mağazada daha önce de şüpheli davranışları görülmüş. Şimdiye kadar tutuklanmamış olması bir mucize. Burada olanları da duydum Abby. Köylüler, buradayken yaptıklarını bana anlatmaya pek hevesliydiler.

Onun için mi yapıyorsun bunu? Başkalarının ne diyeceğini düşündüğün için mi?

Piers'm çenesi kasıldı. Beni daha iyi trnı-mış olman gerekirdi Abby.

Neden yapıyorsun peki? Matt'e aldırmıyorsun; hiç aldırmadın da zaten. Neden bizi rahat bırakmıyorsun? Senin yardımını istemedim ben.

Doğru. Piers arabayı Alnbury yoluna döndürdü. Belki de senin için üzüldüğümden yapıyorum. Hala karımsın.

Abby yumruklarını sıktı. Sadakanı istemiyorum.

Matthew istiyor.

Bunu söylemen alçakça bir şey.

Ama doğru. Piers'ın sesi sertti. İşini kaybediyordun Abby. Belki ö apartman dairesinden de olacaktın. Hangi yerel ilgili bu şartlarda çocuk büyütmene izin verirdi? Özellikle Matthew gibi geçmişi olan bir çocuğu.

Abby köşeye sıkışmıştı. Piers haklıydı, ama bu, söylediklerini kabullenmeyi kolaylaştırmıyordu ki. Bütün bunları Matt için değil de benim için mi yaptığını söylüyorsun yani?

Piers sakin bir sesle, Matt'i tanımıyorum, diye cevap verdi. Israrla belirttiğin gibi, on bir yıl boyunca onun varlığım görmezden geldim. Ama sen hala benim karımsın. Ağustos ayı, evliliğimizin on ikinci yıldönümüydü.

Dört ayını birlikte geçirdiğimiz evliliğimizin, diye karşılık verdi Abby.

Dört ay mı? Piers dönüp ona baktı. Sarımsı kahverengi gözlerinde karanlık ve fazlasıyla denetlenmiş bir anlatım vardı. Evet, sanırım Manor'da yaşadığın süre bu kadar. Ama beraberliğimiz bundan çok daha uzun sürdü.

Abby başını önüne eğdi. Dizleri titriyordu. O farklıydı. O... annenin... bizi öğrenmesinden önceydi. Sen... Melanie Hastings'le evlenecektin. Bizim... bizim ilişkimiz hiç ciddiye alınmamıştı ki...

Ama ciddiydi.

Öyle olmaması gerekirdi.

Aynı fikirdeyim. Piers'm sert bir sesle söylediği bu sözden sonra bir süre hiç konuşmadılar. Piers, Warİ£wick'e giden yola sapınca meraklandı Abby.

Nereye gidiyoruz? diye sordu.

Warkwick'e. Abbotsford diye bir okul var orada. Hiç duymuş muydun?

Senin gittiğin okul değil mi orası? Yatılı okul.

Hem yatılı, hem gündüzlü.

Yani... Matt'in orada okuması gerektiğini mi düşünüyorsun? Çok pahalı orası.

Köye yaklaşıyorlardı. Piers arabayı yolun kenarına çekip ağaçlann altına park etti. Abby ye doğru döndü. Eğer Matthew'nun başı polisle derde girmemiş olsaydı bunu önermezdim, ama bu şartlarda, bu okulda okuması onun için iyi olur.

Masrafları karşılayamayacağımı bilir.

Evet. Piers duraksadı. Abby, senin söylediklerinden ve çocuğun davranışlarından anladığım kadarıyla, Matt'teki yanlışlık, bir babası olmamasından kaynaklanıyor. Ya da, en azından, onunla ilgilenecek bir babası olmamasından...

Babaya ihtiyacı yok, diye gergin bir sesle mırıldandı Abby. Pekala idare ediyoruz...

Şu ana kadar. Abby, kabul et bunu. Çocuğun aklı karışmış. Uyuşamadığıiıız için beni terk ettiğini sanıyor. Bir evliliği yıkmak için yeterli bir neden değil bu.

Abby başını dikleştirdi. Gerçeği söyleyecek misin ona?

Hayır, hemen değil. Piers bir an söyleyeceklerini tarttı. Bu yüzden onu Manor'a, yanıma almak ve Val'i doğru düzgün tanımasını sağlamak niyetindeyim.

Ya annen? diye iğneledi onu. Kıskançlığını başka bir yolla yok etmek istiyordu. Eğer benim oğlumu evine götürürsen ne der sonra? Tanrı biliyor ya, hiç istemedi beni orada. Matt'i de incitmesine izin vermem.

Onu incitmeyecek. Annesinin adı geçince, Piers'm dudakları gerilmişti. İster inan, ister inanma, annem hiçbir zaman senden nefret etmedi. Ben Melanie'yi aldattığımda üzüldü tabii...

Üzüldü ha!

...ama seninle evleneceğim gerçeğini kabul etti. Tristan Oliver'm buna daha önceden hak kazanmış olduğundan şüphelenmesine rağmen...

Abby'nin solgun yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. Yalandı bu...

Oh, ben... şey, seninle ilk kez seviştiğimde bakire olduğunu kabul ediyorum.

İlk seviştiğinde mi? Abby onun sözlerini tekrarladığının farkındaydı, ama kendisine hakim olamıyordu. Büyük bir haksızlıktı bu ve Pıers'la savaşacak silahı yoktu. Piers, beni geri götürsen iyi olur. Daha önce de bu tür konuşmalar yaptık ve yeteri kadar şey duydum.

Piers sabırsızlıkla uzanıp saçlarını geriye, kulağmın arkasına doğru itti. Genç kadın onun boğuk bir sesle söylediklerini duyunca, içini sarsıcı bir ürpertinin kapladığını hissetti. Değişmemişsin, diyordu Piers. On beş yıl önceki kadar arzu uyandırıyorsun. Şaşırttı mı bu seni? Daha on altı yaşında bile değildin seni görüp arzuladığım zaman.

Abby başını kaldırdı. Bu da yeni bir yaklaşım mı? diye gergin bir tavırla sordu. Başka bir ikna şekli mi? Arzu edilir olduğumu söylemene ihtiyacım yok Piers. Öyle değilim. Neredeyse otuz yaşma gelmiş, yorgun bir ev kadınıyım ve kendimi aldatmadığım için yaşımı gösterdiğimi de biliyorum.

Val'den yaşlı durmuyorsun, diyen Piers birden oturduğu yerde dönüp motoru çalıştırdı. Sana okulu göstereyim. Hafta başına kadar kararını verirsin. Kararın olumlu olursa, gelecek hafta okul müdürüyle konuşuruz. Ben Almanya'ya gitmeden önce.

Almanya'ya mı gidiyorsun?

Bir hafta için. Val'le Avusturya'da kayak yaparken bir Alman kontu ve eşiyle tanışmıştık. Ren vadisinde oturuyorlar. Yerel bir bira festivali sırasında onları ziyaret etmemiz için davet etmişlerdi bizi.

Anlıyorum. Abby bu sözlerin uyandırdığı kıskançlığı bastırmaya çalıştı. İlginç olmalı. Sanırım... Miss Langton da seninle gelecek.
Evet. Piers yan gözle baktı ona. Okul şu bina. Ne düşünüyorsun?
Abbotsford eski bir okuldu. Sağa sola düzensizce yayılmış binalar sarmaşıklarla kaplıydı, ama daha uzaktan bile büyük bir çekiciliğe sahip olduğu belli oluyordu. Bir duvarla ve ağaçlarla çevrili yeşil çayırlar ilerdeki dereye kadar uzanıyordu. İçinden gelen bir dürtüyle kapıyı açıp dışarı çıktı. İdeal bir okul gibi görünüyor, diye mırıldandı. Piers'ın da arabadan inip yanında yürümeye başladığının farkındaydı. Buraya geldiğinde kaç yaşındaydın?
Sekiz. Gündüzlü olarak başladım. Daha sonra yatılı okudum.
Piers'm sekiz yaşındaki halini gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Görünüşü olmasa bile, huy olarak Matthew'nun o yaşlardaki haline benziyor olmalıydı. Ne tatlı, ne sevimli bir çocuktu Matt.
Sevimli! Abby gizlice baktı kocasına. Piers'a uygun bir sıfat değildi bu. Olanlardan, kendisine yaptıklarından sonra... Gene de, Matthew gibi o da istediği zaman ne kadar çekici olabiliyordu. Düşüncelerinin aldığı yönü fark edince, elinde olmadan ürperdi.
Piers, Üşüdün! diyerek kolunu beline dolayıp onu arabaya doğru götürmeye başlayınca, Abby'nin bütün duyuları harekete geçiverdi. Haydi. Soğuk almak istemezsin herhalde.
İyiyim ben. Abby'nin sesi soluk soluğa çıkınca, Piers çabucak başını ona doğru eğdi.
Biraz sert bir sesle, Daha kaim bir şeyler, giymen gerekirdi belki de, diyerek arabanın kapısını açtı. Bu süveterin altında başka bir şey var mı? Vücudun buz gibi olmuş.
Abby kocası arabanın çevresini dolanıp yerine oturana kadar biraz kendini topladı. Dışarı çıkana kadar üşümemiştim, diye mırıldandı. Konunun kapanmasını istiyordu. Ama sinirli yüzüne dikkatle bakan gözler ısrarlıydı.
Sanırım High Tor'a yürüdüğümüz o öğleden sonrayı hatırladın, öyle değil mi? Piers'ın ince yüzünde dikkatli bir anlatım vardı. Sisin nasıl indiğini, ikimizin de nasıl iliklerimize kadar üşüdüğümüzü hatırlıyor musun?
Ne yapmaya çalışıyorsun Piers? diye öfkeyle bağırdı Abby Bakışları karşılaşınca, Piers'ın yüzü ciddileşti.
Bilmiyorum, dedi. Belki de her şeyin ters gitmesinin nedenlerini bulmaya çalışıyorum. Alay ediyormuş gibi bir ses çıkardı. İşleri karıştıran bir yaratıktın hep.
Benimle evlenmeni istemedim. Abby kollarını kavuşturdu. Piers arabayı çalıştırırken başını hafifçe yana doğru eğerek onayladı onu.
Doğru, istemedin. Ama evlendiğimize de çok memnun oldun. Eğer bir de evlilik dışı doğmuş olsaydı, Matthew ile başın daha ne kadar derde girerdi, merak ediyorum.
Piers'ın bu kötü niyetli sözlerinden yaralanan Abby, Belki de hiç, dedi. Matthew onları evin kapısında karşılayana kadar bir daha hiç konuşmadılar.
Cumartesi günü Piers, Matthew'yu büyükannesiyle tanıştırmaya götürdü. Abbotsford dönüşü kahve içerlerken kocası konuyu ilk açtığında, Abby oğlunun gitmesine izin vermek istememişti. Ama Matthew'nun heyecanı ve Han-nah'nın kendisinden yana dönen uyarı dolu bakışları, olayı büyütmesini önlemişti.
Piers gidip yalnız kaldıklarında Hannah, Matt'in ailesi onlar Abby, dedi. Ve eğer kötü davranmaya kalkarsan, Piers pekala haklarını kullanabilir, kabul et bunu.
İnsanı öfkeden delirtecek kadar doğruydu bu sözler. Bir kez onu çocuğun babası olarak bildirdiğine ve gerçekten babası olduğuna göre, Matthew'nun sevgisini paylaşmaya Piers'in da hakkı vardı.
Abby bütün bir hafta boyunca Matthew'nun anlattıklarını dinlemek zorunda kaldı. Cumartesi günü olanlar zihnine kazınmıştı. Belliydi bu ve artık babasının adını etmeden bir tek gün bile geçirmiyordu.
Pazartesi sabahı Dr. Willis hastasını görmeye geldi. Abby'yi belirgin bir hevesle selamladı. Hannah'yı muayene edip aşağı inerken, Umarım bu kez kalırsınız,, dedi.

Ben de. Abby kahve ibriğini işaret etti. Bir fincan kahve ister misiniz?
Reddedebilir miyim hiç? diye gülümsedi Sean ve ateşin yanındaki koltuğa çöktü. Oğlunuz nerede? Onunla tanışmak isterdim.
Alışverişe gitti, diyen Abby yüzünün kızardığını hissediyordu. Sanırım Matthew'dan söz edildiğini duydunuz. Köyde herkes biliyor herhalde.
Piers Roth'un oğlu olduğunu duydum. Ama bu beni şaşırtmadı. Şaşırmam mı gerekiyordu?
Abby kaşlarım çattı. Şeyy...
Bir ilişkiniz olduğunu tahmin etmiştim. Adlarınız... diye kolayca-açıkladı adam. Ama zaten kimin üstüne vazife ki bu? Başkalarının işine karışmak benim kitabımda yazmaz.
Teşekkür ederim. Abby gülümsedi.
Kahvelerini içerlerken Matthew döndü. Piers'ın da onunla birlikte olduğunu gören Abby altüst olmuştu. Babam bana yardım etti, diyen çocuk dikkatle baktı Sean'e. Babam seninle konuşmak istiyor anne. Gitmemi istediği okul hakkında.
Abby buz gibi gözlerle baktı Piers'a. Bunu Matthew'yla mı tartıştın?
Sözünü ettim, diye ifadesiz bir sesle konuştu kocası. Sean'in selamını soğuk bir nezaketle karşıladı. Kendi kendine yürüyen bir işe sahip olmak ne hoş bir şey Willis. Telefonlara cevap veren hanım nerede olduğunu biliyor mu?
Dr. Willis beni muayene etmeye gelmişti, diye kısaca açıkladı Hannah. Piers'ın kabalığına kızdığı belliydi. Kahvenizi bitirin doktor. Mr. Roth'un gözünüzü korkutmasına izin vermeyin.
Gözüm korkmuş değil, Miss Caldwell, diye cevap verdi Sean katı bir tavırla. Ayağa kalkıp boş fincanı yaşlı kadına uzattı. Ama gitme zamanım geldi. Seninle tanıştığıma sevindim Matthew. Hoşça kal Piers. Abby, umarım yakında görüşürüz. x
Sean gittikten sonra gerginleşen havanın farkına varmamış gibi davrandı Piers. Matt'e döndü
Annenle yarın sabah gidip müdür Mr. Grant'i görürüz. Sonra da çevreyi gezmen için seni götürürüz. Okula Noel'den sonra başlayacaksın. Abby, yarın sabah saat on için randevu aldım, uygun mu?
Fark eder mi? Matt'i üzmemek için ona uymak zorundaydı.

YEDİNCİ BÖLÜM

O sabah yağmur yağmaya başlamıştı. Bulutlar iyice yere yaklaşmış, her şey gri bir sis perdesinin ardına gizlenmişti.
Mr. Grant elli yaşlarında, çekici bir adamdı. Bir velinin bir okul müdüründen bekleyebileceği her şeyi kişiliğinde toplamış gibiydi. Kocanız durumu bana açıkladı Mrs. Roth, dedi anlayışlı bir tavırla. Eminim hem annesinin hem de babasının ilgisine kavuşmak Matthew için yararlı olacak.
Evet, diye gülümsemeye çalıştı Abby. Piers' m adama ne söylediğini merak ediyordu. Matthew son günlere kadar ikisinin birden ilgisine sahip olma lüksünü hiç tatmamıştı. Abby bu durumun çocuk için çok kötü olmamış olmasını diliyordu.
Dışarı çıktıklarında yağmurun altında arabaya doğru koştu genç kadın. Gelecek hafta Matthew'yla birlikte gelip okulu gezeriz, dedi Piers. Memnunsun, değil mi? Matthew'nun burayı istemesini bana karşı kullanmayacaksın?
Abby ıslak saçlarını kulaklarının arkasına attı. Bunun için fazla bir neden yok, değil mi? Söz vermiş bulunuyorum.
Her şeyi iptal edebilirim, diye karşılık verdi Piers. Eğer Alnbury'nin Matthew için daha iyi olacağına gerçekten inanıyorsan, bütün iddialarımdan vazgeçmeye hazırım.
Başını önüne eğdi genç kadın. Yalnız, bir şey var... Matt okula nasıl gidecek? Okul otobüsü yok.
Bir kavşakta arabayı yavaşlatan Piers, Croft' İarla konuşabilirim, dedi. En büyük çocukları gündüzlü okuyor. Sarah her sabah arabayla götürüp akşamüstleri de alıyor onu. Matthew' yu götürmeye bir itirazı olmayacağına eminim.
Sarah Croft? Piers'la evlendiğinde sahip olduğu birkaç arkadaştan biriydi Sarah.

Sana yazmıştı, değil mi? Rothside'dan ayrılmandan sonra? Bir kez bundan söz etmişti bana. Cevap yazmadığını da söyledi.
Abby içini çekti. Fazla bir anlamı olmadığını düşünmüştüm.
Neden?
Anlamıyormuş gibi numara yapma. Abby nin sesi boğuk çıkıyordu. Sarah'yla dostluğumu nasıl sürdürebilirdim, kimsenin bebekten haberi yokken?.. Nereye gidiyoruz? diye sordu birden. Piers'ın köye doğru gitmediğini fark etmişti. Bu yol Rothside'a gitmez. Manor'a giden özel yol bu.
Doğru. Piers çabucak ondan yana baktı. Öğle yemeğini evde yiyebileceğimizi düşünmüştüm, eski günlerin hatırına. Ne dersin?
Abby'nin sinirleri gerilmişti. Manor'da yemek yemek mi? Annenle mi? Dudakları kıvrıldı. Nedense, bunu kabul edeceğini pek sanmıyorum.
Annem evde değil, .diye ifadesiz bir sesle konuştu Piers. Isabel teyzeyle birlikte Newcastle'a alışverişe gitti. Akşamüstüne doğru dönecek.
Abby aynı şeyler daha önce de olmuş gibi garip bir duyguya kapılmıştı. Piers'm sözleri hiç istemediği anıları, ilk yasak buluşmalarını hatırlatmıştı. Yasaktı, çünkü Piers'm annesi, elinden gelse kendisini engellerdi. Eskiden de böyle, Mrs. Roth'un onları yalnız bıraktığı günler olmuştu. Ama kadın o zamanlar ^kky'yi dikkatle hazırlanmış planlarına karşı bir tehlike olarak görmüyordu.
Öyle masumca başlamıştı ki... ya da Abby öyle sanmıştı. Daha on altı yaşındaydı ve Manor'daki görevi onun ilk işiydi. Karşı cinsten habersiz değildi, ama Piers gibi birine hiç rastlamamıştı o güne kadar. Onu çok çekici bulmasına rağmen, onun da kendisine karşı ilgi duyabileceği aklına bile gelmemişti.
Piers'm babası bir süre hasta yattığı için malikanenin işleri vekiline bırakılmıştı ve adam elinden geleni yapmasına rağmen işler pek iyi gitmiyordu. O sırada Piers hala üniversitedeydi ve vekil, daha yetkili birine danışmadan kendi başına karar veremiyordu. Sonuç olarak, Piers eve döndüğünde bir yığın işin kendisini beklediğini görmüştü. Bunlar yetmiyormuş gibi, yirmi yıldır babasının yanında çalışan sekreter de yatalak annesine bakmak için işten ayrılmıştı. Boşalan işe başvuranların arasında Abby de vardı.
İşin kendisine verilmesini beklemiyordu genç kız. Çok daha tecrübeli adaylar vardı başvuranların arasında. Ama Piers kendi isteklerine göre yetiştireceği birini istemekte ısrar etmişti.
Abbir, onun kendisini seçerken daha başka nedenle^ de bulunduğunu çok sonraları anlamıştı.
İşinin şvine çok yakın olması Abby'yi rahatlatmıştı. Manor'a kadar olan dört kilometrelik yolu bisikletle rahatça alabilirdi. Yol parasından da kurtulmuş oluyordu böylece.
Abby o günleri düşünerek içini çekti. Mutlu, çok mutlu günlerdi onlar. Piers çıkan sorunları onunla tartışır, onun görüşlerine önem verirdi. Bu tartışmalar giderek daha kişisel olmaya başlamıştı sonunda.
O sıralarda Tristan Oliver, Abby'yi Alnbury' deki bir dansa davet etmişti. Otobüsle gidecekler, dönüşte de babası gelip arabasıyla alacakfı onları. Hannah teyzenin de teşvikiyle Abby daveti kabul etti ve laf arasında Piers'a da bundan söz etti. Onun aldırmayacağını düşünmesine rağmen, belki de bilinçaltı bir dürtüyle, kendi yaşındaki delikanlıların onu çekici bulduklarını belli etmek istemişti.
Abby, Tristan ve babasıyla birlikte balo salonundan çıkıp da Piers'm dışarda beklediğini görünce şok geçirmişti. Alnbury'de yapacak bir işim vardı, diye açıklamıştı Mr. Oliver'a Piers. cAbby'nin evi yolumun üstünde sayılır. Sizi bu sorumluluktan kurtarabilirim diye düşündüm.
Tristan'ın babasının şaşırdığı belliydi, ama Piers'ın açıklaması çok mantıklı olduğu için tartışmamıştı adam. Rothların kiracısı değillerdi ve. Piers'm da dediği gibi, Abby'yi eve

bırakmak yollarını çok uzatacaktı. Sonunda, Abby kendini Piers'ın steyşın arabasında, onun yanında oturur bulmuştu.
Alnbury'den çıkarlarken, Aldırmadın, değil mi? diye sormuştu Piers.
Cevap vermeden biraz düşünmüştü Abby. Aslında Alnbury'de bir işin yoktu, öyle değil mi?
Hayır, yoktu.
Benim için geldin. Bir açıklamaydı bu, soru değildi.
Evet.
Y apmamalıydın.
Piers yan gözle bakmıştı ona. Biliyorum. Abby'nin konuşmaya hazırlandığını görünce, Bir şey söyleme, demişti. Kalsın.
İstediğin buysa... Abby kararsızca susmuştu.
İstediğim buysa ha? Pierş öyle ani basmıştı ki frene, Abby ön camdan dışarı fırlayacaktı neredeyse. Ona doğru dönmüştü genç adam. İstediğim bu değil Abby. Ne yapmak istediğimi biliyorsun ve bu yüzden benden nefret etmekte yerden göğe kadar hakkın var.
Abby titremişti. Senden nefret etmiyorum Piers. Birden, Piers'm onunla birlikte olmaktan hoşlanmasının gerçek nedeninin bu olduğunu anlamıştı. Ona karşı olan duygularının gerçek boyutu buydu işte. Yanında çalışmaktan hoşlanılacak biri olduğu için değildi. Sorunları olduğunda şefkatli ve düşünceli davranışları bile değildi. Piers'm çekiciliği ve bu ilişkiden hakkı olduğundan çok daha fazla şey beklemesi, istemesiydi gerçek neden.
Abby? Gergin bir tavırla bakıyordu genç kıza. Abby, benimle oyun oynama. Senin erkek arkadaşlarından biri değilim. Tristan Oli-ver değilim ben.
Biliyorum. Abby çaresizlikle kaldırmıştı barşını ve birden elini uzatıp alnına düşen bir tutam saçı geri itmişti Piers. O sıralarda saçları çok uzundu Abby'nin; deri bir tokayla tepesine tutturmuştu bunları. Piers tokayı çıkarınca, beline kadar inmişti saçları.
Ne bildiğini merak ediyorum, diye mırıl-danmıştı Piers. Dudakları şehvetli bir şekilde bükülmüştü.
Abby, Çok... fazla değil, diye itiraf etmişti. Erkeğin vücudunun... ve kendi deneyimsizliğinin bilincindeydi.
Bunu öğrenmemen gerek. Sesi elinde olmadan boğuk çıkıyordu. Çok gençsin...
Abby soluğunu tutuvermişti. Böyle söyleme.
Neden? Doğru bu, demişti Piers, ama gezlerini gözlerinden ayırmamıştı. Abby'nin boynunu tutan elini yüzüne doğru kaydırarak yanağını okşamıştı.
Elinde olmadan başını çevirip onun avucunu öpmüştü Abby. Bir karşılık verme arzusu, içgüdüsel bir davranıştı bu. Ve sonuçlan çok büyük olmuştu. Ağzının içinden bir şeyler mırıldanan Piers başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirmiş, bastırarak aralamıştı onları. Sonra, Abby bu garip bir şekilde mahrem temasın yarattığı duygulara alışamadan parmağının yerini dudakları alıvermişti.
Şimdi bu öpücüğü hatırlayınca, Abby'nin duyuları altüst oldu. Piers'm tutkularına cevap vermeye hazır olmayabilirdi, ama arzulu ve yetenekli bir öğrenci olmuştu. Üstüne üstlük, kendi kişiliğinin o zamana kadar hiç deneyden geçmemiş kadınsı yanını da görüvermişti. Piers geri çekildiğinde Abby'nin arzusu onunkine eş bir düzeye gelmişti bile. Kollarını onun boynuna dolamış, ağzı Piers'ın öpüşlerine bir çiçek gibi aralanmıştı...
Ee?
Piers'ın hala cevap beklediğini fark eden Abby düşlerinden bir anda sıyrılarak olmaz dercesi-ne salladı başını. Hannah teyzem beni bekliyor.. Gitmezsek merak eder. Hele hava bu kadar kötüyken.
Ona haber yollarız, dedi Piers gergin bir sesle. Jerrold'ı gönderirim. Benimle birlikte olduğunu bilirse merak etmez. Duyguları ne olursa olsun, hala bir 'centilmen olarak kabul ediyor beni.
Sahi mi? Sanmam.

Abby, lütfen. Derin bir soluk aldı. Biraz hoşgörülü davran bana.
Neden yapayım bunu?
Piers içini çekti. Eski günlerin hatırı için.
Ya Miss Lanğton?
Val'in bir ilgisi yok bununla, diye sert bir sesle karşılık verdi Piers. Seninle benim aramda bu. Allah kahretsin, avukatıma boşanma konusunu yazdım bile. Karı koca olarak konuşmamız için belki de son şansımızdır bu.
Abby başını eğdi. Dışardaki yağmur da Piers' la ittifak yapmıştı sanki. İstese bile çıkıp gidemezdi arabadan-, Piers'm 'davetini kabul etmeye adeta mecburdu.
Her şeyin tanıdık gelmesi genç kadını perişan ediyordu. İlişkilerinin başladığı o ilk günlerde olanları hatırlamak istemiyordu, ama elinde değildi.
Piers'm onunla ilk sevişmesinin anısı, içini ürperten bir berraklıkla gözlerinin önünde belirince, Abby bunun haince büyüsüne kapılmamak için zorladı kendisini. Ama pek başarılı olamadı. Neredeyse on dört yıl kadar önce olan bir şeyden hala bu kadar etkileniyor olması inanılır gibi değildi.
İlişkileri hızla ilerlemişti. İkisi de bu çılgınca öpücüklerin daha derin bir ilişkiyi kışkırttığını biliyorlardı. Piers kadın peşinde koşan bir zampara değildi, ama deneyimliydi. Dudakları Abby' ninkilerin arzulu yumuşaklığını araştırırken, elleri de boş durmuyordu. İlk seferinde Abby karşı koymuştu. Hannah teyzenin öğrettikleri vicdanını rahatsız ediyordu. Ama giderek, vücudunun ihtiyaçları içinde yükselen uyarılan bastırmış, Piers'ın dayanamayacağı bir hevesle kabullenmişti bu okşayışları.
Genç ve aşıktılar. Manor'da çalıştığı ilk yaz boyunca aralarındaki gerilim giderek artmıştı. Çok fazla bir arada oluyorlardı, çok fazla yalnız kalıyorlardı. Kaçınılmaz şey gerçekleştiğinde, bu, birbirlerine duydukları ihtiyacın doğal sonucu gibi görünmüştü. Şimdi, Mrs. Roth'un, gözlerinin önünde olup bitenleri o zaman nasıl olup da görmediğini merak ediyordu Abby. Herhalde, onu öteki 'köylü kızlardan' biri olarak görmüş, Piers'm da soruna aynı şekilde bakacağını beklemiş olmalıydı.
Abby istemeye istemeye hatırladı: Sıcak bir x
yaz akşamıydı. Her zamankinden uzun süre çalışmış, verecekleri bir ğarden partinin davetiyelerinin yazılmasında Mrs. Roth'a yardım etmişti. Piers arkadaşlarıyla at yarışlarına gittiği için evde yoktu.
Mrs. Roth, Gelecek yıl bu günlerde Piers'ın düğün davetiyelerini yazanz belki, demişti. Kendini beğenmiş bir rahatlık içindeydi. Sevgili Melanie! Ne tatlı kız. Ne iyi bir eş olacak.
Kimden söz ettiğini hemen anlamıştı Abby. Son aylarda çok sık geliyordu Manor'a. Abby önceleri bunu annesi babası Mrs. Roth'un yakın arkadaşları olduğu için sanmıştı. Yanılmıştı demek. İşini bitirmek için uğraşırken elleri titriyordu.
Piers tam Abby gitmek üzereyken gelmiş ve bisikletini avludan geçirirken yolunu kesmişti. Bekle, demişti. Range Rover'ı garajdan çıkarayım, seni evine götürürüm.
Hayır, teşekkürler. İyi geceler... Mr. Roth. Yarın görüşürüz.
Abby! Kolundan tutup durdurmuştu onu Piers. Nedir bu Mr. Roth lafı? Annem bir şey mi söyledi sana?
Annen mi? Abby'nin yeşil gözleri ateş gibi yanıyordu. Bana ne diyebilir ki? Gelecek yıl evleneceğini bildirmenin dışında yani. Silkinerek kolunu kurtarıp bisikletine atlamış ve uzaklaşmıştı.
Manor'ın sınırlarına varmadan çok önce Piers onat yetişmiş; arazi arabasını yolun ortasına park edip durmaya zorlamıştı onu.
Bin arabaya, diye vahşi bir sesle emretmiş, çekip elinden aldığı bisikleti aracın arkasına fırlatmıştı. Abby emrini yerine getirince bir sıçrayışta direksiyonun başına oturmuş, sert, ama ateşli bakışlarla süzmüştü onu. Hiç de iyi şeyler vaat etmiyordu bu bakışlar.

Abby için için kaynayan duygularım belli etmeden, soğuk bir sesle, Doğru değil o zaman, öyle mi? demişti. Ama Piers cevaplamamıştı bu soruyu. Arabayı çalıştırıp hızla sürmeye başlamıştı. Yoldan ayrılıp ormana girdikleri sırada da vahşi gözlerle bakmıştı Abby'ye.

Malikanenin doğu sınırında dönümlerce alanı kaplayan gölün kenarında durdurmuştu arabayı. Abby, kendisini manzarayı seyretmek için buraya getirmediğini biliyordu. Piers kapıyı açıp arabadan inince ürktü. Ceketini çıkarmıştı genç adam. Gölün kıyısına yürüyüp düşünceli gözlerle suya bakmaya başladı. Kahverengi ipekli gömleği esen hafif rüzgarda dalgalanıyordu. Geri döndüğünde Abby düğmelerinin yarısının açılmış olduğunu gördü.

Yürüyüp arabanın yanma gelmiş, kapıyı açmıştı Piers. Bana güvenmiyor musun? diye sorarken yanma gelmesini ister gibi bir hareket yapmış, ama Abby oturduğu yerden kıpırdamamıştı.

Güvenmeli miyim? diye sorunca, Piers birden kucaklayıp indirmişti onu arabadan.

Herhalde hayır, demişti boğuk bir sesle. İçin için yanan gözlerle süzmüştü Abby'yi. Şu anda hissettiklerime bakarsan, benden korkman için her neden mevcut.

Eve götür beni, diye bağıran Abby onun bakışlarının içinde uyandırdığı tutkuya karşı direnmeye çalışmıştı. Evlenme konusundaki suçlamasını hala inkar etmediğini unutmuş değildi. Onu kendinden uzaklaştırmaya çalışırken duyduğu öfke, Piers'a beslediği hayranlıkla çatışıyordu.

Piers onu kucağından yere bırakırken Abby' nin bacakları onun vücuduna değmişti. Genç kız onun nasıl uyandığını hissetti. ilk kez olmuyordu bu.

Piers ellerini onun sırtından kalçalarına doğru kaydırmış ve sımsıkı tutarak daha da bastırmıştı vücuduna. Dudakları ağzının üstüne kapanınca, Abby'nin tüm direnci, bu öpüşteki aç istek karşısında eriyip gitmişti.

Piers haftalardır yapmaktan kaçındığı bir biçimde, önce onu uzun uzun, defalarca öpmüştü. Sonra yerdeki çimenlerin üzerine yatırmıştı Abby'yi. Bluzunu eteğinin belinden çıkarıp elini içine sokmuş, parmakları nabız gibi atan göğüslerini okşamaya başlamıştı. Onu durdurma^ ya çalışmamıştı Abby. O da Piers'm gömleğini çıkarmaya çalışıyordu. Erkeğin çıplak, sert göğsünü kendisininkinin üstünde hissedince, boğazından çıkmak üzere olan sesi bastırmak için usulca dilini ısırmıştı.

Piers'ın çıplak vücudu vücudunun üstüne uzanınca, Birisi gelebilir, diye solumuştu Abby. Ama aldırmıyordu genç adam.

Ağzını onun öpülmekten şişmiş dudaklarından ayırmadan, Durmamı isteme Abby, yapamam çünkü, diye mırıldanmıştı.

istemem, diye fısıldamıştı genç kız.

Karşı koyma, diye gözlerinin içine bakan Piers ona sahip olmuş, Abby'nin acı dolu feryadını dudaklarıyla susturmuştu.

Birkaç saniye canının yandığından başka bir şey düşünememişti Abby. Piers'ın şefkat dolu okşayışları bile duyduğu acıyı hafifletmemişti. Sonra hareket etmeye başlamıştı genç adam. Kendisini bırakacağını sanıp sımsıkı sarılmıştı ona Abby.

Abby.,. diye inlemişti Piers. Abby'nin tutkulu dişiliği deliye çeviriyordu onu, kendini tutmaya çalışmış, ama başaramamıştı. Vücudu ka-sılırken yüzünü onun ipek gibi saçlarına gömmüştü.

Piers'ı memnun ettiği için tatmin olan Abby kımıldamadan yatmıştı. Sonra genç adam bir eline yaslanıp yüzüne bakınca, olan bitenin bilinciyle yüzü kızarmıştı. Piers sahiplenen bakışlarını onun üzerinde dolaştırmış, sonra içini çekerek eğilip öpmüştü genç kızı.

İçgüdüsel bir davranışla kollarını onun boynuna dolayan Abby, İyi... miydi? diye kulağına fısıldamıştı. Dudaklarını kızın boynunun çukuruna bastıran Piers hem ıstırap çekiyormuş, hem de çok hoşlanıyormuş gibi bir ses çıkarmıştı. Elini göğsünden kalçasına doğru kaydırırken, Oh, Abby, diye mırıldanmıştı. Abby... çok güzeldi! Ama İkincisi daha iyi olacak.

İkincisi mi? Abby soluğunu tutunca, erkeğin vücudunun hareketini hissetmişti.

Evet! diye boğuk bir sesle mırıldanmıştı Piers. Abby'nin vücudunu kendisininkine doğru çekiyordu.
Olamaz. Yani... yapamazsın...
Korkarım yapabilirim, diye tatlılıkla cevap vermişti Piers. Ama bu kez değişik olacak, söz veriyorum.
Ve çok değişik olmuştu.

S EK İZİNCİ BÖLÜM

Abby...
Genç kadın birden, arabanın Manor'ın ön bahçesinde durduğunu fark etti. Piers oturduğu yerde ona doğru dönmüş, belirgin bir sabırsızlıkla yüzüne bakıyordu. Bir şeyler söylemesini bekleyerek ne kadar zamandır böyle oturuyordu acaba? Kocasının, düşüncelerini okumuş olabileceği ihtimali aklına gelince yüzü kızardı.
Abby!
Oh... Pekala. Teslim olmuştu. Ama uzun süre kalamam. Matthew okulda neler olduğunu öğrenmeye can atıyordur.
Piers, Matthew bekleyebilir, diyerek araba-nın kapısını açtı.
Eğer Malton, yirmi yıldır Manor'da kahyalık yapan Mrs. James, ya da Abby'nin nerede olduğunu teyzesine haber vermekle görevlendirilen seyis Jerrold, Piers'ın ayrıldığı karısını eve getirmesini garip karşılamışlarsa bile, bu konuda hiçbir şey söylememe akıllılığını gösterdiler. Gene de, saçlarını taraması için onu alt kattaki banyolardan birine götüren kahya kadının kurnazca gülümsemesinin farkındaydı Abby.
Genç kadın saçlarını tararken yanında oyalanan kahya, Sizi tekrar burada görmek ne güzel Mrs. Piers, dedi. Abby'yi, kayınvalidesiyle karıştırmamak için, hep 'Mrs. Piers derdi.
Abby pek de dürüst olmayan bir cevap verdi. Evet burada bulunmak güzel Mrs. James. Aslında Manor'da bulunmak güzel değil, sinir bozucu bir şeydi ve Abby, Piers'm kendisini ikna etmesine nasıl olup da izin verdiğine şimdi şaşıyordu.
Yemek boyunca, Susan ya da Mrs. James tarafından duyulmaları olasılığı yüzünden, çok resmi bir havayla konuştular. Yemekten sonra Piers, Abby'nin sandalyesini çekerken, Jerrold, Miss Caldwell'e haber götürdü mü? diye sordu kahyaya.
Evet efendim. Hadley'in hanımefendiyi bırakmasını ister misiniz acaba?
Hayır, gereği yok, dedi Piers, Abby ayağa kalkarken. Mrs. Roth'u ben kendim götürürüm.
Kapı arkalarından kapandığında, Gitmek zorundayım, dedi Abby ama Piers kanepenin önündeki sehpanın üstünde duran kahve tepsisini işaret etmekle yetindi. Abby'nin uzattığı fincanı alıp bir kenara bıraktıktan sonra, Söyle bana, dedi. Matthew bebekken ikinizi birden geçindirmeyi nasıl başardın? Benden hiçbir şey almadın. Nasıl becerdin bunu?
Abby duraksadı. Kendimi feda edip etmediğimi mi sormak istiyorsun? diye acı bir alayla sordu.
Piers'm yüzü kararıverdi. Onu kastetmemiş-tim, dedi sert bir sesle. Sadece, nasıl yaşadığını öğrenmek istedim.
Sosyal güvenliğe başvurdum, dedi Abby.
Bütün bunları bildiğine eminim. Çaresizlikten deliye dönmüş birinin nasıl yaratıcı olduğunu bilsen, hayran kalırsın.
Piers vahşi bir sesle, Çaresiz ve ümitsiz olmana gerek yoktu, dedi. Tanrı aşkına Abby, para bankada duruyordu. Neden kullanmadın?
Başka bir erkeğin çocuğu için mi kullanacaktım? Abby kendisinin de zalim biri olabileceğini gördü birden. Oh, haydi Piers, hala biraz gururum vardı. Başka her şeyden olduğu gibi bundan da mahrum edemeyecektin beni.
Piers odanın içinde gezinmeye başladı. İkide bir ona bakıyordu. Çocuk yeterince büyüdüğünde sen de çalışmaya başladın. Kim baktı ona?
Önce bir bebek bakıcısı tuttum, ama sonra kreşe verdim.

Tristan'a yazmadın mı? Rothside'dan ayrıldıktan sonra onu bir daha görmedin mi?

Abby, Neden görecektim ki? diye sabırsızca söze başladı, ama sonra sustu. Ne diye Piers'm merakını tatmin edecekti sanki? Gitme zamanım geldi, diye ayağa kalktı. Yemek için teşekkür ederim. Çok... güzeldi. Mrs. James'i göremezsem, ona...

Abby! Piers'ın acı çekiyormuş gibi çıkan öfkeli sesi durdurdu genç kadını. Piers odanın içinde dolaşmayı bırakmış, tam karşısında duruyordu. Daha gidemezsin.

Hemen kasılıverdi Abby. Neden?

Gidemezsin de ondan. Derin bir soluk koy-verdi. Konuşmamızı bitirmedik.

Ben bitirdim.

Abby... telafi etmemiz gereken on bir yıl var.

Telafi etmek mi? Hayır Piers, yanılıyorsun. Başını kaldırdı. Sen... Matt'le ilginin... onun güvenine, arkadaşlığına sahip olma hakkını sana verdiğine inanabilirsin. Ve... belki de haklısın. Ama ben... sen ve ben farklıyız. Matt'e yardım etmen, Rothside'dan ayrıldığımdan beri nasıl yaşadığım konusunda beni sorguya çekme hakkını vermez sana. Biz ayrıldık Piers, ayrıldık! Senden hiçbir şey beklemiyorum ve... sen de benden bir şey beklememelisin.

Piers'm gözleri kısıldı. Matthew'ya sorabilirim, biliyorsun.

Abby omuzunu silkti. Sana kalmış bir şey bu.

Ona senin hakkında neler söyleyeceğime aldırmıyor musun?

Oh Piers... Abby titreyerek baktı ona. Benden ne istiyorsun? Neden getirdin beni buraya? Ne elde etmeyi umuyorsun?

Sana söylemiştim. Konuşmak istedim. Birbirimize karşı uygarca davranmamızı istedim. Eğer mümkünse, arkadaş olmamızı istedim.

Arkadaş mı? Abby kulaklarına inanamıyor-du. Beni bir daha hiç görmek istemediğini söyleyeli daha bir ay olmadı.

Piers başını eğdi. Evet, biliyorum. Aldırmaz bir tavırla kaldırdı omuzlarını. Pekala, belki de dikkatsizce konuştum. Belki de söylediklerimi kastetmiyordum. Hala beni etkilediğin gerçeğini kabul etmek istemedim belki de.

Abby ağzını açtı, ama konuşamadı. Sessizce bakakalmıştı Piers'a. Duyduğuna inanmadığı yüzünden belli oluyordu. Sonunda, Ne dedin? diyebildi.

Ne dediğimi duydun. Piers kendi kendisiyle alay ediyor gibiydi. Evet, dokunaklı, değil mi? Bunca zaman sonra, hala seni istediğimi anladım.

Çıldırmışsın sen! Abby kapıya doğru yürüdü; Piers'dan mümkün olduğu kadar uzaklaşmak istiyordu. Bu sözlerin ne anlama geldiğini, ya da aslında kendisi için ne ifade ettiklerini düşünmedi. Tek arzusu ondan uzaklaşabil-mekti. Ama Piers, Abby'den önce varmıştı kapıya. Genç kadın dönüp öteki kapıya koşmaya çalışınca, uzanıp kollarından yakalayıverdi.

Sakin ol, dedi sertçe. Abby'yi tutuyor, ama kendisine doğru çekmek için bir harekette bulunmuyordu. Sadece, seni hala istediğimi söyledim Abby. Gerçekten istiyorum. Ama... Genç kadını bıraktı. Aynı hataları tekrarlamaya niyetim yok.

Tam o sırada kapı vuruldu ve Piers Girin, deyince, Mrs. James'in özür dileyen yüzü belirdi kapının arasından. Rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim, ama Partridge geldi. Aşağıdaki büyük çayırlığı sel basmış. Vaktiniz varsa, biraz sizinle görüşmek istiyor.

Tabii. Piers'ın kendisinden yana bakarak duraksadığını gördü Abby ve bu, bakışı yanlış yorumlayark, Hadley götüremez mi beni eve? diye sordu. Yürüyebilirdim, ama yağmur...

Doğru, beyefendi. İsterseniz Hadleri çağırabilirim. Mrs. James'in bu beklenmedik konuktan bir an önce kurtulmak istediği açı-kça belli oluyordu.

Partridge'le konuştuktan sonra ben kendim götürürüm Mrs. Ftoth'u evine, diye sert bir sesle konuştu Piers.

Piers gururlu, geniş adımlarla holde uzaklaşınca, Şeyy... diye söze başladı Mrs. James. Konuğu oyalamakla yükümlü sayıyordu kendisini. Biraz daha kahve almaz mıydınız Mrs. Piers?

Abby, Teşekkür ederim. Tekrar banyoyu kullanabilir miyim acaba? diye katı bir tavırla cevap verdi.

Mrs. James, hemen uysal bir tavırla dönüp merdivenlere doğru yürüdü. Ama Abby'nin, gene onun muhafızlığında dolaşmaya niyeti yoktu. Merdivenlerin altına geldiklerinde, Yardımınız için teşekkür ederim, dedi. Mr. Ftoth'a nereye gittiğimi söylerseniz sevinirim.

Herhalde o güne kadar hiç böylesine ustaca savılmamıştı Mrs. James. Kadın onaylamadığını gösterircesine ağzını sıkı sıkı kapatıp uzaklaştı Abby'nin yanından.

Abby merdivenleri çıkıp, Hannah teyzenin mutfağından daha büyük olan sahanlığa geldiğinde çevresine bakındı. Buraya ilk geldiğinde nasıl korktuğunu hatırlıyordu. Bu eve yakınlık duyamayacak kadar kötü anıları vardı, ama çevreyi gezme olanağı dayanılmaz gibi geliyordu. Yukarı neden çıktığını unutup Piers'm odasına giden koridorda yürümeye başladı.

Tıpkı hatırladığı gibiydi: koyu renk tahtadan yapılmış mobilyalar, krem rengi duvarlar, kahverengi ve kayısı rengi desenli kumaştan yapılmış yatak örtüsü ve aynı desende pördeler... Çekici, ama fazla kişiliği olmayan bir odayf dı. Kullanıldığı, yalnızca tuvalet masasının önündeki fırçalardan ve yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran çerçeveli fotoğraftan belli oluyordu. Valerie Langton'ın fotoğrafıydı bu. Abby, yüreği burkularak bu kibirli yüze baktı. Ve kendini tutamayarak içeri girip yatağın yanına kadar yürüdü, daha yakından bakmak için resmi eline aldı.

Badminton'da çekilmişti. Kapıdan gelen soğuk, ifadesiz sesi duyunca o kadar korkup şaşırdı ki, elindeki resmi bırakıverdi. Komodinin kenarına çarpan çerçevenin camı kırılıp yere saçıldı. Abby dönüp çaresiz bir tavırla Piers'a baktı, pişmanlıkla sallıyordu başını.

Özür dilerim... Ayağının dibindeki cam kırıklarını işaret etti. Lütfen... götürüp tamir ettirmeme izin ver. Elimden düşürmek istemezdim, ama ürküttün beni.

Piers onun sözlerine cevap vermeden, Ne yapıyorsun burada? diye sordu. Mrs. James banyoyu kullanmak istediğini söyledi. Yoksa bir bahane miydi bu?

Hayır, ben... banyoya gitmek niyetindeydim, ama... şey, diye kekeleyen Abby birden omuzlarını dikleştirdi. Merak etmiştim. Hepsi bu.

Merak mı? Piers kapının kasasına dayadı bir omuzunu. Neyi merak ettin?

Bak... unutalım bunu, olur mu? diye yalvardı genç kadın. Şunu alayım. Çömelip resmi almaya çalıştı, ama çerçevedeki kırık camlardan biri eline batınca, Allah kahretsin, diye söylendi. Tamir ettiririm...

Piers zalim bir tavırla, Bırak onu, deyin-
ce Abby heyecanla, onun kötü kötü bakan gözlerine dikti gözlerini.

Bırak dedim! Yaslandığı yerden doğrulmuş-tu Piers. Abby sessizce itaat etti ona ve çerçeveyi dikkatle komodinin üzerine bıraktı. Şimdi, diye sözünü sürdürdü genç adam, yatak odamda ne yaptığını anlat bakalım. Ne bulmayı bekliyordun? Senden kalan bir anı mı?

Hayır! Abby kızmıştı. Sana söyledim... Merak ettim, o kadar. Kararlı bir tavırla yatağın çevresini dolaşıp Piers'a doğru yürüdü. Geçmeme izin verirsen, yukarı çıkmama neden olan şeyi yapacağım. Makyajımı tazeleyeceğim yani.

Val'in senin seçtiğin renkleri nasıl değiştirdiğini görmek için gelmediğine emin misin? Yerinden kımıldamamıştı Piers. Evlendiklerinde paylaştıkları odadan söz ediyordu. Neden gidip bakmıyorsun? Kapı orada. Yolu göstermeme ihtiyacın olmadığına eminim.

Abby dudaklarını büzdü. Miss Langton'ın ne yaptığı ya da yapmadığı beni ilgilendirmiyor.

Sahi mi? Ona inanmadığı belliydi. O güzelim halıyı ve çok sevdiğin o küçük Fransız yazı masasını attığını söylesem bile mi?

Abby onun kışkırtmasına karşılık vermemek için kendini zorladı. Gerçekten bilmek istemiyorum. Kaçmak için gerdi vücudunu. Şimdi yolumdan çekilecek misin, yoksa Mrs. James'i çağırayım mı?

Yapar mısın bunu? Piers kapıdan uzaklaştı. Pekala, gitmek istiyorsan git. Val'e, onun yaptığı değişiklikleri beğendiğini söylerim ben de.

Seni... seni domuz! Dudakları kımıldıyor, ama bir ses çıkmıyordu genç kadının ağzından. Sonra, Pekala, odayı nasıl yeniden dekore ettiğini göster bana, ben de zerre kadar etkilenmediğimi göstereyim! diye bağırdı.

Piers tembelce yürüyerek Abby'nin yanından geçip odanın öteki ucuna gitti ve yandaki daireye açılan kapıyı ardına kadar açtı. Gönülsüzce onun peşinden giden Abby aldırmaz gibi davranmanın ne kadar zor olduğunu acıyla hissediyordu. Sonra birden eşikte kalakaldı. Gda, onun odası, tıpkı bıraktığı gibiydi. Hiçbir şey değişmemişti.

Abby şaşkınlıkla bakarken Piers'm dudakları küçük görüyormuş gibi kıvrıldı. Val'in, ikimizin paylaştığı odayı kullanmak isteyeceğini düşünmemiştin aslında, değil mi? diye aşağı gören bir sesle sordu. Annemin Val'le benim için hazırlattığı daire evin öteki kanadında. Düğüne kadar burada yatıyorum sadece.

Abby bir adım atıp geri çekildi, Piers onu kırıyordu. Bunu mahsus yaptığını anladı. Bu odayı ona takılmak için değil, işkence etmek için göstermişti. G büyük yatakta birlikte geçirdikleri geceleri hatırlasın, onunla böyle bir mahremiyeti bir daha asla paylaşamayacağını anlasın diye göstermişti. Abby'nin kendisi için neler hissettiğini tahmin etmiş miydi acaba? Ama hayır, kendi kazdığı tuzağa düşmüştü Abby. Ve Piers, onun kurtulmak için boşuna çabalamasından fazlasıyla zevk alıyordu.

Başını kaldırıp kocasına bakınca, onun gözlerinde beliren zalimliği gördü ve geri dönüşü olmayan bir karar verdi. Neden bunu yanma bırakacaktı sanki? Neden canının istediğini yap-| masına izin verecekti? Hala çekici buluyordu! Abby'yi, bunu kendisi de kabul etmişti. Bu çe-i kiciliği besleyip. sonra gerisin geri yüzüne çarpmak ne kadar tatlı olurdu. Piers'ı inciteceği kadar kendisini de incitebilirdi bu, ama hiç olmazsa oyunu kendisi öndeyken bırakmış olmanın zevkini tadardı. Dönüp Piers'ın yatağına doğru gitti.

Tamam. Piers kapıyı kapayıp Abby'nin peşinden yürüdü. Şimdi aşağı inebiliriz. Genç kadının yanından geçip koridora açılan kapının yanında durdu. Burada yalnız olmamız yeteri kadar dedikoduya peden olacak. Bunu bildiğinden eminim.

Evet. Abby hızla düşünüyordu. Huzursuzca, bundan daha iyi bir fırsat bulamayacağını söyledi kendi kendine. Ben.:. Tereddütle konuştuğunu duyunca Piers dönüp ona baktı. Abby de bunu istiyordu. Özür dilerim. Re... resim için... Seni sinirlendirmek istememiştim. Eski günleri düşünüyordum sadece.

Piers'm kaşları çatıldı. Abby'nin birden alttan almaya başlamasından şüphelendiği belliydi. Gücenmesini, kendisini aynı şekilde suçlamasını, hatta kızmasını beklemişti, ama özür dilemesini hiç beklemiyordu. Dediğin gibi, bunu unutalım, dedi. Gidelim mi?

Bir dakika...

Abby!

Neden? Abby yatağın üstüne oturup, bir şeyler hatırlıyormuş gibi içini çekti ve gözlerini Piers'a doğru kaldırdı. Hatırlıyor musun? Şimdiki gibi yağmurlu günlerde buraya gelirdik ve...

Piers kollarından yakalayıp hızla çekerek kaldırdı onu. Alev alev yanan gözlerle baktı gözlerinin içine. Bana ne yapabileceğini sanıyorsun sen? diye burnundan soludu. Şiddetle sarsıyordu genç kadını. Gidiyoruz... şimdi. Duyuyor musun? Haklıydın, seni buraya getirmem hataydı. Aklımı kaçırmış olmalıyım.

Abby ona gülümsedi. Bu kadarcık bir çabayla amacına erişmekten memnundu. Ne oldu Piers? dedi alaylı bir sesle. İnanmamı istediğin kadar ilgisiz değil misin? Vücudumu hissetmek hala etkiliyor mu seni? Yoksa annen kısır .olduğun gibi, iktidarsız olduğuna da mı ikna etti seni?

Piers'm dudakları kendi dudaklarının üzerine kapanırken, oda kapısının çarparak kapandığını duydu Abby. Kocası bir tekmede kapamış olmalıydı kapıyı. Piers dudaklarını hırsla öpünce, ağzında kanın tadını hissetti. Ve birden, durumunun ne kadar kötü olduğunu sezip korkuya kapıldı; ağzını onunkinden kurtarmaya çalıştı.

Kocası soluk almak için bir an başını kaldırdığında, Bırak gideyim, Piers, diye soludu. Şimdi eşitiz, değil mi? Ben amacıma eriştim, sen de hala duyguların olduğunu kanıtladın.

Duygular ha! Çenesinden tutup yüzünü kendine doğru kaldırdı Piers. Benim duygularım hakkında ne biliyorsun ki sen? On bir yıl önce hepsini sakatladın.

Çenesini Piers'ın parmaklarından kurtarmaya çalışan Abby, Sen oyie sanıyorsun., 'diye hiç kırdı. Piers, Tanrı aşkına, bırak gideyim. Bu kadar ileri gitmek istememiştim.

Sen istemedin, diye sert bir tavırla alay etti Piers. Ne istediğini merak ediyorum doğrusu. Bir an sustu. Birlikte hala ne kadar iyi olduğumuzu mu merak ediyorsun?

Hayır! Abby dehşete kapılmıştı, ama Piers' m yüzü çok ciddiydi.

Neden? İkimiz de istiyoruz bunu.

Doğru değil...

Sahi mi? Piers kaşlarını kaldırdı. Ama bu odayı görmek istedin. Birlikte çok mutlu saatler geçirdiğimiz yatağı görmek istedin.

Hayır...

Ne demek, hayır? İstedin. Seni burada buldum, unuttun mu? Ve inan, beni suçladığın şeyden sonra, bunu telafi edecek bir şeyi hak ettim.

Ben... seni suçlamadım. Abby sinirli bir tavırla dudaklarını yaladı. Bütün söylemek istediğim...

Ne dediğini biliyorum, diye boğuk bir sesle konuştu Piers. Bir elini sırtından aşağı kaydırarak Abby'nin titreyen bacaklarını kendisi-ninkilere bastırdı. Ama şüphesiz hissediyor-sundur, iktidarsız değilim. Ve Tanrı biliyor ya, şimdi gitmene izin verirsem, duyacağım rahatsızlığı çekmeye de hiç niyetim yok.

Piers! Ne dediğini bilmiyorsun sen.- Abby guderek daha da korkuyor, ümitsizlik duyuyordu Çılgınca planı geri tepmişti ve vücudunun isteklerine boyun eğmemesi gereken kişi kendisi olmuştu. Bak.. bunu yaparsan kendinden nefret 'dersin. Beni küçük göreceksin...

Ben yapmazsam kendimi daha da küçük görürüm. diye arzudan kalınlaşmış bir sesle cevap verdi Piers. Parmakları elbisenin sırtındaki fermuarı bir hamlede çekip açtı. Bana karşı koyma Abby. Seni incitmek istemiyorum.

Piers, yapamazsın... Ama Abby'nin itirazı uzun sürmedi, ipekli kumaş çoktan ayaklarının dibine yığılmıştı.

Yapmalıyım. Şiddetli bir arzuyla doluydu sesi. Sonra dudakları, dantelli kombinezonun yakasından çıkan göğsünün pembe ucunu tutkuyla kavradı.

Abby direnmeye çalıştı, ama Piers'ın okşayışları tüm duyularını altüst ediyordu. Sonunda, dili baştan çıkaran dokunuşlarla dudaklarının üzerinde dolaşmaya başlayınca, tüm direnci yok oldu ve titreyerek sımsıkı sarıldı Piers'a.

Kocası onun ellerini kendi vücuduna doğru çekerek, Yardım et bana, diye mırıldanınca, Abby'nin parmaklan kemerini, düğmelerini çözüp gömleğinin önünü açtı ve onun çıplak göğsüne yaslandı. Birkaç saniye sonra Piers da Abby gibi çıplaktı; birlikte yatağın üstüne devrildiler. Dudakları hala birbirinden ayrılmamıştı.

Genç kadın kollarını ona dolarken, Abby... diye soludu Piers ve Abby sevişmelerinin neredeyse yeni bir başlangıç olduğunun bilincine vardı.

Aradaki farkı, tırnaklarını Piers'm sırtına geçirmesine neden olan doruk anında anladı. Artık deneyimsiz, olan bitenlerin ne demek olduğunu bilmeyen bir yeniyetme değildi. Bir kadındı ve şu aııa kadar farkına varmamış olmasına rağmen, tepkilerinin daha derin, aldığı zevkin daha büyük olduğunu görüyordu artık...

Daha sonra, gözlerini açabilmek için büyük bir gayret harcadı. Uykusu vardı, tıka basa doymuştu, canı kımıldamak istemiyordu. Piers, bir bacağı hala bacaklarının üstütde, kolunu göğsüne dolamış yatıyordu.

Abby gözlerini nefis tavan süslerinde dolaştırarak, 'Neredeyim?' diye dalgın dalgın düşündü. Ve o anda korkunç gerçeği anlayıverdi. Korkuyla, Manor'da, Piers'ın yatak

odasında bulunduğunu ve hepsinden beteri kendisiyle sevişmesine izin vermiş olduğunu hatırlayıverdi. Kendisini küçük gördüğünü ve bu düşünceşi-ni değiştirmeye niyeti bulunmadığını bile bile sevilmesine izin vermişti.

Derin bir soiuk alıp üzerindeki bacaktan ve koldan kurtulmaya çalışınca, Piers’m başı yastıktan doğruldu; gözleri koyu ve uyku doluydu. Bir an birbirlerine baktılar, sonra Abby’nin yüzü kıpkırmızı kesildi ve başını çevirdi.,

Piers onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Abby elbiselerini toplayıp banyoya yürüdü. Piers’ın önünde giyinme düşüncesine katlana-mıyordu. Odayı geçerken kocasının gözleriyle kendisini izlediğinin farkındaydı.

Banyonun bir duvarını kaplayan uzun aynadaki görüntüsüne baktı. Berelenmiş dudaklarını ve şiş göğüslerini görmezlikten gelmek olanaksızdı. Vücudunda başka izler de vardı, ancak bir sevgilinin bırakabileceği izler... Lavaboyu suyla doldurarak Piers’ın kokusunu cildinden silmeye çalıştı. Ama başaramadı. Yıkayarak
silip atabileceği gibi bir şey değildi bu. Dışarı çıktığında Piers’ı giyinmiş, kendisini beklerken buldu ve bu kadar doğal görünebilmesine içerledi.

Hazır mısın? Arzudan koyulaşmış gözlerinin dışında yüzünde duygularını belli eden hiçbir şey yoktu. Abby başıyla evetleyince, İyi, dedi. Gidelim mi?

Mrs. James onları aşağıdaki holde karşıladı. Abby, nasıl göründüğünün fazlasıyla bilincinde, kadının araştıran bakışlarından kaçmak için başını önüne eğdi. Ne düşünüyordu acaba? Mrs. Roth’a neler söyleyecekti? O kadar zaman yalnız kaldıklarını öğrendiğinde yaşlı kadının tepkisi ne olacaktı?

Piers dış kapıyı açarken, Mrs. Roth gidiyor, dedi ve aynı anda, bir aracın tekerleklerinin çakılların üstünde çıkardığı ses duyuldu. Araba, Piers’ın Daimleri park ettiği yerin hemen yanında durdu ve Abby, şakır şakır yağan yağmura rağmen, camdan kendilerine bakan yüzü tanıdı.

Mrs. James belirgin bir rahatlıkla, Anneniz beklenenden erken döndü, dedi. Sizi görünce şaşıracak Mrs. Piers. Uşak Malton da o sırada şemsiye götürmek için yanlarında belirmişti.

Abby öfkenin neden olduğu gözyaşlarıyla parlayan gözlerini Piers’a çevirince,' kocası, şaşıran Malton’ın elinden şemsiyeyi aldı ve genç kadını hızla Daimler’e doğru götürdü. Kapıyı açıp sert bir sesle, Bin, dedi ve Abby çabucak onun dediğini yaptı. Kaçınılmaz karşılaşmadan kendisini kurtardığı için şükran duyuyordu ona.

Piers!

Annesinin sesi Piers’ı tam Abby’nin yanma binecekken durdurdu. Genç adam teslim olmuş gibi gerisingeri, verandaya gitti. Abby, Mrs. Roth’un, Neler oluyor? dediğini duydu. Kadının yüzü öfkeden kararmıştı ve Abby’nin olduğu yere doğru çok kötü bakıyordu.

Abby, Piers’m verdiği cevabı duyamadı, ama annesini zorla içeri soktuğunu gördü. Sonra çabucak yanma gelip arabaya bindi genç adam. Hemen çalıştırdı motoru ve hızla Manor’dan uzaklaştılar. Ne olursa olsun, Abby, Piers’m bunu kendisi için yaptığına inanamıyordu. O da bir rezalet çıkmasını istememişti ve sırf bu yüzden Abby yaşlı kadının hakaretlerinden kurtulmuştu.

Konuşabilecek kadar kendini toparlayınca, Senden nefret ediyorum Piers, dedi. Senden n-e-f-r-e-t ediyorum.

Arabayı köye giden yola doğru saptırırken Piers açık açık, Ben böyle yorumlamamıştım, dedi. Bir şey söyleme Abby. Karşılıklı suçlamalarda bulunmayalım. Böylesi daha iyi, inan bana. Olan oldu. İkimiz de suçlanamayız. Bir dönemin sonu diyelim buna, gitsin. Karısından yana baktı. Belki şimdi ikimiz de yeniden başlayabiliriz.

.Abby’nin çenesi titredi. Keşke... keşke seni bir daha hiç görmeseydim.

Neden? Kendini olduğun gibi görmeni sağladığım için mi?

Ne demek istiyorsun?

Saçmalama Abby! Dudakları kıvrıldı. Ne demek istediğimi biliyorsun. Benim seni istedi-

ğim kadar sen de beni istedin.
Öyle değil.
Öyle. Piers derin derin bir solıik aldı. Lanet olsun Abby, eğer bu yapıda olmasaydın, Tristan Oliverla o ilişkin hiç gerçekleşmezdi.
Tristan Oliver'la hiçbir ilişkim olmadı benim, diye acıyla karşı çıktı Abby. Daha kaç kez söylemem gerek bunu? Tahminlerinin aksine, ben... başka erkeklerle hiç yatmadım.
Piers düşünceli düşünceli baktı ona. Oliver dan beri, diye zalihıce vurgulayınca, Abby titrek bir sesle içini çekti.
Yalan söylememiş olabileceğim ihtimalini aklına bile getirmeyeceksin hiç, değil mi?
Seni gördüm, unuttun mu? diye mırıldandı Piers. Vahşi bir hali vardı. İkinizi o samanlıktan çıkarken gördüm.
Ne olmuş? Abby ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı. O samanlıkta Tristan'la birlikte olduğumu hiç inkar etmedim ki. Lucy için aldığı tayı gösteriyordu bana.
Piers burnundan soludu, Onun için mi saçlarında ve sırtında samanlar vardı?
Abby, Sana söyledim, diye feryat etti. Düşmüştüm.
Tamı tamına bir ay sonra hamile olduğun ortaya çıkmasaydı, herhalde buna inanmaya devam edecektim.
Abby yorgun bir tavırla başını iki yana salladı. Piers, o gün sevişmiştik seninle, biliyorsun.
Her gün sevişiyorduk. Gözleri birden istekle koyulaştı. Tanrım! Abby, bana çektirdiğin işkenceyi bir bilsen, bunun cezasını verme hakkımı tartışmazdın bile. Seni öldürebilirdim. Öldürmek istedim. Londra'ya gelip o bebeği gördüğümde, Tristan Oliver'ın kopyası gibi...
Ona benzemiyordu! Abby'nin sesi titredi. Piers... Matt bana benziyordu. Benim gibi sarışın ve yeşil gözlüydü. Tristan'a benzediğini düşündün, sana benzemiyordu çünkü.
Neden kaçtın öyleyse? Neden Rothside'da kalmadın? Eğer her gün görseydim onu, büyüdüğünü izleseydim, fikrimi değiştirmem olasılığı yok muydu?
Abby başını eğdi. Nedenini biliyorsun. Annen beni mahvederdi. Neredeyse başardı zaten bunu. Dönüp kocasının gergin yüzüne baktı. On sekiz yaşında bir çocukken ikinizle birden mücadele edebilecek kadar güçlü olduğuma gerçekten inanıyor musun?
Piers başını salladı. Sen kolay yolu seçtin.
Kolay yol ha!
Beni gerçekten sevseydin, terk etmezdin.
Sen de beni gerçekten sevseydin, bana inanırdın.
Abby! Kısırım ben! Tanrı biliyor ya, böyle olmayı ben istemedim. Kabakulak geçirince böyle bir şey olacağını bile bilmiyordum. Annem o testleri yaptırmamı isteyene kadar... Ama ortada işte. Çocuğum olmaz. Bu durumda, bir başkası yoksa, nasıl hamile kaldın, söyler misin?
Eve yaklaşmışlardı. Abby büyük bir bitkinlik hissediyordu. Hiç umut yoktu. Piers'ın, Matthew'nun kendi oğlu olmadığı yolundaki inancını değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.
Araba evin önünde durunca hemen inmek istedi, ama Piers uzanıp ona doğru eğilerek durdurdu genç kadını. Bekle, dedi. Sıcak nefesi yanağını okşuyordu. Bu... şey... olanlar... çocukla ilişkilerimi değiştirmeyecek, değil mi?
Abby olduğu yerde büzüldü. Piers'ın dudaklarının kendisininkilerden birkaç santim uzakta olduğunun ve kocasını öpmek için dayanılmaz bir arzu duyduğunun bilincindeydi. Daha bıı kaç dakika önce olanların anısı o kadar tazeydi ki, Piers'ın inatçı bakışları altında tüm vücudu ürperiyordu.
Abby. Daha sert bir sesle tekrarladı. Abby! Kocasının gözlerinin kısılmasından, onun da kendisi gibi bu rahatsız edici durumdan etkilendiğini anladı genç kadın.
Ben... dedi boğuk bir sesle. Bir şey değişmeyecek... Matthew yönünden.

Piers kabaca, İyi, dedi, ama hala Abby'den uzaklaşmamıştı. Yüzü solmuştu. Abby neredeyse içgüdüsel bir şekilde, çevredeki evlerin pencerelerinin farkına varmamış olsa Piers'ın kendisini öpeceğini biliyordu.

Tanrım, diye mırıldandı Piers. Hala kımıl-damamıştı. Neden hala istiyorum seni? Neden her şeyin bittiğini düşündüğüm bir sırada tekrar hayatıma girdin? Bir an durdu. Biliyorum. Benden nefret ediyor, beni küçük görüyorsun, dedi vahşi bir sesle.. Ama inan bana, benim kendimden nefret ettiğimin, kendimi küçük gördüğümün yarısı kadar bile değildir senin hissettiklerin.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sonraki birkaç gün olaysız geçti. Abby köydeki dedikodulardan, Piers'la Valerie Langton' m Almanya'ya gittiğini öğrendi. Kocasının onunla da yatıyor olabileceği düşüncesi yüzünden, acı çekmeye başlamıştı. Birlikte yaşadıkları mahrem anları bir başka kadınla daha paylaşıyor olmasını düşünmeye dayanamıyordu.

Abby için geçmek bilmeyen günler, yalnızca Sean Willis'in, teyzesine bakmak için uğradığı anlarda canlanıyordu. Seanneşeli bir insandı. Hafta sonunda kendisini yemeğe davet ettiğinde tereddüt etmeden, Olur, dedi genç kadın. Ama teyzesinin bunu hiç de hoş karşılamadığını görünce şaşırdı. Akıllıca bir şey mi sence? diye sormuştu Hannah. Matthew babasını daha yeni bulmuşken başka bir erkekle çıkmak?

Abby gülümsedi. Matt'e soracağım. Nasıl Piers... Miss Langton'la beraberse, benim de arkadaşlarım olması gerektiğini açıklamaya çalışırım.

Teyzesi, Oğlun karşı çıkarsa şaşırma, dedi. O da bir erkek, değil mi?

Teyzesinin tahmin ettiği gibi, Abby yapmayı tasarladığı şeyi söylediğinde Matthew suratını astı. Ya babam gelirse? diye bağırdı. Bugün yarın döner. Ya ararsa? Ne diyeceğiz ona?

Abby sabırlı bir sesle, Gerçeği tabii, diye
cevap verdi. Matt... babanla biz boşanıyoruz. Biliyorsun bunu. Vaktimi nasıl geçireceğim benim bileceğim bir iş. Babanla bir ilgisi yok.

Matt burnunu çekti. Tekrar birleşmeniz ihtimali yok mu hiç?

Yok.

Sen... İçini çekti çocuk. Yani, eğer ister-, se, sen evet der misin?

Hayır. Abby çok çabuk cevap vermişti. Boşa zaman kaybı bu Matt. Babanla ortak hiçbir şeyimiz yok.

Ben varım!

Evet, şey... Abby oğlunun araştıran bakışlarından kurtulmak için başını çevirdi. Gidip hazırlanmalıyım. Dr. Willis saat yedide beni almaya gelecek.

Matthew'yla yaptığı konuşmadan sonra hiç ummuyordu ama, o gece oldukça eğlendi Abby. Alnbury'de küçük ama pahalı bir lokantaya gitmişlerdi. Sean meslek hayatından olaylar anlatıyordu. Köy halkının güvenini kazanmcaya kadar çektiği sıkıntılardan söz etti. Bir yabancıydım ben gözlerinde, diye ekledi.

Abby gülümsedi. Ne demek istediğini anlıyorum. Sanırım beni de bir yabancı olarak görüyorlar. Kendisi aldırmıyor, ama Matthew da gözlerinde bir yabancı.

Teyzenin bahçesinde çalışırken gördüm onu. Güçlü bir çocuk. Alnbury'deki okula mı gidecek?

Hayır. Şey... Piers, Matt'in iyi bir eğitim görmesinin kendi sorumluluğu olduğuna karar verdi. Abbotsford'a yolluyor. Kendisi de orada okumuş. Beceriksizce kımıldadı. Durumu anlamak belki de zor geliyordur sana.

Doktor, Çocuğun hem annesiyle hem de babasıyla . birlikte olması kendisi için iyi, dedi.

Baba on bir yıl boyunca çocuğunu görmemişse bile mi?

O zaman bile. Özür dilermiş gibi gülümsedi. Özellikle erkek çocukların babalarına ihtiyaçları vardır. Ayrıca... Uzanıp Abby'nin elini tuttu. Kendi hayatını yaşaman için olanak sağlar bu sana.

Abby bu önerinin neden eskisi kadar çekici gelmediğini merak etti. Her zaman bağımsızlığıyla gurur duymuştu, ama birden, yalnız biri olmak anlamına gelmeye başlamıştı bu. Hala Matthew vardı tabii. Hannah teyze de kendisine muhtaçtı. Ama içindeki hüznün ve sıkıntının asıl nedeni Piers'dı. Bir kez Valerie Lang-ton'la evlenirse, artık Abby'nin işlerine karışmaya hakkı olmayacağını bilmesiydi.

Kasım ayı geliyordu. Abby geçmiş olaylara pişmanlık duymaktan başka yapacak bir şeyinin olmayacağı uzun kış gecelerinin yaklaşmasını hiç istemiyordu. Hannah da havanın etkisinde kalmış gibiydi. O gün öğleden sonra yatmak istediğini söyleyince Abby üzüldü. Bir süre sonra yukarı çıkıp tüylü yatak örtüsünün altında nasıl da zayıf ve hasta durduğunu görünce paniğe kapıldı genç kadın.

Matthew mutfak masasının üstünde bulmaca çözüyordu. Abby evi ona teslim edip paltosunu sırtına geçirdi ve doktorun evine koştu.

Kapıyı Dr. Willis'in kahyası Mrs. Davison açtı. Kadının yüzünden, Abby'yi tanıdığı belli oluyordu. Doktor evde, ama çalışıyor Mrs. Roth, dedi. Özel bir şey miydi?

Hayır. Abby başını dikleştirdi. Teyzem için geldim... Miss Caldwell... iyi görünmüyor.

Kadın bir adım geri çekildi. İçeri girsenize.

Abby teyzesinin durumunu anlattığı zaman, Çantamı alayım, dedi Sean Willis. Korkacak bir şey olmadığına eminim.

Eve doğru yürürlerken, Kahyan benden hoşlanmıyor, diye acı bir alayla konuştu Abby. Umarım zamanını boşa harcattığımı düşünmüyordun Dostluğumuzu istismar ediyormuşum gibi bir duyguya kapıldım.

Sean kıkır kıkır güldü. Mrs. Davison durumunu güçlendirmeye çalışıyor. Aptal değildir. Senin kendisi için en tehlikeli rakip olduğunu biliyor.

Sean!

Doğru ama. Eğer, bak eğer diyorum, eğer tekrar evlenecek olursam, durumu tehlikeye girecek sanıyor.

Birbirimizi, evlenecek kadar iyi tanımıyoruz ki.

Bu kadar küçük bir köyde en masum ilişkiler bile yanlış değerlendirilir.

Abby çabucak baktı ondan yana. Sen... biliyor musun?

Oliver'ların oğluyla olan yakıştırma ilişkini mi? Evet. Dönüşün eski dedikoduları alevlendirdi. Birlikte görüldüğümüz için de, bir sürü kişi beni gerçekler konusunda uyarmayı - kendilerine görev edindiler.

Aman Tanrım! Abby büyük bir bitkinlik hissediyordu. Neden rahat bırakmıyorlar?

Ne? Piers Roth'un oğlu olduğunu iddia ettiğin bir çocukla köye döndüğün sırada mı? Onlara biraz zaman tanı Abby. Dedikodu etmek istiyorlarsa, bırak etsinler. Bir an sustu. Sana bir şey söyleyeceğim... Olanlardan ötürü hiç kimsenin seni eleştirdiğini duymadım. Rothları ayıplıyorlar. Rothlar, haklarında o kadar çok şey duyduğumuz 'onlar'dan. Sense 'bizden'sin.

Abby içini çekti. Ama haksızlık bu.

Hayatta haksız olmayan bir şey var mı? Boş-ver. Zaten Roth, Langtonlann kızıyla evlendiğinde buradakilerin gözündeki eski sempatikliğini yitirecek.

Neden? Abby onun yüzüne baktı.

Hiç gördün mü onu? Kendini beğenmiş bir kadın. Onun buradakilerinin sevgisini kazana-' bileceğini mi sanıyorsun?

Şey... Piers'ın annesi de fazla sevimli biri değil.

Doğru. Ama onun zamanında, o mevkideki bir kadının sevimli olması da beklenmiyordu. Çok şükür, artık bazı şeyler değişti. Sanırım Roth da bunun farkında. Ama Miss Langton... Başını salladı.

Sean, Hannah'yı muayene ettikten sonra mutfağa, Matt'le birlikte oturan Abby'nin yanma gitti. Yaşlı bir hanım o Abby, dedi tatlılıkla. Bu tür tersliklere hazır olmalısın. Böyle şeyler olabileceği için buraya gelmeni istemiştim. Göründüğünden daha güçlü, merak etme.

Doktor gittikten sonra Matthew huzursuzca mutfağın içinde dolaşmaya başladı. Saat beşe geliyordu. Neden gelmedi? diye mırıldandı çocuk. Abby onun kimden söz ettiğini anladı hemen.

Ertesi sabah postaneye gittiğinde, Piers’m neden gelmediğini istemeye istemeye öğrendi genç kadın. Çelik kitap rafının arkasında durmuş, kitaplara bakarken iki kadının konuştuklarını duydu. Bizim Susan, gelinliği almak için Paris’e gittiklerini söylüyor, diyordu kadınlardan biri. Ama Mr. Roth bunu yapmaz dedim ben. Damadın düğünden önce gelinliği görmesi uğursuzluktur, bilirsin.

Nereye gittiler öyleyse? Birlikte kaçmış olmasınlar? ^

Kaçmak mı? Tabii ki böyle bir şey yapmazlar. Mr. Roth hala evli değil mi? Miss Caldwell’ in yeğeniyle. Boşanacaklar, biliyorum. Ama Mr. • Roth yasal olmayan bir evlilik yapamaz. Ayrıca, küçük bir macera da değil bu iş.

Ne demek istiyorsun?

İlk kadın kendini beğenmiş bir tavırla, Sonra anlatırım, dedi. Abby Caldwell’in geçen hafta Manor’a gittiğini biliyor musun? Dediğim gibi, bütün hikayeyi bilmiyorsun sen.

Abby utanç ve aşağılanma duygusuyla uyuşmuş gibiydi. Kadınların gitmesini bekledikten sonra o da dükkandan fırladı. Hannah teyzesinin ısmarladığı pulları bile unutmuştu. Şu anda Piers’m yokluğunu Matthew’ya açıklamak zorundaydı.

Ama bir şey söylemesi gerekmedi. Matthew heyecanla onun dönüşünü bekliyordu. Arabayı gördün mü? diye bağırdı. Rolls Royce! Düşünebiliyor musun? Bir Rolls Royce bana mesaj getirmeye geliyor.

Sana mesaj getirmek mi? Abby şaşkına dönmüştü.

Anne, bak! Bir mektup aldım... büyükannemden. Al, oku.

Abby önce oğluna, sonra onun uzattığı mektuba baktı. Mrs. Roth’tan mı?

Şimdi söyledim ya! Şoför getirdi. Rolls Royce eski modeldi, ama zararı yok.

Abby mektubu alırken çok büyük bir felaket olacakmış duygusuna kapıldı. Mrs. Roth, Matt-hew’yu o gün öğleden sonra çaya çağırıyordu. Jerrold’dan ilk binicilik dersini alması için erken gelmesini istiyordu. Ve, Abby’nin de birlik-. te gelmesini istediğini yazmıştı.

Harika, değil mi? Matthew heyecanla baktı annesine. Hazel’a bineceğim. Sen de geliyorsun.

Abby başını iki yana salladı. Gelemem.

Matthew’nun neşesi biraz sönmüştü. Gelemez misin? Neden? Sonra, anladığını sanmış olacak ki, Ha! dedi. Babamla Miss Langton’m da orada olacaklarını sanıyorsun. Daha birkaç gün dönmeyeceklermiş, şoför söyledi. Ama biz çaya gidebiliriz. Mrs. Roth’u yeniden görmek senin de hoşuna gidecek.

Gitmeyecek. Abby yumruklarını sıkmıştı. Üzgünüm Matt, gidemem. Doğru olmaz. Biz... Mrs. Roth’la anlaşamıyoruz.

Hiç kimseyle anlaşamıyorsun sen, doğru değil mi? diye parladı Matt. Her şeyi berbat etmek istiyorsun. Bile bile babamdan uzaklaştırdın beni. Şimdi de, tam onu tanımaya başlamışken, bunu da berbat etmek istiyorsun.

Doğru değil bu!

Doğru. Babamın bizimle ilgilenmek istemedi-
ğini söyledin, ilgilendi. Bana aldırmadığını söyledin, aldırıyor. Onu görmemem için elinden gelen her şeyi yaparsın. Doğru ya da yanlış olmasına aldırmıyorsun. Kıskanıyorsun, o kadar!

Kıskanmak mı? Abby dehşete kapılmıştı.

Yalan mı? Eğer uzak durursan, benim de aynı şeyi yapacağımı sanıyorsun, ama yapmayacağım. Şoföre, saat ikide gelip beni almasını söyledim.

Durum hayal edemeyeceği kadar berbattı. Matthew şimdi de, onu babasınm ailesinden uzaklaştırmaya çalıştığına inanmaya başlamıştı. Kendisine gösterilen ilgiyi kıskandığına inanıyordu. Abby çocuğun güven duygusunu bir daha yerine gelmeyecek biçimde yıkmadan nasıl açıklayabilirdi ona durumu? Matt...

Beni durduramazsın, diye mırıldandı Matt-hew, ama sesinden, kendinden pek emin olmadığı belli oluyordu. Oğlunun yüzündeki şaşkınlık ve utancı görünce yüreği burkuldu Abby'nin. Piers burada olsaydı, Matthew'yu Manor'a yollamakta bir sakınca görmezdi. Ama tek başına büyükannesine yollamak... kadının ne yalanlar kıvıracağını bilmemek... Asla yapamazdı bunu.

Pekala, dedi ve daha ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu söylediğine. Gideceğiz. İkimiz. Ama çaya kalmak yok. Sen Hazel'a bindikten sonra eve döneceğiz. Tamam mı?

Matthew dudaklarını büzdü. Peki, diye mırıldandı. Hiç gitmemekten iyi.

Hannah teyze haberi duyunca hiç sevinmedi. Yemekten sonra Matthew üstünü değiştirmek için yukarı çıkınca, Kendini ateşe atmıyor musun? dedi. Bu kadın senin için hiç iyi şeyler düşünmez. Manor'da yediğiniz yemek konusunun kapanmayacağını düşünmüştüm zaten.

Teyze, onunla bir ilgisi yok ki. Matt'le...

Emin misin? Abby, hizmetçiler o gün olan her şeyi anlatmışlardır Mrs. Roth'a. Seni çağırtmasının an meselesi olduğunu söylemiştim.

Beni çağırtmadı. Abby yorulmuştu. Hannah teyze... Manor'da yemek yedim diye ne söyleyebilir ki? Piers davet etmişti.

Hmm. Hannah kaşlarını çattı. Uzun bir yemekti. Döndüğünde saat üç olmuştu.

Abby'nin yüzü alev alev yanıyordu. Şeyy...

Şey, ne? Keskin gözlerle baktı ona. Abby, canım, seni ayıplamıyorum O adamı sevdiğini biliyorum... ama seni yatağına almasına izin vermen akıllıca bir şey mi?

Öyle olduğunu nereden biliyorsun?

Seni tanıyorum Abby. Seni geri getirdiğinde ne halde olduğunu biliyorum. Bir şey olduğunu tahmin ettim, ama seni sinirlendirmemek için sormadım. Yeteri kadar sinirli ve altüst olmuştun. Bir an durdu. Özür dilerim Abby, ama Piers Roth'u yıllardır tanırım. Senden uzak durmayı hiç beceremedi. O zaman senin için üzülmüştüm, şimdi de üzülüyorum.

Buna gerek yok teyzeciğim...

Nef Piers seni altüst edip tüm düzenini bozarken mi? Ama, eskiden olanlardan sonra daha akıllı davranacağını sanmıştım doğrusu.

Şey, unutalım bu konuyu, olmaz mı?

Unutabilecek misin?

Abby başını önüne eğdi. Unutmak zorundayım.

Hannah hırsla, Nasıl yapabildi? diye söylendi. Nasıl yapabilir? Hiç utanmaz mı bu adam? Abby'nin itiraz etmeye çalıştığını görünce, Hayır, beni susturamazsın, diye bağırdı. Başına gelmedik kalmadı. Evlenmeden önce hamile kaldığını bilmiyor muyum sanıyorsun!

Ben o zaman bunu bilmiyordum ki teyze.

Evet, bilmiyordun. Ama bu iş daha da önce olmadı diye Piers Roth'a teşekkür etmemiz gerekmezdi.

Abby ellerini yüzüne kapadı. Onu sevdim.

Biliyorum. Yoksa hamile olup olmamana bakmadan onunla evlenmene engel olmaz mıydım sanıyorsun?

Piers'dan hoşlandığını sanıyordum.

Hoşlanıyordum. Hoşlanıyorum. Bu gerçek hiç hoşuna gitmiyormuş gibi dudaklarını büzdü. Ama tekrar incinmeni istemiyorum; hele burada bulunmanın sorumlusu benken!..

Oh, aptallık etme. Abby sarıldı yaşlı kadına. Yetişkin bir kadınım teyzeciğim. Benim için üzülme, ne olur. Benim için hiç önemi yok o... olanın.

Hannah sesini çıkarmadı. Yeğenini yalancılıkla suçlamadan söyleyebileceği pek bir şey yoktu.

Abby büyük bir zafer kazanmış gibi bir duyguyla ayrıldı evden. On iki yıl önce bu kadar kolay olmazdı bu, özellikle Hannah teyze böyle gözlerinin içine bakarken. O zaman Abby'nin güven dolu sözlerini yalanlayan akıtılmamış yaşları görürdü o gözlerde.

ONUNCU BÖLÜM

Abby yıllardır bu kadar lüks bir arabada yolculuk etmemişti. Matthew, Yazık, burda kimseyi tanımıyoruz. Mahalledeki çocukların beni bu arabada gördüklerini bir düşünsene, deyince sesini çıkarmadı.

Rolls Royce eve giden çakıllı yola saptığında, Matt alçak sesle, Seni buraya gelmeye zorladığım için bana çok kızmadın, değil mi? diye sordu. Yani, büyükannemle pek dost olmadığınızı biliyorum, ama sen kin gütmenin aptalca bir şey olduğunu söylersin hep.

Araba evin önünde durmuştu. Üzülme, dedi Abby. Büyükannen beni davet ettiğine göre, kapıdan kovmaz herhalde.

Böyle bir şey yapmaz, diye güvenle konuştu çocuk, Buna izin vermem.

Mrs. James kapıda karşıladı onları. Vay, vay! Gene geldiniz demek Mrs. Piers, diye iğneli bir sesle konuştu, ama Abby kibarca,

Sizi tekrar gördüğüme sevindim, demekle yetindi. Oğlumu tanıyorsunuz, değil mi?

Tabii. Gergince gülümsedi kadın. Merhaba. Matthew. Binicilik dersi için geldiğini duydum.

Evet. Matthew etrafına bakmıyordu. Abby, bir çeşit gururla, oğlunun çevresindeki gösterişten bir zamanlar kendisinin etkilendiği gibi etkilenmediğini düşündü.

On iki yıldır Mrs. Roth'u görmemişti Abby. Kadının gözle görülür biçimde yaşlandığını fark etti. Bir zamanlar gür ve siyah olan saçları seyrelmiş, gri bir renk almıştı. Yüzü incelmiş, gergin cildi sarkmıştı. Hala güzel bir kadındı; güçlü hatları olan, kişilik dolu bir yüzü vardı ve Abby' nin hatırladığı gibi etkileyiciydi hala.

Abby kaynanasının, oğlununkilere hiç benzemeyen • çelik grisi gözlerini Matthew'ya çevirdiğini gördü. Beklenmedik bir şevk ve arzuyla süzüyordu çocuğu.

Buraya gel Matthew. Büyükanneni öpmeyecek misin? Gelinine şöyle bir baktıktan sonra konuşmuştu Mrs. Roth. Yanına gelen çocuğu kendisine döğru çekip ters ama sevgi dolu bir tavırla, Bu kılıkta ata binmeyi beklemiyorsun umarım, dedi.

Yüzü kızaran Matthew üstündekilere bakarak, Başka şeyim yok, deyince, Abby'nin yüreği sızladı. Ama kayınvalidesinin bu sözleri eleştirmek için söylemediği belli oldu az sonra.

Binicilik kıyafetin olmadığını biliyorum, diye gülümsedi kadın. O yüzden Newcastle'dan bir takım aldım sana. Mrs. James'le yukarı çıkarsan, nerede üstünü değiştirebileceğini gösterir sana.

Abby ağzını açtı, ama oğlu çaresiz bakışlarını ondan yana çevirince, çocuğu düş kırıklığına uğratamayacağını anladı. Evet, dedi gergin bir tavırla. Git de üstünü değiştir Matt. Büyükannenin bunu düşünmesi ne ince bir şey. Umarım üstüne uyar.

Matthew gülümsedi ve yaşlı kadını çabucak kucaklayıp dışarı fırladı. Abby'nin korktuğu an gelmişti. Kayınvalidesinin soğuk gözleri kendisinden yana dönünce, elinde olmadan kasıldı.

Oturmaz mısın Abigail? Mrs. Roth, Abby' nin adını kısaltmadan söyleyen tek kişiydi. Abby bunu duyunca, oğlunun, sekreterine aşık olduğunu öğrendikten sonra, Mrs. Roth'un kendisiyle yaptığı konuşmayı hatırlayıverdi. Ödü patlamıştı o zaman. Siyah ceket ve külot pantolon giymiş, elindeki kamçıyı çizmelerine vurarak sabırsızca kendisine bakan kadının karşısında donup kalmıştı. Ama şimdi korkmuyordu. Oğlunun ilişkilerini kontrol etme arzusu, yaşamının her yönünü acınacak bir hale sokmuş yaşlı ve hasta bir kadındı karşısındaki.

Tam önündeki iskemleye oturup bacak bacak üstüne attı. Nasılsınız Mrs. Roth? Romatizmanız olduğuna üzüldüm.

Önemli değil. Kayınvalidesi onun kendisine acımasını istemiyordu, açıktı bu. Ameliyatla düzeleceğini söylediler, ama doktorlara güvenmem.

Abby sessizce dinledi onu. Yeşil perdelerin arasından süzülen ışık odayı deniz altının renklerine benzer bir aydınlığa boğuyordu. 'Bunca zenginlik ve güzellik Matthew'yu mutlaka etkiler,' diye geçirdi aklından. Bir yandan da, Piers' ın annesinin, oğlu hakkında aslında ne düşündüğünü merak ediyordu. Gösterdiği sevgi, tanıdığı kişiliğine uymuyordu. Bir niyeti olmasa, Mrs. Roth, Matthew'ya böyle davranmazdı.

Tüvit bir ceket ve binici pantolonu giymiş, yüksek çizmelerin içinde bacakları daha da uzun görünen Matthew odaya girince ehdişelerini unuttu. Ne kadar yakışıklıydı, çevresine nasıl da uyum göstermişti oğlu. Ne kadar Piers'a benziyordu...

Hazırım büyükanne. Matthew'ya bakarken Mrs. Roth'un sert yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

Nasıl yakışmış, değil mi Abigail? Abby başını sallayınca, Gidip Jarrold'ı bul şimdi, dedi. Çayı saat dörtte içeceğiz.

Oh, ama... Matthew çaresizlik içinde annesine baktı. Abby onun, kendi söylediklerini hatırladığını anlamıştı.

İyi eğlenceler canım, dedi oğluna. Matthew, annesinin onayını almış olmaktan memnun, mutluluk içinde çıktı odadan.

Matthew gittikten sonra aralarındaki hava daha da soğumuş gibiydi. Abby rahat tavrını korumaya zorladı kendisini. Mrs. Roth'un onunla işi bitmemişti henüz. Genç kadın kalkıp gitmek istemesine rağmen, teslim olmamaya da kararlıydı. Ata binmeyi özlüyorsunuz herhalde, dedi. Eskiden çok severdiniz.

Mrs. Roth başını kaldırdı. Acımana ihtiyacım olduğu için çağırmadım seni buraya Abigail.

Abby sesinin sakin çıkmasına çalışarak, Sanmam, dedi. Herhalde Matt hakkında konuşmak istiyorsunuz. Ona bu şansı tanıdığınız için size minnettar olmamı bekliyorsunuz sanırım.

Senden hiçbir şey beklemiyorum, diye buz gibi bir sesle cevap verdi kadın. Bir sokak çocuğunun ahlak anlayışının dışında!

Ne demek istiyorsunuz?

Geçen hafta ben yokken buraya gelmeni kastediyorum. PiersV baştan çıkarmak. için ahlaksızca davranmandan söz ediyorum. Böyle davranıp, boşanma talebinin dayanaklarını ortadan kaldırmak istedin.

Piers'm annesinin, kendisiyle bu şekilde konuşmaya hakkı olduğunu düşünebilmesi karşısında derin bir öfke duydu Abby, sonra birden gülmek geldi içinden. Artık Mrs. Roth'un korkutup etkileyebileceği bir çocuk değildi. Yetişkin bir kadındı ve kayınvalidesi istediğini zorbalıkla elde edeceğini sanıyorsa çok yanılıyordu.

Piers'ı baştan çıkarmadım, dedi kılını kıpırdatmadan. O da beni baştan çıkarmadı.

Bunu yapmayacak kadar akıllıdır. \

Ama, dedi Abby, sesi sertleşmişti. Bu, sevişmedik anlamına gelmez. Seviştik. Mrs. Roth' un hızla içini çektiğini duymazdan gelcji. Duyduğu zafer hissinin tadını çıkarıyordu. Mrs. James size söylemedi mi? Eminim söylemiştir.

Yalan söylüyorsun!

Sahi mi? Abby aldırmaz bir tavırla kaldırdı omuzlarını, Neden kahyanıza öğleden sonrayı, nerede geçirdiğimizi sormuyorsunuz?

Mrs. Roth'un yüzü çirkin bir renk almıştı. Boşanmaya karşı çıkacağını mı söylüyorsun?

Ben... hayır. Abby sakin olmak için zorluyordu kendisini. Olanlar... önceden tasarlanmıştı. Hiçbir şeyi değiştirmez yani. Piers istediği gibi boşanabilir. Ona şantaj yapmayı hiç düşünmedim, eğer söylemek istediğiniz buysa. Ama artık benim davranışlarımı denetleyebileceğinizi aklınızdan çıkarın Mrs. Roth. Yapamazsınız. Gücünüz yok.

Sahi mi? Kadının elleri titriyordu. Göründüğüm kadar çaresiz değilim.

Öyle olduğunuzu hiç düşünmedim. Abby içini çekti. Mrs. Roth... sizinle tartışmak istemiyorum. Buraya gelmeyi ben istemedim ve inanın, gitme zamanı geldiğinde en az sizin kadar memnun olacağım. Gelin, hiç olmazsa bugünlük ateşkes ilan edelim. Matthew'nun hatırı için.

Mrs. Roth'un yüzü kasıldı. Hiç utanman yok, değil mi? diye bağırdı. Ne cesaretle orada oturup oğlumu seninle sevişmesi için kandırdığını itiraf ettikten sonra, benim buna ses çıkarmamamı bekliyorsun?

Hiç sanmadım böyle bir şeyi.

Sanmadın, ama olanları bana anlatmak hoşuna gitti, değil mi? Senin yüzünden oğlumun hayatının mahvolmasına aldırmıyorsun.

Abartıyorsunuz.

Sen olmasaydın, Melanie Hastings'le evlenecekti.

Onu sevmiyordu Piers.

Sevgi! Mrs. Roth burun kıvırdı. Piers senin ne olduğunu ortaya çıkardığında aşkın ne faydası oldu sana?

Abby başını önüne eğdi. Bunların hepsi söylendi sanırım Mrs. Roth, dedi. Artık bırakmak zamanı gelmedi mi?

Bırakmak mı? Mrs. Roth bozulmuştu. Sen istersin tabii. Olanları önemsememi ve hiçbir şey olmamış gibi davranmamı istersin. Roth-side'a geri döndüğünü duyduğum arıda, sorun çıkaracağını biliyordum. Piers'm yaşamına burnunu sokmak için hiç vakit kaybetmedin.

Öyle değildi. Abby başını kaldırdı. Mrs. Eoth, Matt, Piers'ın oğlu. Ne derseniz deyin...

Biliyorum.

Abby birden göğsünün sıkıştığını hissetti. Biliyor musunuz? Zayıf bir sesle tekrarladı. Biliyorsunuz...

Mrs. Roth, mendilini arıyormuş gibi yaptı. Ama Abby, kadının bu gerçeği böyle birden söylemek niyetinde olmadığını, kendini toplamak için zaman kazanmaya çalıştığını tahmin ediyordu. Evet, dedi sonunda yaşlı kadın. Üç haftadır biliyorum. Piers, Matthew'yu buraya getirdiğinden beri.

Abby bayılmamak için kendini zorladı. Birden, buraya gelmenin içine saldığı endişe, ve korkuyu hatırlamıştı. Korkacak bir şey olmadığını kendi kendine söylemesine rağmen, korku, tıpkı bir zehir gibi dayanma gücünü kemiriyordu.

Nasıl... nasıl öğrendiniz? diye sorunca, kayınvalidesi sırtını dikleştirdi.

Şimdi bunun önemi yok, dedi. Önemli olan, Matthew yüzünden, benim dediklerimi yapmak zorunda olman.

Abby'nin ağzı kurumuştu. Dediğinizi yapmak mı? Ne demek istiyorsunuz?

Rothside'dan gitmeni istediğimi söylüyorum AbigaiL Eşyalarını toplayıp, geldiğin yere dönmeni istiyorum.

Abby düşünemez olmuştu. O kadar çabuk, o kadar beklenmedikti ki gelişmeler ve kendisi hala Mrs, Roth'un açıklaması karşısında öylesine şaşkındı ki, bir heykel gibi kalakalmıştı oturduğu yerde. Mrs. Roth nasıl öğrenmişti?

Nasıl bilebilirdi?

Kendine gel kızım!..

Yaşlı kadının sert uyarısı tanıdık bir yankı yapmıştı Abby'nin kulaklarında; beyni tekrar çalışmaya, başladı. Piers'm annesi onu kekeleyen bir aptal durumuna ilk kez düşürmüyordu. 'Ama son kez oluyor,' diye öfkeyle düşündü Abby. Şaşkınlığın yerini öfke alırken, ona karşı çıkacak gücü bulmaya başlamıştı. Rothside'dan ayrılmaya hiç niyetim yok Mrs. Roth, dedi. Bu konuyu ı bir kez daha düşünmelisiniz

Fikrini değiştirmeni sağlayacağımın farkm-dasm tabii. j

Abby oturduğu yerden ayağa kalktı. Bu konuşmanın bizi bir yere götüreceğini sanmıyorum, dedi katı bir tavırla. Sonunda masumiyetimin kanıtlanmış olmasına memnunum. Matt'in torununuz olduğunu kabul ettiğinize memnunum. Ama Rothside'dan ayrılmam konusunda tehditlerinizin bir yarar getirmeyeceğini, ikimiz de biliyoruz. Üzülmeyin, Piers'm yoluna çıkmamaya çalışacağım. Kendimi gene aptal durumuna düşürmeye hiç niyetim yok.

Matt'i torunum olarak kabul ettiğimi söylemedim, dedi kadın usulca. Abby tam ona arkasını döneceği sırada kalakalmıştı.

Anlayamadım?

Ne dediğimi duydun. Buz gibi gözlerle baktı Mrs. Roth. Bu konuda bir şey söylemedim.

Ama dediniz ki...

Matthew'nun Piers'm oğlu olduğunu bildiğimi söyledim. Bu, gerçeği herkese yaymak niyetinde olduğumu göstermez.
Ama bu... Piers...
Piers bilmiyor. Bilmeyecek de... asla. Benden öğrenmeyecek.
Abby şaşkınlık içindeydi. Mrs. .Roth'un yüzünden, intikamını aldığı anlaşılıyordu. Görüyorsun, dedi. Bütün kartların bende olduğunu söylemiştim sana. Matthew incinebildiği müddetçe, güvenip dayanabileceğin hiçbir- şey yok.
Abby yumruklarını sıktı. Ne yapmak niye-tindesiniz?
Anlatayım. Mrs. Roth işin zevkini çıkarıyordu. Eğer Rothside'dan gitmeye razı olursan, Matthew'nun bizimle kalıp Abbotsford'a gitmesine razı olursan, bir piç olduğunu hiçbir zaman söylemem ona.
,Piç değil!
Sana inanır mı dersin? Gevşekçe salladı kolunu. Onu bütün bunlardan mahrum edersen?
Seni ihtiyar cadı! Abby'nin dudakları titriyordu.
Bana hakaret etmen bir şeyi çözmez, diye hırsla konuştu Mrs. Roth. Birbirimizi anlıyoruz Abigail. Ve sen, dediğimi yapacağımı biliyorsun.
Söylediklerinizi Piers'a anlatacağım, diye bağırdı Abby. Gerçeği bildiğinizi ona söyleyeceğim.
Sana inanrriaz, diye kibirli bir tavırla cevap verdi yaşlı kadın. Daha önce inanmamıştı sana, şimdi neden inansın? Ne de olsa, beni suçlayacağın şey o kadar akla uzak ki, herhalde güler Piers.
Akla uzak! Abby boğuluyordu neredeyse. Çök, çök kötü bir kadınsınız siz!
Ben kararlı bir kadınım, diye karşılık verdi Mrs. Roth. Ve Piers'ın hayatından çıkıp gitmeni istiyorum... tamamen.
Arkasındaki kapı açılıp oğlu içeri girdiğinde Abby hala donmuş gibi duruyordu ayakta. Matthew'nun yüzü soğuk havadan pembeleşmişti. Havadaki gerilimi sezmiş gibi annesine baktı, ama Mrs. Roth çocuğun dikkatini hemen kendisine çekti.
Ee, nasıl gitti bakalım? Pantolonunda fazla çamur yok. Kaç kez düştün?
Matthew gülümsedi, ama mutlu değildi. Bakışları tekrar annesine doğru döndü. Birden yüzündeki gülümseme kayboldu. Abby kendini oğlunun insafına bırakmak için dayanılmaz bir istek duydu, ama bunu yapamayacağını biliyordu. Haksızlık olurdu bu. Henüz bir çocuktu Matthew. Mrs. Roth'un, oğluyla aralarındaki ilişkiyi yıkmak için elinden geleni yapacağını da biliyordu.
Bir şey mi oldu anne?
Çocuğun heyecanlı sesini duyan Mrs. Roth uyarırcasına baktı gelinine. Abby, Yoo, hayır, demeyi başardı. Büyük bir güçlükle denetliyordu kendini. Eğlendin mi? Jarrold ne dedi?
İlk sefer için çok başarılı olduğumu söyledi. Matthew hala annesine bakıyordu. Bir tek kez düştüm.
İyi, diyen Abby, oğlunun artık kendisine bakmamasını diliyordu. Mrs. Roth konuşunca rahatladı.
Gene gelmelisin, en kısa zamanda... Zafer kazanmış gibi baktı Abby'ye. Aslında, annen, burada kalmak istersen itiraz etmeyeceğini söylüyordu. Manor'da kalmak ister misin?
Manor'da kalmak mı? Abby bu ani saldırı karşısında kendisini toparlamaya çalışırken, Matthew'nun bakışları tekrar annesine döndü. Annemle benim burada sizinle ve babamla kalabileceğimizi mi söylüyorsunuz?
Büyükannen senden söz ediyor Matt, benden değil. Biliyorsun... babanla boşanıyoruz. Benim burada olmamın pek anlamı olmaz, değil mi?
Matthew dudağını ısırdı bir an, sonra büyükannesine döndü. Doğru mu bu? Yani... yalnız beni mi istiyorsunuz?

Manor'da yaşamak istemez misin? Mrs. Roth ellerini çocuğa uzattı. Babanın uyuduğu bebek odasını görmek istemez misin? Mrs. James de konuk odalarından birini tam senin istediğin gibi döşer. Akşamları ikimiz kağıt oynarız.
Ben kağıt oynamam. Matt omuzlarını kaldırmıştı. Televizyon seyretmeyi severim.
Mrs. Roth içini çekti. Televizyonumuz da var Matthew. Canın sıkılmaz demek istemiştim sadece. Baban, ben ve... üvey annen, hoşça vakit geçirmen için elimizden geleni yaparız.
Yapacağınıza eminim... Beceriksizce omuz silkti çocuk. Yalnız... şey, gene gelip sizi görmek isterim. Babam ve siz çok iyi davranıyorsunuz ama... annemi bırakamam. Benden başka kimsesi yok.
Teyzesi var. Kendisine karşı gelinmesine alışık olmayan Mrs. Roth'un sesi sert çıkıyordu. Matthew'nun itiraz etmesini hiç beklemediği de açıktı. Annen genç bir kadın. Kendi hayatını vaşamak isteyebileceğini hiç düşünmedin mi? Senin yaşındaki bir çocuğun yaratacağı kısıtla-malar olmadan... Belki tekrar evlenmek istiyordur!
Abby bunu yalanlamak için ağzını açtı, ama hemen kapadı. Kaynanasının gözleri üzerine dikiliyken kendisini korumaya cesaret edemezdi. Ama oğlu şaşkınlıkla kendisine dönünce, onu yatıştırmak arzusu bütün korkularının üstüne çıktı. Bu doğru değil Matt, dedi. Mrs. Roth'un yüzünde beliren ifadeyi görmezden geliyordu. Hiçbir zaman seni bir engel olarak görmedim; yeniden evlenmeyi de düşünmüyorum.
Ama Manor'da kalmama aldırmayacaksın, öylemi?
Abby dudaklarını yaladı. Ben... eğer sen istersen.
Benden kurtulmayı istemiyor musun?
Senden kurtulmak mı? Abby dehşete kapılmıştı. Tabii ki hayır!
Annen, eğer Manor'da yaşamayı tercih edersen sana engel olmayacağını söylemek istiyor, dedi yaşlı kadın sabırsız bir sesle. Matthew, sen benim torunumsun, babanın oğlusun. Anlıyor musun? Ben de, baban da öldüğümüzde Roth-side Manor senin olacak!
Abby haykırmak, Matthew yaşındaki bir çocuğun böyle bir seçim yapamayacağını, terazinin kefesini Rothlardan yana ağır bastırmaya çalışmanın haksızlık olduğunu söylemek istedi. Bir çocuğun, Rothlann sağlayacağı belirsiz ve güvenilmez yararlarla, şefkat ve sevgiyi doğru olarak tartması nasıl beklenebilirdi.
Annen Rothside'dan ayrılabilir, diye ısrar etti Mrs. Roth. Senin için üzülmesine gerek kalmayınca, buraçla yapacak bir işi de kalmıyor.
Ama Hannah teyze ne olacak? Matthew yumruklarını sıktı. Anne! Buradan gidemezsin. Hannah teyze ne yapar sonra? Yaşlılar yurduna gitmek istemiyor, biliyorsun!
Abby derin bir soluk aldı. Şimdilik bu konuyu bir yana bırakalım. Kayınvalidesinin bakışlarını kararlı bir tavırla karşılamaya çalışıyordu. Bir anda karar verilebilecek bir şey değil bu. Oğluna döndü. Matt, gidip üstünü değiştir. Gidiyoruz. Büyükannenle başka zaman çay içebilirsin.
Yaşlı kadın dudaklarını büzdü. Üstündeki elbiseler sana ait Matthew, değiştirmene gerek yok.
Bir an duraksayan Matthew dışarı çıkınca, Abby kaynanasının öfkesini karşılamaya hazırlandı. Oğlunun geleceği konusunda karar vermen için kırk sekiz saatin var, dedi yaşlı kadın buz gibi bir sesle. Ondan sonra onunla ilişkimi keserim, ama bunu neden yaptığımı öğrenmesini de sağlarım.
Eve dönmek için otomobile biner binmez Matt-hew kendisi yokken neler olduğunu öğrenmek istedi. Büyükannem neden Manor'da kalıp kalmayacağımı sordu? Ona ne dedin? Kimin fikriydi bu?
Yorgun bir tavırla arkasına yaslanan Abby, Büyükannenin fikriydi, dedi. Benimle ilgisi yok. Herhalde... şenin iyiliğini istiyor olmalı. Onların sağlayacağı hayatı benim sağlayamayacağımı biliyor.

Matthew soluğunu koyverdi. Ben de bu iş çoktan kararlaştırıldı sanıyordum. Babam Abbotsford'a gideceğimi ve seninle ve teyzemle birlikte oturacağımı söylemişti. Şimdi neden Manor'da oturmamı istiyor? Aslında buradan gitmek istemiyorsun, değil mi?
Abby titredi. Şey... bilmiyorum.
Hannah onları kapıda karşıladı. Bu ziyaret konusundaki şüpheleri yüzünden belli oluyordu. Matthew üstünü değiştirmek için yukarı çıkınca Abby, Tamam, Mrs. Roth'un beni Manor'a davet etmesinin gizli bir nedeni varmış, dedi. Ama şimdi anlatamam bunu. Matt duyabilir.
Hannah içini çekti. Şimdi de ne diyor? Hala hayatını etkileyebileceğini düşünmüyordur herhalde.
Yo, düşünüyor. Abby'nin sesi acıyordu. Neler söylediğini duyunca, bunu yapabileceğini de anlarsın.
Sean Willis geldiğinde çay içiyorlardı. Han-nah'nın şeytanlıkla baktığını görünce gülümsedi adam. Mesleki bir ziyaret değil bu. Abby'nin bir saat için gelip kızıma bakıp bakamayacağını sormaya gelmiştim. Mrs. Davison evde yok ve ben acil bir vakaya çağrıldım.
Tabii bakarım. Abby teyzesine döndü. Bir sakıncası yok, değil mi?
Yok tabii, dedi Hannah. Sonra doktora baktı. Kim çağırdı?
Mrs. Crossley. Bebeği yolda. Ebe bazı komplikasyonlar olabileceğini düşünmüş. Ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum. Sekizden önce dönerim.
Abby, Searf'in eve girdiğini duyduğunda saat onu geçiyordu. Miranda'yı yatıralı neredeyse üç saat olmuştu. Bütün bu süre boyunca içinde bulunduğu çıkmaza bir çözüm bulmak için düşünüp durmuştu. Yapacak bir şey olmadığını görmesine rağmen, bir türlü kabullenemiyordu bunu.
Sean oturma odasına girerken, Özür dilerim, dedi. Tahminimden uzun sürdü.
Üzülme. Abby kendi derdini bir gülümsemenin arkasına gizlemeye çalıştı. Gerçekten önemli değil. Miranda da çok usluydu zaten.
Sean gülümsedi. İyi bir çocuktur.
Abby başıyla onayladı, sonra doktorun yüzünden yorgunluk aktığını görünce, Gitmeden sana bir fincan çay yapayım, dedi. Bitkin görünüyorsun. Otur. Akşam yemeğini hazırlarken Miranda bana mutfakta her şeyin yerini göstermişti
Sean koltuğa çökerken, Sen de bana eşlik edersen iyi olur, dedi. Lütfen!
Abby içini çekti. Pekala. Ama sonra hemen gitmeliyim. Hannah teyze merak eder.
Abby çayı hazırlayıp fincanını doldurduğunda, Sean arkasına yaslanıp, Hımm, ne hoş, değil mi? dedi. Güzel bir kadının dönüşümü beklemesinin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Sonra, Abby'nin gergin yüzüne bakıp birden sordu. Bugün öğleden sonra Manor'da çay içtiğini duydum. Mrs. Roth savaş baltasını gömdü mü?
Evet, diye acı bir alayla karşılık verdi genç kadın. Kafama.
Nasıl öğrendiğimi merak ediyorsan, Mrs. Crossley'nin annesi Mrs. James'in kardeşi oluyor. Bildiğin gibi, Rothside'da haberler çabuk yayılır.
Tam haber olacak bir durumdu sanırım.
Mrs. Roth'la birbirimizi sevmediğimizi herkes biliyor. Mrs. James'in ne dediğini merak ediyorum doğrıisu. Manor'da olan her şeyden haberi var.
Sean uzanıp Abby'nin elini tuttu. Ne oldu? Neden birden bu kadar gerginleştin? Benim söylediğim bir şey mi neden oldu buna?
Yo, hayır. Bak, gitsem iyi olacak...
Henüz değil. Sean elini bırakmamıştı. Sözcükleri dikkatle seçerek, Abby, dedi, eğer yapabileceğim bir şey varsa, çekinme.
Kimse bir şey yapamaz. Elini geri çekti. Çay için teşekkürler.
Genç kadın ayağa kalktığı halde Sean yerinden kımıldamamıştı. Dur, dedi. Abby, sahiden sana yardım etmek istiyorum. Eğer, senin için durumu daha kolaylaştıracaksa, sorununun ne

olduğunu tahmin edebilirim. Matthew... ve Rothlarm, onun kimliği konusundaki şüpheleri, değil mi?

Abby soluğunu tuttu. Nereden biliyorsun bunu?

Sean içini çekti. .Benim kadar uzun süre doktorluk yaparsan, insanların kafalarının nasıl çalıştığını öğrenirsin. Dedikodu olacağı açık. Biliyorsun bunu. Özellikle sen Rothside'dan ayrıldıktan sonra.

Abby'nin omuzları çökmüştü. Neler... söylüyorlar?

Matthevv, Roth'un oğlu mu, değil mi? Çoğu oğlu olduğuna inanıyor.

Yaa! Genç kadın, neredeyse duyulmaz bir' sesle, Biri dışında, diye mırıldandı.

Sean, Piers mı? diye sorunca yüzü kızardı
Abby'nin.

Evet.

Ama neden? Sean ayağa kalkmıştı şimdi. Tristan Oliver'la olan o eski hikayeyi kastetmiyorum. Neden şüphelensin ki diyorum.

Abby başını önüne eğdi. Eğer sana anlatırsam, kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?

Söz.

Biz evlenmeden önce Piers bir test yaptırmış. Ona... kısır olduğunu söylemişler.

Kısır ha! Sean şaşırmıştı. Ama doğru olmadığı ortada, değil mi? Genç kadının yutkunduğunu görünce, Matthew'nun Piers'm oğlu olduğuna hayatım üstüne bahse girerim, dedi.

Abby'nin sinirleri altüst olmuştu. Öyle mi düşünüyorsun?

Allah kahretsin! Yemin ederim öyle olduğuna. Ne kadar benzediklerini görmüyor musun?

Sean, Piers bana inanmaz. Dr. Morrison'm yazdığı raporu gördü.

Morrison! Sean'in ağzının iki yanı aşağı doğru sarktı. Testi Morrison'ın yaptığını mı söylüyorsun?

Tabii.

Dr. Morrison'm emekli olma zamanını çok geçirdiğini söylemek zorundayım.

Yani... Bir yanlışlık mı yaptı? Abby ne düşüneceğini şaşırmıştı.

Onu açık açık suçlayacak değilim. Ama bu köyde bir iki kişi var ki, hala hayatta oldukları için çok şanslılar. Ellerini. açtı. Yaşlıydı. Romatizması vardı. Yeterli sabrı yoktu. Bir an sustu. Ama Roth neden bu testi yaptırdı, anlamıyorum. Çok sağlıklı görünüyor.

Abby duraksadı. Annesinin fikriydi. On sekiz yaşındayken kabakulak geçirmiş. Doktor Morrison'ı görmesini de annesi önerdi.

Sean öfkeli bir ses çıkardı. Binlerce erkek, hiçbir yan etkisi olmadan kabakulak geçirir.

Biliyorum. Ama bu konuda bir şey bilmiyordum, şeye kadar...

Hamile olduğunu anlayana kadar, diye onun yerine cümleyi tamamladı Sean. Zavallı Abby! Demek o yüzden kaçtın? Geri dönünce her şey yeniden başladı şimdi de.

Evet. Abby gözyaşlarını engellemek için gözlerini yumdu bir an.

Bir fikrim var, dedi genç adam. Buraya geldiğimde Dr. Morrison'ın tüm tıbbi kayıtlarını da devraldım. Tüm hastalarının dosyaları var bende. Hazırladığı rapor da hala dosyada olabilir. Biraz zaman alır, ama istersen bakarım dosyalara.

Yapar mısın bunu?

Bana böyle baktığın zaman her şeyi yaparım. Yüzünü buruşturdu Sean. Kurallara uymaz, ama hala Piers'm karışısın ve bu olağanüstü bir durum. Biraz bekler misin?

Abby saatine baktı. On bire geliyordu ve Sean de çok yorgundu. Yarın, dedi. Bir gün daha beklerim. Bunca yıl bekledikten sonra... Çok iyisin, diye boğuk bir sesle ekledi.. Dinlediğin için teşekkür ederim.

Onu kapıya kadar geçiren Sean, teyzesinin evine girene kadar arkasından baktı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Abby ertesi sabah çok geç uyandı. Sabahlığına sarınıp aşağı indiğinde mutfakta kimseyi bulamayınca biraz huzursuz oldu. Yukarı, teyzesinin odasına çıktı. Yaşlı kadın uyanıktı, ama biraz neşesiz bir hali vardı.

Dün gece geç geldin. Hannah yarı azarlar gibi bir tavırla konuşuyordu. Biraz gevezelik edeceğimizi düşünmüştüm. Matthew da üzüldü sanırım.

Matt? Abby kaşlarını çattı. Neden?

Piers'la senin için neler hissettiğini biliyorsun. Başka erkeklerle dolaşmandan hoşlanmıyor.

Başka bir erkekle dolaşmıyordum. Ona anlatmadın mı? Çocuk bakmak gezmeye gitmek değildir.

Çocuk bakıcılığı için çok fazlaydı dışarda kaldığın süre.

Sean geç döndü, çok yorgundu. Çocuk ters gelmiş.

Hmmm. Manor'da ne olduğunu hala anlatmadın.

Anlatacağım. Ama önce çay yapayım.

Abby aşağı inmeden önce Matthew,nun yattığı küçük odaya gitti. Oğlunun bu kadar uyuması alışılmış şey değildi. 'İnşallah hala surat asmıyordur,' diye 'düşündü genç kadın. Kapıyı usulca açtı. Matthew nun yatağı boştu. Çarşafların ve battaniyenin dağınık halinden, içinde uyunduğu belli oluyordu Boş mutfağı hatırlayan Abby birden korktu. Neredeydi oğlu? Neden kendisini uyandırmamıştı? Neden kahvaltı etmemişti?

Telaşıyla Hannah teyzeyi korkutmak istemediği için koşarak aşağı indi. Oğlu bahçede ya da misafir odasında olabilirdi. Ama hiçbir yerde bulamadı onu. Matthew kalkmış ve bir lokma bir şey yemeden, kendisini uyandırmadan çıkıp gitmişti demek. Oğlunun mavi parkası da ortalıkta yoktu.

Bu Matthew'ya o kadar aykın bir davranıştı ki, Abby elinde olmadan huzursuzluk duymaya başlamıştı. Çaydanlığı doldururken bir gün önceki konuşmalarım hatırladı. Konuyu tartışmaktan kaçınmasını, onu babası ve büyükannesiyle bırakmak istemesi şeklinde yorumlamış olamazdı Matthew. Büyükannesinin davetinde kendisinin de rolü blduğunu düşünmemesi gerekecek kadar iyi tanıyorlardı birbirlerini. Yoksa, Sean'le olan arkadaşlığını yanlış mi değerlendirmişti? Abby onun bu iki konuyu birleştirmiş olabileceğini düşünmekten korkuyordu.

Oturup Hannah teyzeyle çay içerken, kafası Matthew'nun nerede olduğu düşüncesiyle doluydu ve işkence çekiyordu. Fazla uyumamış olsa oğluyla konuşabilirdi. Tek sorun, Rothlarm planlarına karşı değilmiş gibi davranması, Matt' in böyle düşünmesini sağlamasıydı. Ama o zaman da oğlunu ebediyen kaybedecekti.

Bu düşünce öylesine sarsıcıydı ki, Abby boğazından yükselen hıçkırığı bastıramadı. Bu-nu yanlış yorumlayan Hannah teyze uzanıp kolunu okşadı onun. Claudia Roth'un seni üzmesine izin vermemen gerekirdi. Matthew mantıklı bir çocuk. Şu sıralarda kendisini fazla önemsiyor, ama Mrs. Roth başka bir meşguliyet bulduğunda burnu sürtülecektir.

O an için oğlunun nerede olduğunu öğrenmekten başka bir şey düşünmeyen Abby, teyzesinin başka soru soramayacak kadar yaşlı ve yorgun olmasına şükretti içinden.

Çabucak yıkanıp giyindi ve evden çıktı. Postaneye giderken sürekli olarak Matt'in Manor'a gidip gitmediğini düşünüyordu. Çabucak telefon kulübesine girip Manor'm numarasını çevirdi. Telefona cevap veren uşak Malton'a oğlunun orada olup olmadığını sordu.

Matthew mu Mrs. Piers? Uşak şaşırmıştı. Neden böyle sandınız, bilmem? Gece yatısına davet edildiği hakkında bilgim yoktu.

Davet edilmedi. Oh... önemi yok. Abby kulübeden çıktığında kendisini eskisinden de kötü hissediyordu. Matthew kaçmıştı. Mrs. Roth' tan başka Abby'nin başvurabileceği kimse yoktu.

Sonra Sean geldi aklına. Neden daha önce düşünmemişti? Kapıyı Mrs. Davison açtı ve her zamanki gibi şüpheyle baktı Abby'ye. Dr. Wil-lis ameliyatta. Çıkar çıkmaz, aradığınızı söylerim.

Abby'nin omuzları çöktü. Yaa... pekala. Aradığımı söyleyin.

Evin kapısına geldiğinde, arkasında bir arabanın durduğunu duydu ve başını çevirip baktı. Steyşın arabanın direksiyonunda Piers oturuyordu. Babasının yanında oturan Matthew'yu görünce derin bir soluk aldı ve durup onlara doğru döndü. Biraz sonra başlayacak savaşı düşününce sırtını dikleştirdi.

Matthew kapıyı açıp dışarı fırladı. Annesine bakan yüzü kırmızı ve kendini korumaya hazır gibiydi. Özür dilerim anne, diye mırıldandı. Abby, ne diyeceğini bilemeden, çaresizliğini belirten bir hareket yaptı.

Arabadan inen Piers, Eve git Matthew, dedi oğluna. Seninle sonra konuşacağım. Şimdi annene söyleyeceklerim var.

Ama... Matthew'nun bakışları bir annesine, Dir babasına gidip geliyordu. Yani... neden böyle davrandığımı söyleyeceksin ona, değil mi? Onu üzmek istemedim.

Tamam. Oğlunun onları yalnız bırakmasını beklerken Piers'ın esmer yüzünde sabırsız bir ifade belirmişti, ama Abby, Neredeydin Matt? diye sormaktan kendini alamadı. Oğluna sarılmak istiyordu, ama çocuk omuzlarını silkip başını çevirdi.

Kapıyı açarken, Babam sana söyler, dedi. Kendime bir sandviç yapabilir miyim? Açlıktan ölüyorum.

Olup bitenlerden hiçbir şey anlamayan Abby, Tabii, diye başını salladı. Sonra Piers'a baktı.

Arabaya binelim mi? diye sordu Piers, ama Abby 'hayır' dercesine başını salladı.

Bana söyleyeceğin her şeyi burada, herkesin bizi görebileceği bir yerde söyleyebilirsin, dedi acı bir sesle. Annenin daha fazla dedikodu dinlemesini istemiyorum; özellikle, söylediği şeyden sonra.

Piers derin bir soluk aldı. Başkalarının ne dediğine aldırmam ben.

Ama ben aldırmak zorundayım. Lütfen... konu neyse, hemen bitsin bu iş. Donuyorum.

Piers'm dudakları gerildi. Matthew, Manor'a geliyordu.

Geliyor muydu? Oraya gitmedi mi?

Hayır. Yolda karşılaştım onunla. Yarım saattir konuşuyoruz. Daha çabuk getirmem gerekirdi, biliyorum, ama durumu anlaması zorunluydu.

Seninle Miss Langton'ın durumunu mu? Abby'nin kafası boşalmış gibiydi. Bu konuyu biliyor sanıyordum. Çok açık bir şekilde...

Hayır, diye sözünü kesti Piers. Onun durumu. Bugüne kadar hayatında bu kadar küçük bir rol oynamamın nedenini.

Soluğu kesilen Abby kuvvet bulmak istermiş gibi kapıya tutundu. Sen... ona söylediğini mi anlatmak istiyorsun... şeyi...

...kısır olduğuma inandığımı. Piers kolunu tuttu, ama Abby kaçınınca hemen çekti elini. Bihneei,gerekiyordu Abby. Benim söylemem daha.iyi.olurdu. Zavallı çocuk, benim cesaretimden nefret etmek için her nedeni var.

Abby ayakta duramayacak kadar şiddetle titriyordu, ama, Sen yaptın, diye bağırdı. Söyledim ona. Annen kırk sekiz saatim olduğunu söylemişti! Oh Tanrım, seni öldürebilirim, öldürebilirim! Nasıl yapabildin? Nasıl? Acı ve öfkeyle erkeğin göğsünü yumruklamaya başladı. Siz Rothlar, diye hıçkırdı. Yüzü gözyaşla-rıyla yıkanıyordu. Dünyaya sahip olduğunuzu sanıyorsunuz! Ah Tanrım... ah, Matthew! Neden doğdun sanki!

Piers bir dakika kadar onun ağlayıp kendisine vurmasına izin verdikten sonra, ağzının içinde bir küfür savurup kollarını sımsıkı yakalayarak arabaya doğru götürdü onu. Gir içeri, dedi dişlerinin arasından. Abby karşı koymaya kalkınca, canını yakacak kadar sıktı kollarını. Hadi, gir. Yoksa Rothside halkının yarısının sana iyi bir dayak attığımı görmesini mi istiyorsun? Genç kadını arabanın içine soktuktan sonra, o da hemen arkasından içeri girdi. Abby'nin mücadele edecek gücü kalmamıştı. Matthew'ya her şeyi anlatmışlardı. Mrs. Roth yapabileceği en büyük kötülüğü yapmıştı ona. Artık oğlunun kendisini affetmesini ummaktan başka ne gelirdi elinden?

Şimdi... Piers ondan yana dönmüştü. Bütün bu saçmalıklar ne demek oluyor, anlatacak mısın, yoksa seni Manor'a götürüp gerçeği annemden mi öğreneyim?

Abby birden çöküvermiş gibiydi. Bilmiyor-muşsun gibi numara yapma, dedi cansız bir sesle. Annenin ne yaptığını biliyordun. Belki de senin fikrindi bu.

Piers'm kolu Abby'nin koltuğunun arkasın-daydı. Birden onu ensesinden yakalayarak yüzünü kendisine doğru çevirdi. Neden söz ediyorsun sen? Gözleri alev alev yanıyor gibiydi. Seni uyarıyorum Abby, sabrım taşmak üzere. Neler oluyor?

Bu parıl parıl parlayan gözlerden bir şey okumayı başaramayan Abby, Biliyorsun, diye ısrar etti. Annen açıkça anlattı durumu. Sonunda Matthewnun oğlun olduğuna karar verdiğin belli oluyor. Şimdi de gelişmelere razı olmamı istiyorsun.

Ne? Abby bu kadar tükenmiş olmasa, Piers m gözlerindeki gerçek hayreti fark edebilirdi. Ama boynunu kasarak kocasının yakıcı parmaklarından kurtulmakla yetindi.

Kırk sekiz saat vaktim olduğunu söyledi, diye inledi. Ama artık çok geç. Bitti. Matthew her şey için beni suçlayacak.

Piers iyice öfkelenmişti. Tanrı aşkına, seni suçluyormuş gibi bir hali var mıydı çocuğun? diye sordu. Buraya geri getirdim, çünkü buraya, annesinin bulunduğu yere ait o. Bunu kendisi de biliyor ve bu konuyu hiçbir zaman tartışmadım bile.

Tartışmadın, çünkü... oğlun olduğuna inanamadın!

Pekala, haklısın. Ama onu senden uzaklaştırmak gibi bir niyetim yok. Olsa bile, Matt-hew gitmez!

Abby oturduğu yerde doğruldu. Ne demek istiyorsun?

Yorgun bir tavırla içini çekti Piers, Neden bu sabah Manor'a gidiyordu sanıyorsun? Büyükannesine, kendisini ziyaret etmekten hoşlandığını, ama orada yaşamak istemediğini söyleyecekti.

Abby birden umuda kapıldı. Yani, benimle kalmak mı istiyor?

Şimdi söylemedim mi? Çaresiz bir el hareketi yaptı genç adam. Abby, annemin sana ne söylediğini bilmiyorum... sana ve ona. Ama Matthew ne istediğini çok iyi biliyor.

Abby yutkundu. İlk kez doğru dürüst bakıyordu kocasının yüzüne. Seni Paris'te sanıyordum.

Almanya'ya gideceğimi söylemiştim sana. Dün gece döndüm.

Ama... duyduğuma göre... Miss Langton'ın, çeyizini almak üzere Paris'te olması gerekiyormuş.

Val Paris'te, ama ben onunla gitmedim.

Oh! Abby başıyla onayladı. Miss Langton gelinliğini görmesini istemezdi tabii.

Eee... Piers gözünü kırpmadan bakıyordu. Annemin ne söylediğini anlatacak mısın, yoksa hala benim bunu bildiğime inanıyor musun?

Eğer annenin ne söylediğini bilmiyorsan, neden Matt'e Tristan'dan söz ettin?

Tristan Oliver'ın bu konuyla ne ilgisi var? Başını salladı. Ne diyorsun sen Abby?

Abby gözlerini kırpıştırdı. Peki, ne söyledin Matthew'ya? Babasının kim olduğunu bilmediğini mi? Yoksa bunu sormadı mı? İnandığın şeyi söyledikten sonra, başka hiçbir şey duyamayacak kadar sersemledi mi oğlum?

Piers inledi. Onu gördüğünde sersemlemiş gibi bir hali var mıydı? Abby, şu saçma düşünceyi at kafandan! Ayrılmamız konusunda suçlanması gereken kişinin ben olduğumu söyledim ona. Nasıl olduğunu anlattım, kıskançlıktan nasıl deliye döndüğümü anlatım. Sanırım bana inandı. Hatta neredeyse üzüldü halime. Seni suçlamıyor. Eğer birini suçlayacaksa, o benim. Ama ömrümün geri kalan kısmını onun gözüne girmeye çalışmakla geçireceğim. Aynı geçirdiğimiz onca yılı ziyan ettim. O kadar gururlu olmasaydım, başka bir doktor bvjup fikrini alırdım.

Yani... Matthew'nun... senin oğlun olduğuna inanıyor musun?

Şimdi söylemedim mi? Ah Tanrım! Abby, söylemeye çalıştığım şeyi dinlemeye bile yanaşmazken, kendimi nasıl affettirebilirim sana?
Abby, Sana inanmıyorum, dedi. Bu, annenin oyunlarından biri... beni... kendimi...
Yeter! Piers denetlemeye çalıştığı bir şiddetle Abby'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı, kendisine bakmaya zorladı onu. Abby, ne söylüyorsam, onu düşünüyorum. Evvelki gün Londra'da bir doktora gittim. Testler pozitif çıktı. Kısır değilim, hiç olmamışım!
Abby bakakaldı. Ama... neden? Neden yaptın bunu? Tekrar evleneceğin için mi?
Val'le evlenmeyeceğim, diye sertçe sözünü kesti Piers. Eğer fırsat verseydin, hemen söyleyecektim bunu sana.
Abby şaşkın şaşkın, Ev... evlenmiyorsun... diye kekeledi. Gözlerinde farkında olmadan beliren anlatım karşısında Piers kendi gözlerini yumdu bir an.
Hayır, diye boğuk bir sesle mırıldandı. Neden Paris'e gitti sanıyorsun? Wenheim'dayken nişanımızı bozdum. Manor'da aramızda geçenlerden sonra bu ilişkiyi sürdüremeyeceğimi biliyordum.
Abby inanmıyormuş gibi başını salladı. Ama... benden nefret ettiğini, beni küçük gördüğünü söylemiştin...
Hayır, sen söyledin bunu, diye boğuk bir sesle konuştu Piers. Kendimden nefret ettiğimi, kendimi küçük gördüğümü söylemiştim ben. Çünkü söylediğim her şeye rağmen hala istiyordum seni, hala seviyordum...
Abby ürperdi. Beni... seviyor musun?
Her zaman sevmedim mi? Senden kurtulduğumu sanmam bile on bir yılımı almıştı. Sonra geri döndün ve hiçbir zaman bunu başaramamış olduğumu anladım.
Abby titrek bir sesle, Bunu annene söyledin mi? diye sordu.
V&lTe evlenmeyeceğimi biliyor. Wenheim dan ayrılmadan telefon edip söylemiştim.
Wenheimdan ayrılmadan önce! Abby anlamaya başlıyordu. Piers'm ellerini sımsıkı tutarak, Nedenini biliyor mu? diye sordu.
Senin için neler hissettiğimi biliyor. Dürüstçe baktı Abby'nin yüzüne. Nasıl bilmeyebilir ki? Duygularımı saklamayı beceremiyordum.
Peki, ne dedi? Kocasının Önemli mi? diye sorması üzerine, Bilmek istiyorum, diye ısrar etti Abby.
Umursamaz bir tavırla omuz silkti Piers. Vaktimi boşa harcadığımı söyledi. Kendisine Rothside'dan ayrılmak istediğini söylemişsin.
Ne! Abby dehşetten donakalmıştı. İnandın mı ona?
İnanmışa benziyor muyum? ' Piers kendine doğru çekti Abby'yi. Annemi tanırım. Bizi ayırmak için elinden gelen her şeyi yapar. Bir an sustu. Sorun bu, değil mi? Matthewnun gerçeği öğrenmesi neden bu kadar endişelendiriyordu seni? Memnun olacağını sanıyordum.
Abby titredi. Memnunum... şimdi. Başını salladı. Önemi yok, unutalım gitsin. Matt'in ne dediğini merak ediyorum.
Sonra söylerim. Piers'm elleri omuzlarını kavradı. Önce dün öğleden sonra neler olduğunu anlat. Bilmek istiyorum.
Abby gözlerini kapadı. Nasıl anlatabilirim?
Nasıl anlatamazsm? Gözlerini açana kadar sarstı genç kadını. Abby, aramızda gizli bir şey olmamalı. Şimdi... ve sonsuza kadar.
Ne diyorsun sen?
Ne dediğimi biliyorsun. Boşanmayı unutacağız diyorum; birbirimize ait olduğumuzu söylüyorum.
Abby hızlı hızlı soluk alıp vermeye başlamıştı. Annen hiçbir zaman...
Annem bana karışamaz, diye sözijLnü kesti Piers. İnan, son kez hayatıma karışıyor annem, Şimdi, ne söylediğini anlatacak mısın, yoksa ona mı sorayım?

Abby dudağını ısırdı. Dedi ki... Matt'in hayatından tamamen çıkıp gitmezsem, ona piç olduğunu söyleyecekmiş. Bothside'dan gitmemi istedi. Matt'in Manor'da seninle ve... üvey annesiyle yaşayabileceğini söyledi.

Tanrım! Piers öyle. öfkeliydi ki, Abby sustu. Val'le evlenmeyeceğimi bile bile söylemiş bunları. Önceki gün konuştum onunla. Demek Matthew bu yüzden o kadar üzgündü. Büyükannesinin seni ikna etmesinden korkuyordu. Manor'da Val ve benimle yaşamayı da hiç istemiyordu.

Oh, Piers! Abby'nin gözleri şaşkınlıkla parladı. Piers bu yaş dolu yeşil gözlerin karşısında daha fazla tutamadı kendini. Boğuk bir sesle kendine çekti karısını ve başını eğip kulağının arkasından öptü.

Abby omuzlarından itti onu. Burada olmaz Piers, diye soludu. Bir yandan da kendi dudaklarını onun boynuna bastırma dürtüsünü yenmeye çalışıyordu. Biri görebilir.

Ne olur görürse? Piers dudaklarını Abby'nin yanağında dolaştırdı. Sana bu kadar yakın olup da dokunamamaya dayanamıyorum. Tanrım! Abby, çok istiyorum seni...

Dudakları hafifçe dokundu Abby'ninkilere, sonra giderek artan bir tutkuyla öpmeye başladı. Evdekilerin ve komşuların görebileceklerine aldırmadan sımsıkı sarıldı karısına.

Sonunda Piers başını kaldırdığında ikisi de soluk soluğaydılar. Seni bırakmak istemiyorum, diye mırıldandı genç adam. Ama yapmam gereken işler, konuşmam gereken kişiler var. Ben dönene kadar Matthew'yla başa çıkabilir misin?

Abby kollarını onun boynundan çekti. Dönecek misin? diye boğuk bir sesle fısıldadı.

Beni kendinden uzak tutmayı bir dene bakalım, diye söylenen kocasının dudaklarına uzun bir öpücük konduran Abby kapıyı açıp dışarı çıktı.

Dönüp, Seni seviyorum, dedi.

Piers gözlerini onun dudaklarından ayırmadan, Ben de seni, diye cevap verdi. Abby bu bakışlar karşısında bir kez daha öpülüyormuş gibi hissetti kendini.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Abby eve girdiğinde Matt'i mutfakta, sandviç yerken buldu. Ama çocuğun yüzü, koşmuş gibi kızarmıştı. Halının üstündeki kırıntıları da görünce sorar gibi baktı oğllma. Misafir odasına gitmedin, değil mi? Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, akima gelenler yüzünü kızarttı.

Matt omuzunu silkti. Ne olmuş gittiysem? Her şeyi inkar etmeye hazırlandığı belliydi, ama Abby heyecanını daha fazla zaptedemedi ve sımsıkı sarıldı oğluna.

Ah canım!.. Babanla ben boşanmıyoruz. Matthew biraz utangaç bir tavırla geri çekilince, Tekrar birlikte yaşayacağız, diye ekledi. Doğru dürüst bir aile olacağız artık.

Matthew aldırmıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu, ama sevincini gizleyemedi. Sahi mi? diye bağırdı. Nerede oturacaksınız? Burada mı? Manor'da mı?

Bir anlık bir huzursuzluk hissetti Abby. Şey, sanırım Manor'da, dedi. Hayatını mahvetmeye çalışan bir kadınla aynı çatı altında oturmaktan korkuyordu. Ayrıntıları henüz konuşmadık Matt. Ama önemli olan, artık hep bir arada olmamız.

Matt başını eğdi. Sizi gördüm. Şenle babamı. Pencereden bakıyordum.

Abby kuru bir sesle, Tahmin ettim, dedi.

Sonra, Sabah sabah ortadan kaybolunca ödümü patlattın, diye ekledi. Ne düşüneceğimi bilemedim.

Matt içini çekti. Sen beni merak etmeye başlamadan önce oraya gidip dönebileceğimi düşünmüştüm. Ama babam buraya geliyormuş, yolda karşılaştık. Gerisini biliyorsun sanırım.

Neden büyükanneni görmeye gittin? Ne elde etmeyi umuyordun?

Şimdi oldukça aptalca geliyor. Eğer ona kendim söylersem... yani Manor'da onlarla yaşamak istemediğimi benim ağzımdan duyarsa, gitmen için seni teşvik etmekten vazgeçer diye düşündüm.

Teşvik etmek! Abby, oğlunun, olup bitenleri böyle değerlendirdiğini anlayınca rahatladı.

Oldukça uzun süren konuşmaları Sean Wil-lis'in sesiyle kesildi. Merdivenlerin altında durmuş, Abby'ye sesleniyordu. Bir dakika vaktin var mı? diye sordu. Şu rapor hakkında konuşmak istiyorum. Seni ilgilendirebilecek bir şey buldum.

Teyzesiyle oturması için Matthew'yu yukarı çağırdıktan sonra aşağı inen Abby, genç doktoru ocağın başında külleri karıştırırken buldu. Ateşi yakacak zamanım olmadı, dedi özür diler bir tavırla.

İnanırım. Sean biraz pişman gibiydi. Bu raporun gerekli olmayabileceğini duydum.

Abby kıpkırmızı kesildi, ~Ne duydun?

Bu sabah Roth'un arabasına binerken görülmüşsünüz, diye kuru bir sesle cevap verdi doktor. Mrs. Davison da sabah erkenden bana geldiğini söyledi. Rapor içindi herhalde.

Hayır. Matthew için gelmiştim. Neyse, uzun hikaye. Sen ne buldun?

Sean cebinden katlı bir kağıt çıkardı. Bu, Doktor Morrison'ın kocana verdiği raporun bir kopyası. Ama ilişikteki mektup daha anlaşılabilir bir dille yazılmış.

Abby eskilikten sararmış kağıdı titreyen elleriyle açtı. Bu arada Sean cebinden başka bir kağıt çıkardı. İlkine çok benzeyen bir rapordu bu da, ama hastanın adı ve kişisel ayrıntıların üstü örtülmüştü. Hadi oku, dedi Sean. Bu rapordaki sonuç pozitifti. İki hasta da birkaç gün arayla teste tabi tutulmuşlardı. İkinci raporun sahibi Piers'dan on beş yaş daha büyük olmasına rağmen, uygulanan testler de aynıydı.

İyi ama, bu neyi ispat eder? diye, sordu Abby. İki rapor nasıl birbirine karışabilir, eğer kastettiğin buysa?

Sean yüzünü buruşturdu. Morrison'm rasgele dosyalama tekniği yüzünden diyebilirim tabii, ama aslında suçlanması gereken kişinin o olmadığını düşünüyorum. Bir an sustu. Kağıtların başlıklarına bak. İki rapor da Alnbury hastanesinde hazırlanmış. Morrison, ayrıntılı tetkikler için hastalarını oraya yolluyordu. o sırada bir yiyecekten zehirlenme olayı varmış, çok sayıda hasta başvurmuş hastaneye. Personel de yetersizmiş.

Abby, Onlar da bir hata yapmışlar! diye patladı.

Kesinlikle öyle görünüyor. Eğer birlikte dosyalanmamış olsalardı, bu iki rapor arasında bağlantı kurmak aklıma bile gelmezdi.

Öyle olsa bile... Piers'ın iyi olduğuna nasıl emin olabilirsin? Yani... iyi olduğunu biliyoruz ama... sen neden böyle düşünesin?

Sean garip garip baktı genç kadına. Tamam, şimdi can alıcı noktaya geliyoruz. Raporu gördükten sonra öteki adamm kayıtlarına baktım. Çoktan ölmüş. Yoksa bunları sana anlatmazdım. Bir an sustu. O yıllarda otuz beşinin üstündeymiş ve yıllardır evli olduğu halde çocukları olmuyormuş. Rapor tamamen pozitif olmasına rağmen, geçen yıl öldüğünde hala çocukları olmamıştı. Kaşlarını çattı. Bulduklarım bu kadar değil. Gerisini dinlemeye de hazır mısın?

Abby birden huzursuzluk duydu. Çok kötü bir şey söyleyecek gibisin.

Rothlar çoktan biliyorlar bunu.

Abby'nin soluğu kesildi. Ne!

Sean huzursuzca kımıldadı. Alnbury hastanesini aradım. Oradaki doktorların çoğunu tanırım. Haftalarca önce benzer bir araştırmayı da Rothlar yaptırmış. Doktorlara, bir hata olup olmadığını sormuşlar. Araştırma yapılmış ve o sırada geçici görevle çalışan bir katibin bu raporları hazırladığı ortaya çıkmış.

Abby başını salladı. Demek Piers biliyordu, en azından şüphelenmişti. Almanya'ya gitmeden, hatta belki de kendisi Rothside'a dönmeden önce. Ama neden bundan kendisine söz etmemiş, son testi Abby için yaptırdığını düşünmesine izin vermişti?

Belki de onu hiç düşünmemişti. Acı veren bir ihtimaldi bu. Matthew'yu tanıdıktan sonra oğlunu istediğine karar vermiş ve iyice düşündükten sonra, onu elinde tutmanın en emin yolunun bu olduğunu anlamıştı belki de.

Hey... Sean birden bembeyaz kesilen yüzüne usulca dokundu. Memnun olacağını sanmıştım. Bu durum Mrs. Roth'un savaş tehditlerinin kocaman bir balon olduğunu ispat ediyor.

Mrs. Roth!

Abby'nin kafası birden tekrar mantıklı çalışmaya başladı. Tanrım! Neden acele sonuçlara varıyordu sanki? Piers'ın gerçeği söylemediğini düşünmesi için hiçbir neden yoktu. Hastaneyi arayan kişi kayınvalidesi olmalıydı. Bildiğini söylemişti.

Minnetle Sean'in koluna dokunarak, Piers'la boşanmaktan vazgeçtik, dedi. Yaptıkların için sana teşekkür etmek istiyorum.

Bana mı? Ben bir şey yapmadım. Çok hoşlandığım bir kadının bana arkasını dönmesini sağlamaktan başka yani.

Oh, Sean! Başka birini bulacağına ' eminim. Şimdi izin ver de sana kahve yapayım.

Çok isterdim, ama gitmem gerek. Hastalarımı dolaşacağım.

Abby onu kapıya kadar geçirdi. Doktor çayırda ilerlerken Piers'm steyşını yolun başında göründü. Bahçe kapısının önünde duran arabadan çıkan Piers uzun adımlarla Abby'nin yanına gelip kolunu omuzuna sardı. Willis ne yapıyordu burada?

Abby başını kaldırıp sinirli bir tavırla baktı ona. Kıskandın mı yoksa?

Kıskandığımı biliyorsun. Piers'm dudakları kasıldı. İçeri girelim. Seninle yalnızken doğru dürüst düşünemiyorum. Teyzene de söyleyeceklerim var.

Mutfakta elektrik sobasını yakıp, içecek bir şey isteyip istemediğini sordu Abby.

Şimdi istemem, diye çevresine bakınan Piers, Abby'nin heyecanlı bakışlarıyla karşılaşınca inledi. Buraya gel, diye mırıldanarak kollarının arasına çekti onu. Ateşli öpüşü, Abby' nin kafasındaki son şüphe kırıntılarını da silip götürdü.

Matthew'nun gürültüyle merdivenlerden indiğini duyunca birbirlerinden ayrıldılar. Arabayı gördüm, diye bağırarak odaya girip babasına gülümsedi çocuk. Manor'a gittin mi? Büyükanneme söyledin mi?

Annesi, Matt! diye azarlayınca yüzü kızardı, ama babası tatlılıkla başını salladı.

Evet, büyükannenle konuştum, dedi Piers. Sonra Abby'ye bakarak, O da benimle aynı fikirde. Gidip, Avustralya'daki kız kardeşiyle kalması için iyi bir fırsat olacak bu. Büyükanneni, sıcak ve kuru havanın sağlığına iyi geleceğine ikna ettim. Sonra Abby'nin gözlerinin içine baktı tekrar. Şimdi bir tek, teyzenle kalacak birini bulmaya kaldı iş.

Bundan hoşlanmayacaktır, dedi Abby. Yaşlı bir kadın daha istemiyor evinde.

Neden hoşlanmayacakmışım? Hannah kapıda duruyordu. Suçlu suçlu bakan Abby'ye, Çaydanlığı ateşe koy, dedikten sonra ateşin başındaki koltuğuna oturdu. Sonra Piers'a bakarak, Eee? dedi. Neden hoşlanmayacağım? Eğer Abby'yi ait olduğu yere götüreceğini kastediyorsan, hiç de hoşlanmazlık etmem.

Piers gülümseyerek koltuğun yanına çömeldi. Teşekkür ederim, dedi. Bunu hak etmediğimi biliyorum. Ama gelecekte hiçbir yanlış anlama olmayacağına söz veririm. Benim Abby' ye söylemeye çalıştığım şey, gelip seninle kalacak birini bulacağımızdı.

Ben... karşılayamam ki... diye çabucak konuşan Hannah'yı susturdu Piers.

İzin ver de ücretini ben ödeyeyim, dedi. Hiç olmazsa bunu yapabilirimLütfen.

Hannah sabırsız bir ses çıkardı, sonra Abby' nin gergin yüzüne baktı. Sanırım seni neşelendirmek zorundayım, dedi tatlı bir alaycılıkla. Genç kadın koşup sevgiyle kucakladı teyzesini.

Abby'yle Piers mutfakta yalnız kaldıklarında, vakit hayli geç olmuştu. Gelecek hafta Mrs. Roth, Avustralya'ya gitmek üzere yola çıkana kadar oğluyla birlikte evde kalmakta ısrar etmişti Abby

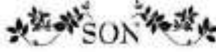
Hannah teyzeyle Matthew yattıktan sonra, Abby'yi kucağına, dizlerinin üstüne çeken Piers, Willis'in bu sabah burada ne aradığını hala anlatmadın, dedi.

Abby içini çekti. Hoşuna gitmeyebilir.

Neden? Piers’m parmakları tembel tembel san saçlarla oynuyordu. Senin için neler hissettiğini biliyorum. Ona karşı o kadar kaba olmamın nedeni neydi sanıyorsun?
Sabırsızlıkla baktı ona Abby. O yüzden mi?
Bilmiyormuş gibi davranma. Hadi anlat, neden gelmişti?
Şey, dün ğece Sean’in kızma baktım. Acil bir hastaya gitmişti, geç geldi. Yorgundu. Çay yaptim ona. Başını önüne eğdi. Aramızda bir şey olduğunu düşüneceksin herhalde.
Piers uzun bir süre baktı ona, sonra iyice kendine çeki o yüzünü boynuna gömdü. Özür dilerim, diye inledi. Bencilin tekiyim. Yalnız kendimi düşünüyorum. Herhangi birine dertlerini anlatacak kadar umutsuzdun herhalde.
Abby onun çenesini okşadı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sean raporu bulacağına söz verdi. Dr. Morrison’m hata yaptığını düşünüyordu.
Anlıyorum. Piers’m bakışları yumuşadı. Ne buldu?
Abby duraksadı. Senin raporunun başka bir hastanmkiyle karıştığım sanıyor.
Başını bir yana eğdi genç adam. Hastaneyi aramış mı?
Şey... evet.
O zaman annemin de kendi başına araştırma yaptığını öğrendi sanırım.
Abby endişeyle baktı kocasına. Nereden biliyorsun bunu?
Bu sabah kendisi söyledi. Seninle aramızda-kileri hallettikten sonra.
Çok mu kızdı?
Piers dudaklarını Abby’nin ağzının kenarına dokundurdu. Kızgın olan bendim. Matthew’nun kimin çocuğu olduğunu bilip bana söylemediğini düşünüyorum da... Pişmanlıkla içini çekti. Ben de şüphelenmeye başlamıştım, ama asıl nedenim, seni geri döndürebilmek için bir bahane bulmak istememdi.
Piers!
Gerçek bu. Seninle ilk karşılaşmamızdan sonra buraya geldiğim o sabah, seni istedim; sen de biliyordun bunu. Kendimi böyle aptal yerine koyduğum için ne kadar öfkelenmiştim.
Ama Londra’ya geldiğinde Miss Langton’ı da getirdin.
Piers yanağını karısınmkine dayayıp, Korunmak içindi sanırım, dedi. Seni orada görüp, Matthew’nun yol açtığı sorunları anlayınca... ikinizi db bırakamayacağımı anladım. Çocuğun sorumluluğunu almak fikri birden aklıma geldi. Böylece, kendimi açığa vurmadan seni Rothside’a geri getirebilirdim.
Ama... Matt’ten hoşlandın, değil mi? Abby endişeliydi.
Ondan hoşlanmak mı? Piers uzun uzun öptü karısını. Sonra, Onun kimliğinden şüphelendiğim için kendimi hiç affetmeyeceğim. Benim oğlum o. Seviyorum onu. Ne kadar sevdiğimi gösterebileceğim için şanslıyım.
Kolay olmayabilir, dedi Abby. Sana kızıp gücendiği zamanlar olabilir.
Çok dikkatli davranmak zorunda olduğumu biliyorum. Yüzünü avuçlarının içine aldı. Ama artık ikimiz birlikte olacağız. Birlikte ona yardım edebiliriz. Abby’nin burnunu öptü. Benim de ona içerleyeceğim zamanlar olacağını unutuyorsun. Bunca yıl seni yalnız kendisine alıkoyduğu için...
Abby kollarını Piers’m boynuna doladı. Seni hiç affetmeyeceğimi sanıyordum. Ama ettim. Senin bir başkasıyla evli olduğunu bile bile Rothside’da yaşamaya nasıl katlanabileceğimi bilmiyorum. Belki de annen bana iyilik ediyordu, gitmemi istemekle.
Sanırım, annem Val’le evlensem bile ona sadık kalamayacağımı anlamıştı, dedi Piers. Abby’nin göğsünü okşuyordu. İnce süveterin altında göğsünün ucu kabarınca, genç adamın dudakları arzuyla, tutkuyla kapandı karısının-kilerin üzerine. Aman Tanrım!.. Seni çok istiyorum Abby. Yatağa gidelim.
Abby şaşkınlıkla baktı ona. Burada mı?
Bir yatağın var, öyle değil mi? Eğleniyormuş gibi hafifçe gülümsüyordu.
Abby başını salladı. Ama tek kişilik...

Ne zamandan beri çift kişilik bir yatağa ihtiyacımız var? diyen Piers onu dizlerinden indirdi. Gitmemi istemiyorsun, değil mi?
İstemediğimi biliyorsun, ama...
Yatağa, dedi Piers boğuk bir sesle.
Bir zaman sonra gözlerini açan Abby, Piers' ın bir dirseğine dayanmış, hayran bakışlarla kendisini seyrettiğini gördü. Tanıdığım kadınların içinde uyurken de, uyanıkken de güzel görünen tek kadınsın, dedi yumuşak bir sesle genç adam.
Bir an öfkelenip içerledi kocasına Abby. Sanırım... bir sürü kadın tanımışsındır, diye mırıldandı. Ayrı geçirdikleri yılları düşünüyordu. Piers eğilip onun aralık dudaklarına bir öpücük kondurdu.
Son on bir yıldır papaz hayatı yaşamadım, dedi. Ama senin gibi kimse olmadı.
Abby gergin bir tavırla, Miss Langton vardı, diye hatırlatınca, başını iki yana salladı kocası.
Val'le işi yatacak kadar ileri götürmedik, dedi boğuk bir sesle. İstersen inanma, ama sadece arkadaştık. Sanırım, boşanma işlemleri tamamlanmadan benimle daha ciddi bir ilişki kurmaması yolunda uyarmıştı annesi onu. Sonra dürüstçe itiraf etti. Eğer arzu etseydi reddetmezdim herhalde. Ama bu, sen dönmeden, dikkatle denetlediğim duygularımı altüst etmenden önceydi.
Abby rahatlamıştı. Kollarını kaldırıp kedi gibi gerindi, kocası göğüslerinin arasını öpmek için eğilince kollarını boynuna doladı.
Piers onu kendi sıcak vücuduna bastırırken, Yolculuğumuz için bazı ayarlamalar yapacağım, diye mırıldandı. Önce ikimiz gidelim diye düşünmüştüm, ama Matthew'yu bırakmamız gerekecekti o zaman.
Nereye gideceğiz?
Fiji... ya da Seyşel adalarına. Sıcak bir yerlere, yalnız kalabileceğimiz bir yere.
İkinci bir balayı mı? Abby on iki yıl önce Antigua'da geçirdikleri soluk kesici iki haftayı hatırlamıştı.
Döndüğümüzde Mrs. James'in yerine birini buluruz.
Abby kıvranarak daha da sokuldu kocasına. Bebek odasını düzenleyecek birini de bul, dedi. Bir çocuk daha istiyorsun, değil mi?
Sen ne kadar istersen o kadar çok çocuğumuz olsun. Bacağını onunkilerin arasına kaydırırken ekledi. Ama şu anda tek istediğim sen-sin.

KAYIP YILLAR

"Evliliğimiz bir maskaralıktı," demişti Piers. Zaman Piers'ın bu sözlerini doğrulamıştı. Abby, Piers'ı kendi öz oğlunu inkâr etmeye götürecek o korkunç olayların önünü alamamış ve her şeyi yüzüstü bırakarak kaçmıştı.

On iki yıl boyunca, Abby genç kızken bütün kalbiyle sevdiği Piers'tan nefret etmeye alıştırmıştı kendini, ama şimdi o yeniden yaşamına giriyordu. Ne denli karşı koyarsa koysun Piers'ın kendi üzerindeki sarsıcı etkisinin farkındaydı.

